

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVINTAREA
ȘI SUB INDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMINIEI

450 DE ANI DE LA MOARTEA
LUI ȘTEFAN CEL MARE

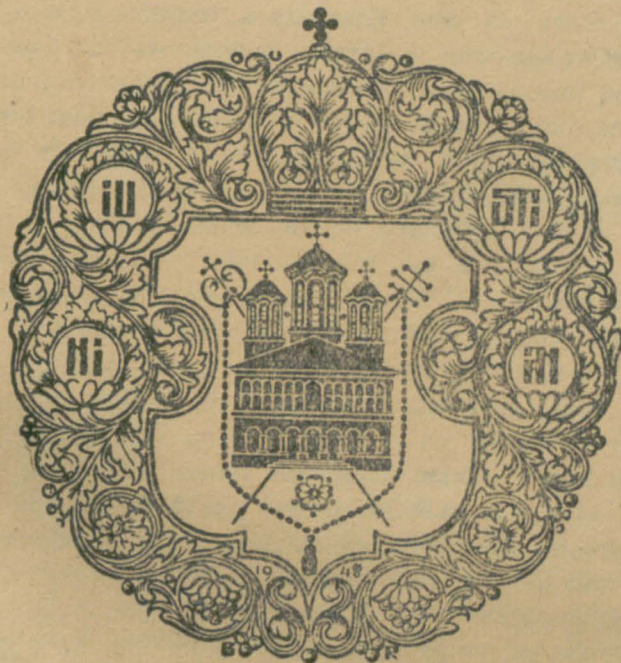
6-7

IUNIE-IULIE

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÎNTAREA ȘI ÎNDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

450 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare

UN GLORIOS LUPTĂTOR PENTRU INDEPENDENȚA PATRIEI

Ștefan Vodă a întrupat în persoana sa destinul întregului nostru popor la o mare cotitură a existenței sale. De aceea poporul — „singura instanță supremă care conferă dreptul de existență veșnică, împotriva uzurii vremii, marilor personalități ale istoriei” — l-a cinstit pe înțeleptul, viteazul și de norod lubitorul Voevod Ștefan cu titlul de „cel Mare”. Din lungul șir de voievozi ai Țărilor Românești, Ștefan Vodă este singurul împodobit de popor — pentru vrednicile, jertfele, luptele și biruințele sale în folosul Patriei — cu atributul nemuritor de „cel Mare”.

Ștefan Voevod — figură ilustră „ce a intrat în legendă și a primit nimbul de glorie al vitejilor de balade” — stăruie în conștiința tuturor românilor ca personificare a virtuților eroice ale poporului, simbol al forței în slujba libertății și independenței noastre naționale.

Unindu-și cugetul și faptele — dealungul unei domnii glorioase de aproape o jumătate de veac (47 ani) — cu năzuințele firești ale poporului, îndreptate deopotrivă contra nesașiului marilor boieri înlăuntru, și contra cotropirii otomane, în afară, Ștefan cel Mare și-a axat întreaga sa politică pe suportul sănătos ce l-a avut, cu deosebire, dela „oamenii pământului”, dela răzeși, dela țărani liberi ai Moldovei, ca și de la țigoveși și de la mla boierime. „Înfăptuirile sale au rămas prin veacuri pildă pentru generațiile care au urmat și care, de multe ori, și-au întors privirile către acele vremuri eroice, primind lumină pentru viitor. Sint cunoscute cuvintele elogioase ale cronicarilor noștri și ale celor străini pentru faptele sale de arme, prin care și-a dobândit o faimă europeană, ulmind lumea aceluia veac. Ștefan cel Mare a devenit mândria națională a poporului nostru”.

În momentul înscăunării lui Ștefan cel Mare (1457), Moldova se afla într-o stare jalnică, atât din punct de vedere politic, cât și economic. Cel douăzeci și cinci de ani de certuri pentru domnie între numeroșii urmași ai fostului domn, Alexandru cel Bun (1400-1432) — cu multe „impărecheri, silnicii, prigoniri și omoruri în familia domnească” — au făcut din Moldova un stat șubred, fărâmițat, încălcat mereu de armate străine, sărăcit de marea

boierime și expus cotoptrii otomane. Masele de țărani — cu adevărat „talpa țării” în acea vreme — gemeau în grea mizerie, ei trebuind să suporte toate poverile Moldovei, să plătească dăjdiile, dijele, vinăriciurile, să muncească moșile, să execute corvezile, să-și dea și sufletul din ei pentru ca mari boieri să acumuleze bogățiile țării, să tragă sforile domniei, să hotărască neagra soartă a obștei moldovene, să trădeze și să vîndă Moldova cui da mai mult pe ea. În primăvara anului 1456, Petru Aron Vodă, — un vîntură lume, care toată viața s-a ploconit marilor feudali poloni și unguri, spre a putea ajunge, a se menține sau a se întoarce la domnie — a ținut la Vaslui un „solemn sfat al țării” cu boierii, hotărînd închinarea Moldovei către turci și plătirea unui tribut anual de 2.000 galbeni, o sumă considerabilă pentru vremea aceea, haraciu greu care trebuia suportat mai ales de obștea sătească a țării.

Așa arăta Moldova la venirea lui Ștefan cel Mare, — o țară sărăcită înlăuntru și prlmejdută din afară de cotoptirea otomană — mare nevoie avînd „de un stăpîn care s-o statornicească în hotare, să clădească în ea lui Dumnezeu cel adevărat case de stîncă și să-i orînduiască oștenii care s-o păzească și s-o păstreze ca pe o cetățule a Binelui împotriva demonului negru” ce venea asupra omenirii în numele semilunei.

Norodul oropsit și chiar unli boieri — „după atîtea morți și zvîrcoliri, după atîta lipsă de lege și braț de stăpînire — erau doritorii de un domn adevărat. Negreșit, ei nu-l puteau cunoaște pe acesta în ființa tînărului Domnișor venit din necunoscut. El n-avea înfățișare nici de uriaș, nici de balaur: era scund la trup, numai ochii lui, ca apa de munte, aveau ascuțime și tărie. Nu s-ar fi mirat (el) dacă a doua zi ar fi căzut altul din nori, ca să-l ia locul. Însă înțelegerea lor, deși ageră, era scurtă. Ei nu puteau pătrunde ascunzișul de șapte ori învăluit al lucrurilor lui Dumnezeu”, care a hărăzit brațului și spadai lui Ștefan Voevod „un destin cu totul excepțional”.

Iar venirea lui Ștefan Vodă așa a fost: „În acel an, 1457, Sfintele Paști cădeau tocmai în vremea cînd înflorau livezile și prindea a înmuguri codrul. În acest timp, gospodarii își tocmeau sârăiurile, își întregesc gardurile, pun în rîndulală lezăturile, meremetisesc morile, îngrijesc miei, numără și aleg oile, tocmeau plugurile și boroanele; primăvara suflă fumul de pe toate vîlle, ca să limpezească vîzduhul, să se uite Dumnezeu la pămîntul Său; și nu-l locuitor, din munte la Liman, care să nu răspundă cu hărnicie și cu plăcere la chemarea soarelui, după pilda rîndurilor de generații adormite. Într-un asemenea răstimp, cînd cei cu slujbe ori treburi mai depărtate se trag spre case la tîlna sărbătorilor, s-a stîrnit svon repede în țară cum că Ștefan Voevod, feciorul lui Bogdan Voevod Mușat, a intrat pe la Adjud cu sprijin din (Țara) Muntenească”. Iar căldreții lui Ștefan apărură pretutînd în Moldova, „îndemnînd pe oameni să stea fiecare cu liniște și pace la culbul său, căci nu vine război asupra Țării, ci asupra lui Aron Vodă,

sluga lui Mahomet-Sultan și ucigașul lui Bogdan Vodă; că Dumnezeu va alege curînd dreptatea celui drept și pietrea celui rău; și peste Moldova va luci un adevărat soare al Invierii. Cel care are dragoste și dorință de voevod nou și vrednic — să încalce, ca să firîtsească pe Maria Sa Ștefan la Suceava, în noaptea de Sîmbăta (Paștilor). Pe temeiul acestor vorbe, mulți răzeși tineri din Valea Ialanului și a Birladului au luat săbiile și au încălecat, ieșind la oaste în drumul Siretului și închinîndu-se Domnului celui nou”.

În Jola Mare, la 12 aprilie, oastea lui Ștefan Voevod a zdrobit la Joldești, nădîmîta oaste a vînzătorului și ucigașului Petru-Aron Vodă, îndreptîndu-se apoi spre Suceava. Sîmbătă dimineața, — după cum făgăduise prin crâncii săi — Ștefan Vodă s-a arătat în preajma reședinței de scaun a Moldovei. „Mitropolitul Teoctist, cu tîrgoveții și unii boieri bătrîni au ieșit întru înfrîmîntarea Voevodului la locul judecăților vechi, care se chema „Direptate”, unde se bulucise norod mult. Era o zi de primăvară din veac hărăzită. O vesteau din depărtare clopotele Sucevei. Alaiul domnesc, venit fulgerînd, se opri; toți descălecară; Măria Sa rămase singur în șea. Se uită ațintit, dar cu mare strășnicie, asupra poporului, încît deodată orice zvon a conțenit.

— Întreb țara dacă mă cunoaște Domn? — a vorbit cu îndrîjire Măria Sa. Am venit în moștenirea părintelui meu, Bogdan Vodă, și a bunțului meu, Alexandru Vodă.

Înalt Prea Sfinția Sa, Părintele Mitropolit Teoctist, l-a primit în odăjdii, închinîndu-i-se cu toți clericii care-l însoțeau, și poporul l-a cunoscut dintr-odată, strigînd cu bucurie, cum era obiceiul la domnie nouă.

Cînd Vodă a făcut semn și oștenii s-au încălărat stăpînînd mulțimea și alinîndu-o, Măria Sa a coborît către Părintele Teoctist, primînd pe frunte Sfîntul Mir și cununa.

Cei de față l-au împresurat urîndu-i:

— Întru mulți ani cu slavă să domnești, Măria Ta!

— Am venit să fac rînduială în Țara Moldovei, a răspuns Vodă.

Vorba aceasta „a mers din om în om ca un val și-un freamăt de apă” în toată țara. Și „mulți au nădăjduit în el și acela nu s-au înșelat... Căci de a doua zi, Moldova își începea învierea sa”¹⁾

Primi pași către această „înviere a Moldovei” vădesc cu limpezime clarviztunea politică a lui Ștefan cel Mare. Înțelegînd — atît cît se putea înțelege în condițiile istorice obiective ale epocii sale — care sînt forțele sociale pe care se poate sprijini pentru dobîndirea independenței țării, și care-s elementele dizolvante, centrifugale și reacționare care trebuiesc frîmate, Ștefan Vodă a purces cu prudență, dar cu fermitate și consecvență, la slă-

1) Descrierea aceasta a înscăunării lui Ștefan Vodă este făcută de pana măiestră a marelui nostru povestitor, Mihail Sadoveanu în lucrarea sa: „Viața lui Ștefan cel Mare”, Buc. 1934, pp. 72—77.

birea treptată a puterii economice a marii boierimi care ducea o politică ostilă intereselor vitale ale Moldovei, și la sporirea continuă a puterii țărănilor liberi (răzeșii), a Bisericii, a micilor boierimi, a orașenilor, a „oamenilor pământului“.

Mai mult decât atât: cu instinctul care nu greșește niciodată, acela al dragostei de glă străbună, Ștefan cel Mare a sesizat adevărul că Moldova avea prea mulți stăpîni și că „vîntul neorînduiei“ nu va înceta să bîntuie plaiurile moldovene, pînă cînd țara nu va avea „un singur stăpîn“, în mîna căruia să se centralizeze întreaga putere. Și acel stăpîn nu putea fi — pentru vremile acelea — decât Domnul Moldovei.

Voevodul erou și-a consolidat domnia luptînd fără preget împotriva marii boierimi, care — atunci, ca și mai tîrziu, ca și astăzi, ca întotdeauna — rămînînd în țară ducea acțiuni subterane de viclenie și trădare, iar refugiîndu-se peste hotare, uneltea cu ajutor străin împotriva poporului. De aceea — înlăturînd încetul cu încetul pe marii boieri din sfatul țării, pe cei mai mulți scurtîndu-i cu un cap pentru „hiclene“ — Ștefan cel Mare a ridicat o boierime nouă, „oamenii Măriei Sale“, o boierime credincioasă și devotată cauzei sfinte a libertății și independenței naționale: „Măria Sa nu înceta delă o vreme să sule în trepte oameni noi, prețălîndu-i numai după vrednicie. La alte vremuri, trebuiau alți oameni; bătăliile jertfei (cu turcii), pe care Măria Sa urma să le viseze în nopți de neliniște, cereau inimile arse de credință“.

Ștefan Vodă — înfrățit cu marea și sacra cauză a poporul care se zbătea în durere — s-a dovedit, la acea răsăpintie de veac, „un prinț adevărat... ieșit din suferința lumii de aici“.

Curînd după ce Ștefan cel Mare a izbutit, în bună măsură, să îngrădească puterea marii boierimi, să slăbească forța lor economică și politică, și să întărească domnia, el a refuzat să mai plătească impovărătorul tribut anual turcilor.

Mahomed al II-lea răspunde imediat acestel cutezătoare înfruntări a Voevodului moldovean, prin trimiterea unei mari expediții militare împotriva rebelului, sub comanda vestitului Soliman-Pașa, șeful forțelor turcești din Peninsula Balcanică.

Ștefan cel Mare, cu oastea lui mică de viteji, hotărăște el locul și timpul marci bătălii cu puholul otoman. Prin manevre abile — care vădesc excepționalul său geniu militar — Ștefan Vodă atrage armatele turcești pe terenul mlăștinos, unde riurile Racova și Vasluiul se vărsau în Birlad. „În ziua de 10 Ianuarie 1475, o ceață groasă s-a lăsat peste cîmpul de bătălie. Ceața a ascuns turcilor pregătirile de luptă ale armatei lui Ștefan cel Mare. La începutul luptei, Ștefan a condus personal operațiile, dar dintr-un loc mal ferit. S-a ordonat un atac de învăliure și armata turcească a fost atacată din spate și din flancuri. Primele rînduri ale armatei lui Ștefan au fost secerate de turci. Atunci Ștefan s-a aruncat în mijlocul luptei, ca să-și

încurajeze oastea. Turcii o lau la fugă, dar și retragerea le este tâlată de trupele moldovenești“. Prăpădul a fost mare. „Niciodată o armată n-a fost în așa chip înfrîntă“ — spune o scrisoare contemporană despre armata invadatoare, iar despre pașale adaugă: „Zăceau pe drumuri ca snopii pe cîmp“. K. Marx, vorbind despre lupta dela Vaslui spune: „Armata moldovenească compusă din 40.000 de oameni slab înarmați, țărani care fuseseră luați aproape direct dela plug... deși mult mai slabă decît cea turcească, a zdrobit-o complet; numai puțini turci au scăpat cu viață;... au fost capturate 100 de steaguri“.

Lupta dela Vaslui a fost una din cele mai strălucite biruințe cîștigate de Ștefan cel Mare în multele războaie ce le-a purtat. A fost un moment de mare cumpănă, în lupta pentru independența Moldovei, cînd vitejia legendară a poporul și însușirile de mare general ale Voevodului „au salvat patria de primejdia ca fiii Moldovei să îngroașe rîndurile spahillor și tențerilor și ca pămîntul Moldovei să devie moșta sultanului, iar în clopotnițele Moldovei „să strige hoga“.

Făcînd portretul lui Ștefan cel Mare, cronicarul polon, Dlugosz, scrie următoarele: „O, bărbat vrednic de admirat, întru nimic inferior conducătorilor eroi, pe care atîta îi admirăm, care cel dintîi dintre principii lumii a reperutat în zilele noastre, o victorie atît de strălucită împotriva turcilor! După părerea mea, el este cel mai vrednic să i se încredințeze misiunea de conducător împotriva turcilor“.

Mulți cronicari străni au consemnat pentru istorie, cu mari elogii, biruința lui Ștefan cel Mare asupra turcilor. Voevodul moldovean nu s-a culcat, însă, pe laurii acestor victorii. Conștient că pentru Imperiul otoman, cîștigarea Moldovei nu reprezenta decît o etapă în planul de expansiune în întreaga Europă, Ștefan cel Mare se gîndește la formarea unui front comun antiotoman al tuturor europenilor. De aceea, „în cartea pe latinie“ trimisă către „Crail și Domnii creștini“, la 25 ianuarie 1475, el spune, între altele:

„Noi, Ștefan Voevod, din mila lui Dumnezeu Domn al Țării Moldovei, ne închinăm cu prietenie Domniilor Voastre tuturor căroră vă scriem; și vă dorim tot binele. Știți Domniile Voastre că împăratul cel necredincos al Turcilor a fost și este prigonitorul creștinătății și în flecare zi cugetă cum ar putea supune și zdrobi creștinătatea. De aceea facem cunoscut Domniilor Voastre că, pe la Boboteaza trecută, a venit dela împărăția Turcului, în Țara noastră și asupra noastră, mare oaste în număr de 120.000 oameni, al cărei căpitan de frunte era Sollman-Pașa Beglerbegul; împreună cu dînsul fiind și toți curtenții Păgînului și toate semînțiile din Rumelia... cu toată sîla lui de tențeri.“

„Auzînd și văzînd noi acestea, am luat în mîină sabla, și, cu ajutorul Domnului nostru Atot-puternic, am mers împotriva dușmanilor creștinătății. I-am biruit și i-am călcat în picloare și pe toți i-am trecut sub ascuțitul săbiei noastre; pentru care lucru dăm laudă Dumnezeului nostru. Auzînd de

asta, împăratul cel păgîn poşteşte să se răzbune şi va să vie în luna mai, cu capul său şi cu toată tăria sa împotriva noastră, ca să supuie ţara aceasta, poartă a creştinătăţii, ferită pînă acuma, de către Dumnezeu, de asemenea silă. Dacă această poartă a creştinătăţii, Ţara noastră, va fi pierdută — ferească Dumnezeu! — atunci toată creştinătatea cade în primejdie.

De aceea ne rugăm de Domniile-Voastre să ne trimiteţi pe căpitanii Domnilor-Voastre ajutor împotriva duşmanilor creştinătăţii, pînă mai este vreme... Din parte-ne noi făgăduim pe credinţa noastră creştinească şi cu jurămîntul Domniei Noastre, că vom sta în picioare şi vom lupta pînă la moarte pentru legea creştinească, noi cu capul nostru. Aşa trebuie să faceţi şi Domniile-Voastre, pe mare au pe uscat, după ce noi, cu ajutorul lui Dumnezeu Atot-puternicul, i-am tăiat mina cea dreaptă. Deci fiiţi fără întîrziere gata“.

Coaliţia antlotomană, preconizată de Ştefan-Vodă şi într-o altă „carte“ trimisă papei Sixt al IV-lea — „...rugăm, ca împreună cu alţi regi puternici să vă siliţi să nu se primejduiască creştinătatea de către mult vrăjmaşul necredincios, pentru ca şi noi să nu luptăm singuri, ci cu ajutorul lor“ — a rămas doar un vis al unei mari conştiinţe, al unui mare om politic şi al unui mare european, care a fost Voievodul nostru moldovean.

Semnalului de alarmă dat de Ştefan cel Mare i s-a răspuns de către „Domnii şi Craii Preacreştini“, doar prin cuvinte curtenitoare şi prin nimic altceva. Ştefan Vodă avea, însă, nevoie de luptători, nu de vorbe undelemonoase, pentru a înfrunta pe „păgîn“.

De aceea, în vara anului 1476, Ştefan — rămas cu totul singur — oşune iarăşi lavinei otomane ce s-a revărsat asupra Moldovei, numai oştile sale moldovene. Şi pierde bătălia dela Războieni: dar victoria turcilor a fost lipsită de urmări. Cetăţile-fortăreţe ale Moldovei, apărate cu străşnicie, n-au putut fi cucerite. Mahomed al II-lea nu şi-a putut atinge obiectivele fixate: ocuparea Moldovei şi înlăturarea lui Ştefan Vodă. De aceea se retrage din Moldova, cu orgoliul semilunei grav ştirbit, cu armatele mult împuşinate şi rău însingurate.

Pînă la asfinţitul vieţii sale, Ştefan cel Mare a mai purtat multe războaie cu turcii şi biruinţele sale au mirat o lume întregă. Dar un om politic şi un geniu militar ca el, şi-a dat seama în cele din urmă că victoriile sale împotriva colosului otoman nu puteau merge la infinit, mai ales că lupta o ducea de unul singur, cum el însuşi mărturiseşte cu amărăclune mai fierzui: „Invoiala şi jurămintele ce erau între noi (între Ştefan şi diferiţii monarhi europeni n. n.) arătau că toţi trebuiau să fie gata şi să ajute ţara şi principele care ar fi fost atacat de turci... Dar ei m-au lăsat singur“. De aceea, pacea pe care Moldova o încheie cu Înalta Poartă Otomană, la 1487, „este actul de politică externă al unei ţări care nu înţelegea să-şi epulzeze forţele în faţa hoardelor unei puteri înzestrate cu mijloace mai

marl, pentru apărarea coroanei unor monarhi care refuzau s-o ajute. Actul din 1487 însemna pace și nu înfringere, deoarece imperiul otoman recunoștea independența Moldovei și se angaja la neagresiunea față de ea“.

Pentru respectarea adevărului istoric trelue arătat că, în lupta titanică a lui Ștefan cel Mare pentru apărarea independenței Moldovei, el a aflat dreaptă înțelegere și un sprijin statornic din partea unui singur stat: Rusia.

Piatra de pe mormintul lui Ștefan cel Mare
de la Mănăstirea Putna

Este adevărat, că Rusia neavind în acea vreme hotare comune cu Moldova, nu i-a putut acorda ajutor militar lui Ștefan. Dar, în schimb, i-a acordat un larg sprijin politic și diplomatic, care de mare folos i-a fost Moldovei.

Astfel, într-un moment greu pentru Moldova, Marele Cneaz al Moscovei, Ivan al III-lea, trimitea ducelui de Lituania o scrisoare, arătându-i importanța luptei pe care Ștefan cel Mare o ducea contra turcilor și cerându-i să-l ajute: „Dacă nu am fi atât de departe, noi am dori sincer să facem aceasta și să apărăm creștinătatea. Ștefan Voevod ne-a rugat să te convingem să-i ajuti... Orice suveran creștin trebuie să apere această cauză“.

Cu un alt prilej — când statul panilor polonezi, la 1497, a invadat Moldova, alindu-și-l și pe lituanieni — Marele Cneaz al Rusiei, Ivan al III-lea, trimite din nou o scrisoare Marelui Duce a Lituaniei, Alexandru, în care se vedește deosebit de clar poziția Rusiei față de Moldova lui Ștefan: „Și tu, frate — scria Ivan al III-lea — să ții minte tratatul pe care l-am încheiat între noi și în care scrie, că prietenul nostru va fi și prietenul tău, iar dușmanul nostru va fi și dușmanul tău; Ștefan Voevod se află cu noi în cuscrie și prietenie, și acum noi îți poruncim să ți aduci aminte de tratatul încheiat între noi, ca tu, frate, să nu mergi împotriva Valahilor (Moldovenilor), ci să fii cu ei în pace“.

Intervenția aceasta hotărâtă a Rusiei s-a dovedit extrem de eficace: armata lituaniană nu și-a mai continuat campania alături de cotropitorii polonezi, iar aceștia au fost zdrobiți de oștile lui Ștefan, în istorica bătălie de la Codrul Cosminului (1497). Regele polon, Ion Albert, este nevoit să ceară pace, iar în tratatul de pace încheiat, Ștefan cel Mare este pus pe picior da egalitate cu regele poloniei.

Salutară pentru Moldova s-a arătat, deasemenea, intervenția Rusiei pentru curmarea deselor invazii de joaf și cotropire ale tătarilor din Hanatul Crimeii. Autoritatea deosebită pe care Rusia o avea asupra Hanatului tătaresc din Crimeea a făcut ca, în a doua parte a domniei lui Ștefan cel Mare, expedițiile tihărești ale tătarilor împotriva Moldovei să înceteze. Tratatul de pace cu tătarii, din 1491, este încheiat de Ștefan, prin mijlocirea Moscovei.

Astfel, străvechea cooperarea economică și politică dintre Moldova și Rusia „s-a transformat, în vremea lui Ștefan și Ivan al III-lea, într-o adevărată alianță moldo-rusă“. Dragostea și prietenia acelor vremuri eroice dintre cele două popoare a dăruit peste veacuri, toate marile momente istorice din viața poporului român fiind concrescute din această reciprocă și statornică afecțiune.

Mulți dintre talmăcitorii vremilor de glorie și eroism legendar al Moldovei lui Ștefan cel Mare, voind să zugrăvească chipul viteazului domn, făceau apel la mitologie spre a putea explica răsunătoarele lui victorii, care nu făcuseră să se vorbească în întreaga lume despre poporul ei de viteji.

Istoriografia cea nouă — a cărei forță de cognoscibilitate nu mai este îngrădită de interesele unei clase acaparatoare de bunuri și de „adevăruri“ — „ne ajută să înțelegem că talna lui Ștefan cel Mare a fost talna lui Anteu: legătura cu pământul țării, cu oamenii pământului, cu masele și permanentul sprijin primit de la acestea. Legătura sa cu masele rezultă din practica politico-militară de zi de zi, din experiența care, înțeleasă în încheieturile ei

lăuntrice, a putut deveni o orientare politică clară. Pe măsura trecerii anilor Ștefan și dregătorii ridicați de el, au înțeles că principalul reazim al luptei stă în mulțimea țărănilor liberi și în puterea orașenimii în creștere, pe care domnia o protejează împotriva concurenței orașelor comerciale vecine. Alianța dintre domnie, orașeni și țărani, a fost izvorul victoriilor militare și al succeselor politice din acele vremuri. Eroismul maselor populare — valorificat de marile talente militare ale lui Ștefan — a stăvilit înaintarea otomană și a îmbrăcat Moldova într-o mantie de glorie” ce a strălucit peste veacuri și umple de mândrie națională și astăzi sufletul românilor de pretutindeni.

În lupta eroică pentru libertatea și independența țării, Ștefan cel Mare „a găsit un însemnat sprijin în Biserica Moldovei”. Mitropolitul Teoctist — dintru început alăturându-se marelui Domn — a devenit cu vremea unul din cei mai credincioși sfinți ai lui Ștefan-Vodă. Aceeași credință față de Voevod a păstrat-o și succesorul său, ca și episcopii sufragani de Roman și Rădăuți. În toate acțiunile binefăcătoare pentru Moldova, Biserica noastră străbună a stat nemijlocit alături cu Voevodul erou. „În actele importante cu caracter politic, leșite din cancelaria lui Ștefan cel Mare, în fruntea listei martorilor figurează numele Mitropolitului țării”. La rîndul său, Ștefan cel Mare, „recunoscător pentru sprijinul primit, răsplătește Biserica prin numeroase danți, sau prin confirmarea unor danți mai vechi”.

În inimile închinătorilor strămoșescului Așezămint de credință, Ștefan cel Mare are sălaș de mare evlavie. Obștea credincioasă l-a împodobit pe viteazul voevod și cu numele de „cel Sfânt”, nu numai pentru eroismul, jertfele și biruințele lui închinat pe altarul Patriei, ci și pentru faptul că el a fost — între numeroșii domnitori ai Țărilor Românești — unul dintre cei mai mari ctitori de lăcașuri sfinte. „Ștefan cel Mare avea obiceiul ca, după fiecare bătălie, să ridice un lăcaș de închinăciune”. Și cum el a purtat zeci de războaie, tot pe atâtea sînt și altarele ctitorite de el — biserici și minăstiri.

Între ctitorile lui Ștefan cel Mare se numără, printre altele: minăstirile Putna și Voroneț, bisericile din Pătrăuți, Rădăuți, Reuseni, Sf. Ilie-Suceava, Sf. Nicolae-Iași, etc. Stilul moldovenesc în care au fost ridicate bisericile și minăstirile din vremea lui Ștefan cel Mare constituie o mândrie arhitectonică a monumentelor noastre istorice. Tot pe vremea lui Ștefan Vodă, s-a scris în limba slavonă Evanghelia dela Humor, care păstrează pe ea chipul voevodului, și este ferecată în argint. Și, deasemenea, Evanghelia dela Putna, caligrafiată de prea cuvlosul Palade.

Trecerea la cele veșnice a lui Ștefan cel Mare, la 2 Iulie 1504, — după o viață dăruită, clipă cu clipă, marilor porunci de existență a neamului, luptelor biruitoare pentru independența patriei și faptelor plătitoare pentru fericirea poporului — a fost pentru contemporani un moment greu de îndolată înflorare. Căci voevodul Ștefan cel Mare și Sfânt simboliza

tărta Moldovei și întruchipa toate vîrtuțile eroice ale poporului român, mereu gelos pe neatîrnarea patriei sale. „A murit Ștefan, Voevodul Moldovei — notează cronică rusească — oștean viteaz ca un al doilea Alexandru (cel Mare): de multe ori a bătut pe împăratul turcesc cu marile lui oștiri, deasemenea și pe tătari și pe Matei, regele Ungariei, și pe regele Poloniei, Albert”.

Medicul lui Ștefan cel Mare — omul care l-a cunoscut de aproape — îi făcea portretul, astfel: „...de o plină de lucidă înțelepciune, iubit de supușii săi pentru că este iertător și drept, îngăduitor și aspru...”

Unul dintre contemporanii săi l-a caracterizat, așa: „Bărbat victorios și glorios, care ai biruit pe toți regii vecini... Tu ești drept, prevăzător, isteț, biruitor contra tuturor dușmanilor”.

Iar dragostea poporului pentru Ștefan cel Mare se vedește din cuvintele cronicarului: „Iară pre Ștefan-Vodă l-au îngropat țara cu multă jale și plîngere în minăstirea Putna, care era de dînsul zidită. Atîta jale era, de plîngeau toți ca după un Părinte... Că cunoșteau toți că s-au scăpat de mult bine și de multă apărătură. Că după moartea lui, pînă astăzi, îi zis Sfîntul Ștefan Vodă, nu pentru suflet... că el încă au fost om cu păcate, ci pentru lucrurile lui cele vitejești, carele nime din domni, nici mai nainte, nici după aceea, l-au ajuns”.

Plin de adevăr, de frumusețe și de aleasă simțire este și cuvîntul marelui nostru povestitor, Mihail Sadoveanu, despre înveșnicirea Voevodului Ștefan în viața poporului nostru:

„Puține din cele alcătuite de Măria Sa s-au schimbat. S-au prefăcut hotarele; au trecut rîndurile de oameni. Pretutîndeni au rămas lăcașurile lui Dumnezeu; în toate razeșile stau uricele sale; în toate cotloanele pămîntului Moldovei amintirea războalelor pentru dreptate; cel din urmă urmaș al plugarilor de atunci, care e cu totul străin astăzi de domniile și puterile lumii în ființă, mărturisește supunerea la legea trecutului și cunoaște urma Măriei Sale Ștefan într-un vad de ape, într-un pisc de stîncă, într-o rîlnă de pe un colnic. De patru veacuri și jumătate acea putere trălește asupra Moldovei, ceea ce dovedește că anume oameni nu pler decît prin pulberea lor. Puterea lor adevărată stăruiește dîncolo de ceea ce numesc oamenii de rînd moarte. La sfînta Putnă, unde Măria-Sa și-a așezat singur mormîntuș și platra cu inscripție între flori de acantă, nu s-a stins nici o clipă candela aprinsă în lulle 1504”.

În jurul personalității excepționale a lui Ștefan cel Mare, s-a creiat o întreagă literatură: cîntece, balade, colinde, basme, povestiri, etc. Sîntimentele patriotice ale poporului nostru au fost minunat exprimate în cunoscutul cîntec, cules, în veacul trecut, de Vasile Alecsandri:

Ștefan, Ștefan, Domn cel Mare

Seamăn pe lume nu are

Decît numai mîndrul soare!

*Din Suceava când el sare,
Pune pieptul la Hotare
Ca un zid de apărare...
Lumea-ntreagă stă-n mirare ;
Țara-i mică, țara-i mare,
Și dușmanul spor nu are.*

Căldura dragostei poporului nostru față de Voevodul Ștefan a creat și un cântec de leagăn, pe care mamele îl murmură pruncilor, în duloasă melodie :

*Nani, nani cu mama
Că mama te-a descînta
Să te faci un viteaz mare
Ca Domnul Ștefan cel Mare...*

După o însemnare a Mitropolitului Dosoftei, pe scoarța unei Psaltiri tipărite sub Duca-Vodă, însemnare semnalată de Hașdeu și reprodusă de T. T. Burada, rezultă că însuși Ștefan cel Mare este autorul unui răspîndit și foarte vechi cântec ostășesc : „Iară în vremi dinainte — scria Mitropolitul Dosoftei — se cînta la tabără, ieșind la halcă, cîntarea făcută de Domnul Ștefan Vodă cel Bun și Mare, așa :

*Hal frați, hal frați, la năvală dați,
La năvală dați, țara v-apărați...
Hai frați, hal frați, la năvală dați,
La năvală dați, steagul v-apărați.*

Larga răspîndire a acestui cântec, pe toate laturile românești, a dovedit-o I. Vidu, care — în culegerile sale de folclor — arată că, în veacul trecut, o melodie populară a acestui cântec circula mult în sinul populației românești din Ardeal.

În creația noastră muzicală, inspirată din folclor, Ștefan cel Mare deține un loc de frunte la clasicii noștri. Gavriil Muzicescu, I. Vidu, Izidor Vorobchievici, Iacob Mureșlanu, Gheorghe Dima, Ciprian Porumbescu și alții au dat expresie melodică de o rară frumusețe, în lucrările lor, înălțelor, sentimente patriotice ale poporului izvorite din prețuirea faptelor vitejești ale lui Ștefan Vodă cel Mare, Bun și Sfînt.

Astăzi — cînd idealurile de libertate, suveranitate și independență națională, pentru care a luptat Ștefan Vodă, sînt realități vii, cîștigate tot cu sprijinul Rusiei prietene, — întregul nostru popor muncitor sărbătorește cu cinste numele Marelui Voevod, amintindu-și cu emoție și cu dragoste faptele sale vitejești în lupta pentru apărarea gliei strămoșești și, luînd îndemn din pilda lui, face legămînt sacru să lubească patria cum a iubit-o el, s-o apere cum a apărut-o el și să biruie pentru ea cum a biruit el.

D. V. SADEANU

AL ȘASELEA AN DE PATRIARHAT.

(6 IUNIE 1948 — 6 IUNIE 1954)

O nouă platră de preț a fost așezată în cununa de Arhiepăstor a Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian: al șaselea an de patriarhat!

Privit în perspectiva marilor înfăptuiri care au fost înregistrate în curgerea lui, al șaselea an de patriarhat al Sanctității Sale depășește cu mult dimensiunile zilelor, săptămânilor și lunilor din care, aritmetic, sint alcătuiți anii obișnuți, pentru oamenii obișnuți. Pentru cronicarul care vrea să cuprindă în lumina obiectivității frământările unui suflet mare — zbuciumul interior al unei conștiințe care năzuește să temeluiască și să construiască pentru viitorime — nu sint niciodată deajuns zilele unui calendar obișnuit.

Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian este un om al faptelor, al faptelor care zidește. După trei ani de muncă osirduelnică în Iașul greu încercat de urgiile războiului, ca Vicar și Mitropolit și după șase ani de trudă neîntreruptă în locul de comandă al Patriarhiei Române — a spune despre Sanctitatea Sa că este un om al faptelor care zidește, nu înseamnă a fixa notele dominante ale personalității Sale într-o formă care să-L caracterizeze deplin. Căci Patriarhul Justinian nu este numai omul care zidește, așezând în edificii mărețe cărămizile ce-i sunt puse la îndemână de meșterii anonimi. Înalt Prea Sfinția Sa este o ființă clocotitoare,

în adîncurile cărora se plămădesc toate cele trebuitoare unei fapte care să dureze, dela actul creator al elaborării proiectelor și pînă la amănuntele întrupării lor desăvîrșite. Precum Michel Angelo, privind un bloc inform de marmoră, avea deodată, într-o străfulgerare divină, imaginea statuii pe care urma s-o dăltuiască mina lui încercată — tot astfel Patriarhul nostru Justinian este omul în ființa căruia se plămădește total și fără greș întregul proces care duce la realizarea marilor fapte de constructor al unei vieți noi pentru clerul și credincioșii Bisericii rominești străbune.

Pentru ziua de prăznuire a împlinirii celui de al șaselea an de patriarhat, cînd genunchii Înalt Prea Sfințel Sale se aștern pe lespezile bisericii catedrale, expresie a unei închinări tăcute în fața celui Atotputernic, iar inimile păstoriiilor Săi înaltă rugăciuni fierbinți către Cerul tuturor milostivirilor, împlorînd Providența divină să-l înzilească îndelung și să-i încununeze viața cu floarea rară a marilor fapte închinute binelui obștesc — noi rupem cîteva din filele calendarului încheiat și le prezentăm cititorilor statornici ai acestei reviste, ca pe cel mai autentic omagiu care se poate aduce Arhipăstorului nostru iubit.

Al șaselea an de patriarhat a fost încrustat în cronică Arhiepiscopiei Bucureștilor ca un an de bogată activitate în toate sectoarele de muncă : economic-gospodăresc, administrativ-bisericesc, exarhat și cultural-social.

a. Pentru primul sector, mențiune specială trebuie să facem în legătură cu șantierele de lucrări, atît ale Centrului Eparhial cît și ale unităților în subordine : minăstiri și parohii.

Continuînd vechea Sa acțiune de restaurare a monumentelor istorice din cuprinsul Eparhiei și ajutorarea directă a bisericilor-catedrale din Capitală, aflate în construcție, Arhiepiscopia a avut șantiere de lucru la următoarele așezări minăstirești : Dealul, Ciorogîrla, Ghighiu, Văcărești, Căldărușani și Snagov. N-au fost uitate nici cele două mari biserici din Capitală : Parcul Domentilor și Sf. Elefterie, care își așteaptă de mulți ani ceasul tîrnosirii lor.

Lucrările acestor șantiere s-au executat direct de Sf. Arhiepiscopie, prin întreprinderi de stat sau în regle și au totalizat suma de 526.345,75 lei.

Unitățile în subordine ale Eparhiei — minăstirile și parohiile — au avut deschise un total de 185 șantiere : construcții de biserici și case parohiale, restaurări, amenajări, etc. Dotația Arhiepiscopiei pentru aceste șantiere a însemnat 427.000 lei, iar contribuțiile credincioșilor s-au cifrat la 1.193.067 lei.

Rezultatele imediate ale acestor șantiere sînt : restaurarea completă a bisericii la minăstirea Dealul ; tot aici, construirea unui

nou corp de chilii și a unei clopotnițe pe vechile fundații; lucrări similare la minăstirea Ciorogirla; bun început de restaurare la minăstirile Căldărușani, Văcărești și Ghighiu; aproape două sute de mici așezări parohiale au cunoscut innoiri și amenajări, care le-au dat trăinicie și frumusețe.

Semnificativ între toate, în această privință, este faptul că înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a putut afla mijloace ingenioase și sigure, care au stimulat dragostea credincioșilor noștri pentru sfintele locașuri de rugăciune și așezămintele bisericesti, îndrumându-i să sprijine cu contribuții masive șantierele de lucrări deschise pe tot cuprinsul Eparhiei. Fiecare închinător, care pășește pragul unei biserici și aprinde în sfeșnicele ei o luminare pentru sufletul său și pentru cei adormiți din neamul său – săvirșește prin aceasta și o faptă de ajutorare pentru comunitățile ortodoxe din Eparhie, care au deschise șantiere de construcții, reparații sau amenajări. Este o faptă de bine, pornită din inspirația Sanctității Sale Patriarhului Justinian și toți aceia cari s-au bucurat de binefacerile ei, depun totdeauna smerită metanie la jețul arhieresc și se roagă Bunului Dumnezeu pentru îndelunga înziliere a Stăpînului și binefăcătorului lor.

Acelaș lucru se poate spune despre unitățile productive ale Eparhiei: turnătoria rituală de luminări, depozitul de vin bisericesc și magazinele de obiecte bisericesti. Turnătoria rituală a furnizat unităților bisericesti din cuprinsul Arhiepiscopiei cantitatea de 136.382 kgr. de luminări, depășindu-se prevederile cu 36,98%. În felul acesta, bisericile, minăstirile și toate locașurile de rugăciune ale obștei ortodoxilor au fost aprovizionate cu cantitățile necesare unei normale desfășurări a serviciilor divine – calitatea produselor depășind substanțial orice alte produse similare din comerțul liber. Depozitul de vin bisericesc a asigurat toate nevoile liturgice ale unităților parohiale din Eparhie, distribuind un total de 52.094 litri; iar magazinele de obiecte bisericesti au fost dotate cu: veșminte, cărți rituale, obiecte de colportaj religioș, luminări și stofe pentru haine preoțești, încasările lor totalizînd suma de 851.320,15 lei

Aceste unități productive, create din nevoia de a pune la îndemîna credincioșilor și slujitorilor Sfintei noastre Biserici bunuri calitative care să corespundă rînduieiilor canonice și tradiționale ale Ortodoxiei, și-au împlinit rodnic rosturile lor în cursul celui de al șaselea an de patriarhat. Afară de aceasta, prin unitățile sale productive, Arhiepiscopia a primit contribuțiile benevole ale credincioșilor, ceace i-a dat putință să deschidă atîtea șantiere proprii de lucrări și să sprijine efectiv, cu dotații în numerar și materiale, celelalte șantiere de lucrări de pe tot cuprinsul Eparhiei.

Și în această privință, clarviziunea Părintelui Patriarh Justinian a dus la sporirea bunurilor Eparhiei și a ușurat nevoile de ordin material a numeroase parohii și așezăminte bisericești.

b. Pentru sectorul administrativ-bisericesc, amintim că prin purtarea de grijă și potrivit îndrumării directe a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, viața bisericească s-a desfășurat, pe toată întinderea Eparhiei, în condițiuni din cele mai bune, spre mulțumirea suflutească a credincioșilor ortodocși, legați de biserica lor strămoșească și spre satisfacția Conducerii Centrului Eparhial.

Arhiepiscopia Bucureștilor numără 1.891 locașuri de cult, care funcționează efectiv, repartizate pe categorii astfel: parohiale 1506, filiale 142, paraclise 15, fundaționale 8, izolate 4, catedrale (fără cea a Patriarhiei) 5, de cimitir 51, de minăstiri 38, capele parohiale 62. La numărul acesta se adaugă: 39 biserici închise pentru renovare, 59 biserici în construcție, la care se fac lucrări diferite (zidărie la 22; mobilier-pictură la 6; pictură la 11; lucrări de finisaj la 20).

Au fost date cultului în al șaselea an de patriarhat, prin sfințiri solemne, 15 locașuri de rugăciune: o minăstire (Ciorogirla), 11 biserici parohiale și 2 biserici filiale. Slujbele de tinosre au fost oficiate numai de membrii înaltei ierarhii (I. P. S. Mitropolit pensionar Nifon Criveanu, PP.SS. Episcopi Vicari Antim și Theoctist și P.S. Arhiereu pensionar Atanasie Dincă) Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a sfințit personal biserica minăstirii Ciorogirla și biserica din parohia Podul Dimboviței, din raionul Muscel — la tinosirea acestora din urmă fiind însoțit și de I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei. Cu prilejul acestei sfințiri solemne, în întâlnirile cu norodul dreptcredincios, s-au rostit cuvântări pline de povețe înțelepte, trezindu-se în sufletul ascultătorilor dragostea către Dumnezeu și către aproapele, râvna pentru casa Domnului și pentru păstrarea neștirbită a credinței străbune. Un număr de 2.517 preoți, 39 diaconi și 1.685 cîntăreți de strană au deservit locașurile de cult în anul de care ne ocupăm, ajutați de 411 paraclisieri și 611 oameni de îngrijire.

c. Arhiepiscopia Bucureștilor are sub jurisdicția sa un număr de 30 de minăstiri și schituri (20 pentru călugări și 10 pentru călugărițe) în care viețuiesc 320 de călugări și frați și 825 de călugărițe și surori.

Minăstirile au constituit o preocupare permanentă pentru Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian. Un „Regulament pentru organizarea vieții monahale și funcționarea administrativă și disciplinară a minăstirilor“, care să aibă aprobarea Conducerii Statului, prin Ministerul Cultelor, a fost dat acestora, însă, numai la 26 martie 1953.

Viața în minăstiri a fost orinduită potrivit normelor stabilite în Statutul Bisericii Ortodoxe Române (art. 78) și în Regulamentul pentru organizarea vieții monahale (art. 58), plecându-se dela vechile principii și reguli statornicite de Sfinții Părinți pentru așezările minăstirești, sintetizate în formula: rugăciunea trebuie împlinită cu munca.

Munca în minăstiri cunoaște o dublă înfățișare: manuală și intelectuală. Cea dintii se desfășoară în cooperativele și atelierile minăstirești, cea de a doua în școlile și seminariile monahale.

În Arhiepiscopia Bucureștilor funcționează 7 cooperative minăstirești, la: Cernica, Pasărea, Țigănești, Ciorogirla, Viforita, Zamfira și Suzana — și un atelier la minăstirea Nămăiești, pendinte de cooperativa meșteșugărească din Cîmpulung-Muscel. În aceste cooperative și atelierile lucrează un însemnat număr de viețuitori și viețuitoare care își câștigă existența din munca cinstită a brațelor și dau pentru țară produse care nu se lucrează în altă parte. Covoarele lucrate în aceste cooperative sînt preluate de întreprinderea „Romino-Export“ și astfel faima îndeletnicirilor minăstirești dela noi este dusă peste graniță, spre admirația străinilor. Ca o exemplificare de ceea ce poate să însemne o cooperativă minăstirească, prezentăm situațiunea celei din minăstirea Pasărea: 134 de cooperatoare; valoarea comenzilor executate 374.812 lei; sumele încasate 480.888 lei; salarii plătite 246.495 lei; impozite plătite 78.379 lei; asigurări reciproce 31.908 lei; beneficii 54.527 lei.

Tot mină călugărească lucrează și în atelierile Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, producînd obiecte bisericești de cult, lucrate artistic în email, filigran și cizelură manuală de o rară frumusețe.

Organizînd în felul acesta munca manuală din minăstirile Eparhiei noastre, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a dat întrupare unui gînd de care a fost însuflețit din ceasul întii al ridicării sale în jețul de Arhipăstor al Bisericii Ortodoxe Române: reșezarea vieții monahale pe vechile ei temelii patristice și încadrarea acestora, în acelaș timp, în duhul înnoitor ce se manifestă în Patria noastră, făcînd din fiecare monah un membru folositor Bisericii și societății.

În minăstiri nu s-a muncit numai manual ci și intelectual. Este un fapt istoric, că minăstirile românești au fost vetre de cultură ale norodului din țara noastră. În cuprinsul lor s-au copiat manuscrise și s-au redactat cronici, au fost instalate tipografii din teascurile cărora au ieșit primele tipărituri românești, au fost organizate școli și așezăminte culturale.

Tradiția aceasta de muncă intelectuală călugărească a fost

reinviată de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, prin noua organizare dată minăstirilor noastre.

Arhiepiscopia Bucureștilor întreține 18 eleve — maici și surori — la seminarul Monahal dela minăstirea Hurezu și 4 elevi la Seminarul Monahal dela minăstirea Neamțu. Seminarile monahale sînt școli de învățămînt mediu, absolvenții lor putînd să-și continue studiile superioare la Institutele Teologice de grad universitar.

În 9 din minăstirile Eparhiei au funcționat școli monahale, ale căror cursuri au fost frecventate de un număr de 200 elevi și eleve. Programa analitică a acestor școli arată că aci se predă: Studiul Biblic al Noului și Vechiului Testament; Învățătura de Credință Ortodoxă; Istoria monahismului, îndrumări de viață monahală și administrație minăstirească; Muzica bisericească psaltică și lăinară; Noțiuni de tipic și Liturgică teoretică. Durata cursurilor unei școli monahale este de trei ani, vreme în care toate disciplinele menționate mai sus trebuiesc predate elevilor în toată întinderea lor.

Datele prezentate sînt suficiente, pentru a pune în lumină viața cea nouă care a luat ființă în minăstirile noastre sub patriarhatul Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului nostru Arhipăstor.

d. În sectorul cultural-social, Sanctitatea Sa Patriarhul Justinian a fixat Centrului Eparhial îndatorirea de a urmări următoarele probleme: Învățămîntul religios; Cursurile de îndrumare misionară și socială a clerului; Activitatea predicatorială și catehetică; Activitatea misionară și samaritană; Conferințele protopopești administrative și de orientare; Asistența socială a preoșimii; Lupta pentru apărarea păcii.

Prinse în graiul cifrelor, înfăptuirile legate de aceste probleme se prezintă astfel:

Arhiepiscopia Bucureștilor întreține studenți la Institutul Teologic de grad universitar din Capitală și asigură pregătirea tinerilor cadre la Școala Medie de Cîntăreți Bisericești din Curtea de Argeș și la Seminarile Monahale dela Hurezu și Neamțu.

În Institutul Teologic, Arhiepiscopia are 52 de studenți bursieri, plătiînd pentru fiecare suma de 1.200 lei anual; iar la Școala de Cîntăreți din Curtea de Argeș, din totalul de 72 elevi, 45 sînt bursieri și 22 semi-bursieri — plătiîndu-se și pentru aceștia bursele și sembursele corespunzătoare.

Studenților și elevilor le-a fost asigurată nu numai hrana trupească, dar și cea sufletească. Numai la Institutul Teologic, numărul volumelor din bibliotecă a fost sporit dela 64.905 la 68.000 de cărți și reviste; au fost organizate, săptămînal, ședințe educative și duhovnicești, în cadrul cărora s-a făcut pregătirea studenților pentru deplina înțelegere a rosturilor și misiunii preoțești;

au fost prezentate filme educative și documentare, în scopul lărgirii orizontului intelectual și a îmbunătățirii vieții morale a studenților, etc.

S-a continuat și în al șaselea an de patriarhat aplicarea programului privitor la îndrumarea misionară și socială a clerului. Trei serii de preoți au fost chemate să urmeze aceste cursuri, totalizând un număr de 194 slujitori ai altarelor. Dela inaugurarea lor — din 1949 — și pînă la data cînd scriem aceste rînduri, au trecut prin această școală de primenire a cunoștințelor teologice și de inviorare a zelului misionar și social, 1.853 de preoți dela parohiile din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre. Pînă la sfîrșitul acestui an, niciun preot din Eparhie nu va mai rămîne fără să fi frecventat cursurile de îndrumare misionară și socială.

Pentru buna îndrumare a activității predicatoriale și catehetice a clerului din Eparhie, s-a continuat publicarea, în revista Centrului Mitropolitan al Ungro-Vlahiei, de predici și cateheze model — exemplul cel dîntîi dîndu-l însuși Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, prin pastoralele scrise cu prilejul marilor praznice creștinești de peste an. Inspirîndu-se din aceste modele și cercetînd, totodată, diferite izvoare ale omileticei ortodoxe, în toate bisericile din Eparhie clerul nostru a tîlmăcit Sfînta Scriptură pe înțelesul credincioșilor și a dat viață nouă învățămîntului catehetic tradițional. În anul de care ne ocupăm, au fost rostite 86.498 de predici și 56.455 de cateheze.

Cîntarea omofonă, legată de activitatea catehetică a fost introdusă în 1.307 parohii, fiind executată pe tot întinsul Eparhiei, de 63.460 de credincioși. La 156 de biserici, răspunsurile liturgice sunt date de coruri bine organizate.

Clerul Arhiepiscopiei a fost îndrumat să stea în cele mai bune raporturi cu reprezentanții cultelor neoprotestante, plecîndu-se dela principiul, înscris în Constituția țării, că „libertatea de conștiință și libertatea religioasă sînt garantate tuturor cetățenilor R. P. R.” (art. 84). Urmînd exemplul Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, clerul din Eparhie s-a întîlnit cu reprezentanții cultelor religioase istorice și cu acela al cultelor neoprotestante în 114 consfătuiri interconfesionale, mai ales în cadrul luptei pentru pace.

Activitatea misionară a preoțimii s-a limitat la expunerea irenică a doctrinei ortodoxe, ca o consecință firească a convingerii că polemica nu zidește niciodată. Din datele statistice comunicate de Oficiile protopopești, în cursul anului 1958 au părăsit Biserica Ortodoxă — în cuprinsul Eparhiei — 37 de suflete și au revenit la Biserica Ortodoxă 99 de suflete. Prin urmare, numărul ortodocșilor nu s-a împușinat, prozelitismul neoprotestant este în descreștere.

Opera samariteană a fost implinită de clerul Eparhiei noastre prin Comitetele parohiale. În al șaselea an de patriarhat, acestea au ținut nu mai puțin de 6.975 ședințe. Au fost adunate și distribuite — în bani, alimente și îmbrăcăminte — ajutoare în valoare totală de 365.799,80 lei. Tot prin comitetele parohiale a fost colectată suma de aproape 1.200.000 lei, reprezentând contribuțiile credincioșilor la lucrările de zidărie și restaurare a locașurilor de cult.

La sediul fiecărui raion (Arhiepiscopia noastră numără 37), s-au ținut în cursul anului 1953, 6 conferințe protopopești administrative și 6 conferințe de orientare — în conformitate cu Hotărârile Sfiatului Sinod din 15 iunie 1952 și 6 iunie 1953. În total, au fost ținute 222 conferințe administrative și 222 conferințe de orientare, la care au participat 25.325 de preoți, absentînd nemotivat numai 510.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a trimis totdeauna delegați chiriarhali cari să prezideze conferințele de orientare și să ducă, pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale Eparhiei, cuvîntul Sanctității Sale de sfătuire și îndemn spre o cit mai rodnică lucrare în duhul apostolatului social. Astfel PP.SS. Episcopi Vicari Antîm și Theoctist au prezidat cite 11 conferințe fiecare, iar P. C. Vicar Alexandru Ionescu a prezidat 27 de conferințe. Restul conferințelor au fost prezidate de PP. CC. Consilieri Patriarhali, PP. CC. Consilieri Arhiepiscopali și de profesorii clerici dela Institutul Teologic.

Prin aceste conferințe, clerul nostru a fost bine edificat în problemele de credință și orientat just în problemele sociale și economice de actualitate.

Din dorința ca funcționarii Centrului Eparhial, Corpul profesoral dela școlile Teologice, preoții de enorie, monahii și monahiile să-și poată căuta sănătatea și împlinirea forța de muncă după un an de activitate neîntreruptă, au fost organizate pentru aceștia sanatoriul dela Techirghiol și casele de odihnă Sinaia, Curtea de Argeș și Dragoslavele. În cele cinci serii din anul 1953, și-au căutat sănătatea în sanatoriul dela Techirghiol 362 persoane; iar la casele de odihnă dela Sinaia, Curtea de Argeș și Dragoslavele au fost găzduite peste 150 persoane.

Lupta pentru apărarea păcii a fost în centrul preocupărilor Înalț Prea Sfințitului Patriarh Justinian, în legătură cu activitatea cultural-socială a preoțimii. Precum toți o știu, Sanctitatea Sa consideră pacea un comandament divin, o poruncă esențială a doctrinei creștine — pentru aceea, preoțimea Eparhiei a fost îndrumată să se alăture, în totalitatea ei, marelui front al luptătorilor pentru apărarea acestui bun de mare preț al omenirii întregi.

Ca membru în „Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.“, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a participat personal la toate ședințele și manifestările organizate de acesta în Capitala țării. Urmind exemplul Sanctității Sale, clerul Arhiepiscopiei n-a rămas străin de uriașa mișcare a luptătorilor pentru apărarea păcii, astfel că se poate afirma, cu bucurie, că toți preoții sînt încadrați în Comitetele de luptă pentru Pace. Repartizarea pe comitete a preoșimii se prezintă astfel: 1 preot în Comitetul Permanent; 1 preot în Comitetul Capitalei; 3 preoți în Comitetele Regionale; 37 de preoți în Comitetele Raionale; 1.233 de preoți în Comitetele locale. Din aceștia din urmă, 31 sînt președinți, 41 vice-președinți, 119 secretari. Restul de 878 preoți — din numărul scriptic pe Arhiepiscopie de 2.135 preoți activi și cu imbisericire — n-au fost aleși în Comitetele de luptă pentru Pace din pricină că într-un Comitet nu poate fi membru decît un singur preot; dar și aceștia participă la ședințe, activează din fața sfintelor Altare și sprijină acțiunile de interes obștesc ale Sfaturilor Populare locale.

În cursul anului 1953, Comitetele de luptă pentru Pace au ținut 8.014 ședințe. Preoții noștri au luat cuvîntul în cadrul fiecărei ședințe. Este o activitate lăudabilă, care onorează clerul Eparhiei noastre.

Încă un cuvînt în legătură cu activitatea Sectorului Cultural-Social: editarea revistei „Glasul Bisericii“, care a apărut în 836 de pagini, ajutînd preoșimea să fie îndrumată just în toate problemele de ordin pastoral, misionar, omiletic și catehetic, precum și în problemele sociale care frămîntă actualitatea.

Sectorului Cultural-Social îi sunt anexate două formațiuni corale pentru susținerea manifestărilor educativ-religioase și artistice ale Centrului Eparhial: Corala Preoților din Capitală și Corala Catedralei Sf. Patriarhii. În al șaselea an de patriarhat, aceste două grupări muzicale au susținut mai multe concerte religioase la biserica Sf. Spiridon-Nou și la Institutul Teologic din Capitală, înscriind adevărate pagini de succes artistic și educativ.

*

Faptele expuse aci, oglîndesc în lumina obiectivității viața Centrului Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor desfășurată în întregimea sa, potrivit îndemnuirilor și directivelor Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. De ziua aniversară a intronizării Sanctității Sale, i le oferim cu smerenie și rugăm pe bunul Dumnezeu să-i hărăzească și de aci înainte ani buni și bogați în înfăptuirii alese.

*Preot STAN DIMANCEA
Consilier Administrativ*

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA DUMINICA III DUPĂ RUSALII

„Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat; iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat” (Matei V.22).

Cît de simple, cît de minunate și cît de mîntuitoare sînt învățăturile pe care le-a dat Domnul, întotdeauna, celor ce s-au apropiat de El, plini de dorința după o viață mai bună! Și cît de actuale au rămas aceste învățături dealungul tuturor veacurilor! Într-o parabolă, într-o comparație, într-o asemănare cu lucrurile cu care avem de aface la tot pasul, sau în cuvinte rostite de-a dreptul și pe înțelesul tuturor, Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mintuitorul nostru Iisus Hristos a înfățișat oamenilor lucruri de adîncă înțelepciune, care le-au mers la inimă, i-au mîngîiat, i-au întărit, i-au îndrumat și i-au călăuzit dealungul necazurilor acestei vieți, și le-au dat, totodată, perspectiva luminoasă a victorii de dincolo de zărilor lumii acesteia, adică a împărăției celei veșnice a cerurilor.

În noaptea întunecoasă a păcatului: a răutății, a dușmăniei, a nedreptăților de tot felul, a avariției, a silniciei, a falsității și a ipocrizei, lumina dumnezească ce s-a aprins în Betleemul Iudeii, într-o peșteră și lângă un staul de vite, a luat, încetul cu încetul proporțiile unei torțe incandescente, care, îndepărtînd întunecimile păcatului, a topit în căldură dragostei dumnezești toate deosebirile care separau mai înainte pe oameni, unii de alții și a făcut să iasă la iveală o viață nouă, o viață dreaptă și o viață sfîntă: viața creștină, împotriva căreia toate atacurile directe sau piezișe ale păcatului nu au mai avut nicio putere. Deacea și Sf. Ioan Evanghelistul a grăit: „Întru Dînsul viață era și viața era lumina oamenilor. Și lumina întru întunecec luminează și întunececul pre dînsa nu o a cuprins” (Ioan I,5).

Dealtfel Mîntuitorul Iisus Hristos a mărturisit Insuși despre Sine: „Eu am venit lumină în lume, ca tot cel ce crede întru Mine să nu rămînă întru întunec” (Ioan XII,46), și „Eu sunt lumina lumii; cel ce-Mi urmează nu va umbla întru întunec, ci va avea lumina vieții” (Ioan VIII,12). Deaceea și cei se s-au adăpat, încă dela început, la izvoarele cele de viață curgătoare ale învățăturilor Domnului, au început să aibă o nouă viziune a lumii, o nouă înțelegere a raporturilor dintre ei și semenii lor, o nouă atitudine față de viață. Pe bună dreptate Sf. Apostol Pavel scria creștinilor dela Roma: „Noaptea a trecut, ziua s-a apropiat; să lepădăm, dar, lucrurile întunecului și să ne îmbrăcăm în armele luminii” (Rom. VIII,12), căci trecerea de la starea de păcat la starea de har echivala cu o adevărată trecere dela moarte la viață și dela întunec la lumină. Iar creștinilor din Efes același Sf. Apostol le scria: „Căci erați oarecînd în tunec, iar acum sunteți lumină în Domnul: umblați, dară, ca fii ai luminii” (Efeseni V,8).

Fii ai luminii! Iată titlul măreț de care sau învrednicit cei ce sau apropiat cu tot sufletul de Domnul și care au pășit, clipă de clipă, pe căile arătate de El, sub oblăduirea Duhului Sfînt și sub îndrumarea Sfinților Apostoli și apoi a urmașilor lor, care alcătuiesc Biserica învățătoare!

Care este, însă, lucrul acela care a făcut pe oameni să se îndrepteze plini de nădejde către Domnul Hristos, cît timp a viețuit pe pămînt, iar după Înălțarea Lui la cer, să cadă cu umilință veacuri de-a rîndul la picioarele Crucii Sale? A fost neliniștea aceea, pe care a simțit-o credinciosul, ori de cîte ori s-a găsit în afară de sfera de ocrotire a lui Dumnezeu și nevoia sufletului lui de a se simți în siguranță: „Făcutu-ne-ai pre noi după Tine, Doamne și neliniștit este sufletul nostru, atîta vreme cît nu se odihnește întru Tine”, a zis un mare bărbat al Bisericii creștine. (*Far. Augustin*)

Acesta este adevărul pe care îl mărturisim noi, credincioșii: făcuți „după chipul lui Dumnezeu”, noi purtăm în noi înșine o scînteie din Dumnezeire; o scînteie, care, în apropierea luminii celei pururea fiitoare a Dumnezeirii, primește o strălucire deosebită, care o face să se asemene întru totul cu Izvorul Luminii, dar care sub apăsarea grea a întunecului păcatului pierde toată strălucirea, pînă întru a se stinge cu desăvîrșire.

Ceea ce este lumina ochilor pentru trup, aceea este și această scînteie dumnezească pentru suflet, iar cuvintele rostite de Domnul: „Luminătorul trupului este ochiul: deci, dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat; iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat” și pe care le-ați auzit în Sf. Evanghelie de astăzi, ne ajută cum nu se poate mai bine să înțelegem ce mare preț are pentru viața noastră, atît pentru cea de aici, cît și pentru cea de dincolo, darul acela neprețuit pe care Bunul Dumnezeu ni l-a hărăzit la creare, pe care noi l-am numit scînteie dumnezească și pe care mulți îl identifică cu rațiunea, deoarece numai rațiunea îl ridică pe om deasupra tuturor celorlalte fapte și-l leagă de Acela, care a rînduit în lume toate cu înțelepciune (Psalm III,24).

V-ați gândit vreodată cât de searbăda este viața unui om lipsit de lumina ochilor? Se zice că cel sătul nu crede niciodată celui flămînd; cel avut nu crede niciodată celui lipsit; cel sănătos nu crede celui bolnav. Ei bine, tot așa am putea spune că cel cu vedere nu crede, nu-și poate imagina și nu se poate substitui celui lipsit de lumina ochilor. O noapte neagră îl înconjură pe acesta și înconjură totul. Mersul și orientarea lui nu se face decît pe bișbiite. Dacă a avut mai înainte vedere și numai după aceasta a pierdut-o, orbul poartă încă în sufletul său, ca pe un talisman scump, imaginea lucrurilor văzute odată, imaginea luminii, a răsăriturilor și a apusurilor de soare. Dacă este orb din naștere, el nu va ști niciodată ce este lumina și nu va putea pricepe niciodată jocul umbrelor. Și, cu toate acestea Mintuitorul Hristos a spus: „Dacă ochiul tău cel drept îți va fi de piedecă, scoate-l și aruncă-l dela tine, că mai de folos este să piară unul dintre mădularele tale, decît tot trupul tău să fie aruncat în gheenă” (Matei V,29). De aici deducem că mulți dintre cei cu amîndoi ochii, sau chiar numai cu unul singur, cu greu vor intra în împărăția cerurilor și că mulți dintre Ței cu totul lipsiți de vedere vor deveni membrii vrednici ai împărăției lui Dumnezeu. Ca atare, nu vederea și nici lipsa de vedere sunt criteriile mîntuirii personale, ci felul cum se slujește cineva de vedere. Ochiul nu este decît un organ, un instrument al trupului. Este fereastra prin care sufletul privește lumea din jur, dar în același timp și fereastra prin care lumea din afară privește în sufletul cuiva. Atelierul în care se plămădește atitudinea cuiva față de lume, față de Dumnezeu și de semenii săi, este numai sufletul. Și, după cum luminătorul trupului este ochiul, tot asemenea luminătorul sufletului este rațiunea: Dacă rațiunea cuiva va fi curată, atunci toată viața lui sufletească va fi îmbunătățită; dacă însă, rațiunea lui va fi rea, toată viața lui sufletească va fi întunecată.

Am spus că partea cea mai de seamă din om este rațiunea și am arătat că ea este darul cel mai de preț pe care l-a dat Dumnezeu omului. Dar, dacă vine dela Dumnezeu, poate rațiunea omului să fie și altfel decît bună? Poate ea, oare, să fie și rea? Ca dar lui Dumnezeu, rațiunea este numai bună. Dacă se întimplă, însă, ca ea să nu funcționeze după regulile pe care i le-a înscris Ziditorul, aceasta se datorește numai omului și voinței lui libere. Cînd rațiunea îi spune omului că pentru viața cea de toate zilele are nevoie de atît de puține lucruri, iar omul, prin voința proprie, minat de poftele din lăuntru și de ispitele care-i vin din afară, caută să se convingă pe sine că scopul vieții este acumularea de cît mai multe bunuri, fără considerare la felul cum și le dobîndește și la faptul că în timp ce el se îmbuibă, alți semenii ai lui zac în suferințe, atunci rațiunea unui astfel de om, datorită voinței proprii care a intervenit, își schimbă funcțiunea ei normală, își pierde strălucirea ei originară, se întunecă și întunecă, la rîndul ei, întreaga viață a celui în cauză.

Dar patima de înavuțire, care întunecă rațiunea omului este numai una dintre cauzele care fac ca viața lui întregă să fie întunecată. Alte patimi,

pîndesc la tot pasul pe cel ce nu știe să-și înfrîneze pornirile, iar întunerecul lor se proiectează din toate părțile asupra rațiunii lui. Se poate spune, oare, că un astfel de om nu mai are rațiune? Nicidecum! Dar rațiunea lui nu mai este rațiunea cea bună, pe care i-a hărăzit-o, la zidire, Creatorul, ci o rațiune care funcționează motivată numai de patimi și de propria voință pătimășe. Se întîmplă cu ea întocmai ca și cu un rîu, care, curgînd mai întii abundent și liniștit, fertilizează din plin țărmurile sale, dar care, la un moment dat, întîlnind o stavilă puternică în cale, o apucă pe cîmpia întînsă și se pierde, în cele din urmă, în tot felul de mlaștini și smîrcuri, care exhalează mirosuri pestilențiale și devin generatoare de tot felul de molime.

Despre unii ca aceștia marele Apostol al neamurilor, Pavel, spune că „sunt plini de toată nedreptatea, de desfrînare, de nelegiuire, de lăcomie, de răutate; plini de pismă, de ucidere, de ceartă, de vicleșug, de viții; șoptitori, calomnatori, uritori de Dumnezeu, vătămători, îngîmfați, trufași, născocitori de rele, neascultători de părinți; neînțelegători, călcători de învoieli, fără iubire naturală, neîmpăcați, nemiloși. Care, știind dreptatea lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sînt vrednici de moarte, nu numai că fac acestea, ci încă se bucură de cei ce le fac” (Rom. I.29-32).

Tabloul acesta pe care ni-l înfățișează marele Pavel este imaginea cea mai tristă a întunerecului care s-a abătut asupra celor ce renunță de bună voie la luminile rațiunii celei drepte, spre a se lăsa pradă poftelor și pornirilor pătimășe și cari substituie acestui neprețuit dar al lui Dumnezeu, rațiunea cea rea, minată de propria voință pătimășe. Unii că aceștia pot fi numiți pe bună dreptate „fiii întunerecului”. Ei „umblă în întunec și nu știu încotro merg, pentrucă întunerecul a orbit ochii lor” (I Ioan I, 11). Robi ai propriilor patimi, ei vor la rîndul lor să înrobească totul în jurul lor și să domine totul. Iar în vederea acestui scop suprem al vieții lor, nu este mijloc, oricît de urît și oricît de inuman ar fi, de care să nu se folosească. Unii ca aceștia sînt cei ce nedreptățesc pe semenii lor, exploatîndu-i și furîndu-le munca. Unii ca aceștia sînt cei ce înrobesc popoarele și le țin în mizerie și neștiință, pentruca să le poată suge toată vloga și să-și poată spori avuțiile. Unii ca aceștia sînt corbii de pradă, ațîțătorii la războaie, care-și investesc avuțiile în tot felul de arme, care de care mai distrugătoare, pentruca, apoi, să și le poată și mai mult spori din sîngele și durerile a milioane de oameni nevinovați.

Impotriva unora ca aceștia Sfînta noastră Biserică își ridică glasul ei cu toată autoritatea pe care i-o dă misiunea ei de propovăduitoare a iubirii de oameni, a bunei înțelegeri și a păcii pe pămînt. Ei nu sînt altceva decît „izvoare fără de apă, nori care se poartă de vifor, cărora se păstrează negrul întunerecului în veci” (II Petru, II,17).

Dar, datoria noastră de adevărați creștini nu este numai de a arăta răul pe care-l săvîrșesc alții, ci și de a ne feri pe noi înșine să cădem în mrejele păcatului. Porniri pătimășe și tendințe de a schimba „adevărul lui Dumnezeu în minciună” se găsesc deopotrivă și în noi. Căci, după cum spune Sf. Ma-

carie cel Mare: „Toată lupta celui potrivnic, aceasta este, ca să ne poată smulge gîndul și dragostea noastră dela Dumnezeu... și astfel să ne abată dela ceea ce este cu adevărat bun, la ceea ce numai se pare că este bun, dar care în realitate nu este. Căci tot lucrul bun pe care îl face omul, diavolul caută să-l murdărească și să-l întineze, străduindu-se să amestece în îndeplinirea poruncilor propria-i sămînță de deșertăciune și de folos, pentruca binele săvîrșit să nu fie făcut numai și numai pentru Dumnezeu și potrivit cu preferința cea bună a omului“. Dar același Sfînt Macarie ne arată și calea pe care trebuie să o urmăm, ca să nu cădem în ispitele diavolului. Căci zice: „După cum ochii din afară văd de departe spinii și prăpastiile, tot astfel și rațiunea prevăzătoare, avînd dela natură puterea de a sesiza repede lucrurile, prevede meșteșugirile și cursele puterii potrivnice și intrarmează sufletul, ca una care este ochiul sufletului.

„Este nevoie, deci, de multă luptă — zice mai departe Sfîntul Macarie — de strădanie ascunsă și nevăzută, să ne cercetăm îndeaproape cugetele și să exercităm simțurile slăbite ale sufletului nostru în vederea deosbirii binelui și răului; trebuie, deasemenea, ca întotdeauna să ne reînsuflețim mădularele slăbite ale sufletului, prin îndrumare rațiunii noastre către Dumnezeu, rațiunea noastră rugîndu-se ca să fie cu Dumnezeu, întotdeauna, un singur Duh, după cuvintele lui Pavel. Această strădanie ascunsă și această gîndire la Dumnezeu și luptă trebuie să o avem noaptea și ziua, în oricare împlinire a poruncilor, fie că ne rugăm, fie că mîncăm, fie că slujim, fie că bem, fie că facem oricare alt lucru, pentruca tot ceea ce facem să fie un lucru bun, spre slava lui Dumnezeu“.

Sfînta noastră Biserică pune înaintea credincioșilor săi toate armele cu care să poată lupta cu folos împotriva păcatului și-i conduce întocmai ca o mamă iubitoare pe calea înflorită a virtuților, către împărăția lui Dumnezeu. Ea îi învață că această împărăție, care este o împărăție a dreptății, a iubirii și a păcii, o împărăție de dincolo de zările acestei lumi, trebuie să se sălășluiască de pămîntul acesta și să-și găsească în fiecare suflet credincios cîte un colțisor. Pentru aceasta, însă, Biserica creștină cere tuturor fiilor ei să se străduiască din răspuțeri ca ochiul sufletului lor să fie întotdeauna curat, căci numai așa se va putea pogori în sufletul lor împărăția lui Dumnezeu.

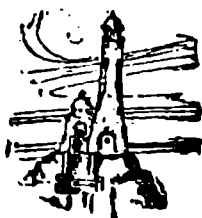
„Voința lui Dumnezeu — zice Sf. Grigore al Nisei — este de a ne curăți cu ajutorul harului sufletul și de a-l oferi curat lui Dumnezeu. Pe unii ca aceștia îi ferește Domnul, atunci cînd zice: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“. Vezi care este răsplata curățicii? Ce lucru poate fi mai bun decît acela de a vedea pe Dumnezeu, atît cît ne este cu putință nouă? Pentru aceasta și David cere acest lucru, zicînd: „Fie inima mea fără de prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă rușinez“. Și iarăși: „Atunci nu mă voi rușina, cînd voi păzi toate poruncile Tale“. Căci întru plinirea poruncilor pune Duhul îndrăzneala. Și iarăși: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule“ și „Cu Duhul stăpînitor mă întărește“. Deasemenea

într-altă parte întreabă: „Cine se va sui în muntele Domnului?. Și apoi răspunde: „Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima“. Se cuvine, deci, ca acela care vrea să-și împrăzieze ceva, să imite felul de a fi al celui pe care vrea să și-l împrăzieze. Deci, este nevoie, ca și sufletul care dorește să devină mireasă a lui Hristos, să se asemene pe cât îi va fi cu puțință cu frumusețea lui Hristos“.

Creștinii adevărați sunt nu numai curați la suflet și luminați de lumina harului lui Dumnezeu, ci datorită îndeplinirii cu sfințenie a poruncilor Domnului ei își păstrează nestinsă scinteia dumnezească pusă în sufletul lor de Dumnezeu, la creare, și o fac din ce în ce mai strălucitoare. Cu cât scinteia aceasta dumnezească va străluci mai cu putere în credincios, cu atât el se va arăta mai bine plăcut Domnului și va face în același timp și fapte bine plătute lui Dumnezeu. Și, către acest lucru ne îndeamnă însuși Domnul, care ne-a zis: Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pre Părintele vostru cel din ceruri“ (Matei V,16).

Ca fiii luminii, să pășim deci, în lumină. Faptele noastre, gândurile noastre, cugetele noastre să fie întotdeauna vrednice de numele nostru de creștini, pacea Domnului să sălășluiască totdeauna în sufletele noastre și să ne străduim să o împrăștiem jur împrejurul nostru, odată cu iubirea față de semenii, cu dispoziția de ajutorare a lor, cu simțămîntul de frățietate față de toți, ca unii cari sîntem părtași deopotrivă tuturor bunurilor și bucuriilor acestei vieți și chemați cu toții a deveni fii și moștenitori ai lui Dumnezeu, în Iisus Hristos, Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfînt acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Preotul GRIGORE BURLUȘANU

LA SCHIMBAREA LA FAȚĂ

„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am binevoit, pe Acesta să-L ascultați“.

(Matel XVII•5).

Adeseori Mintuitorul prevenea pe Ucenicii Săi, de cele ce avea să pătimească de la oameni. Se gîndea că toată credința și dragostea lor, se vor spulbera cînd vor vedea că va fi judecat și omorît pe cruce ca cel mai de pe urmă răufăcător. Pentru a le da lor tărie de biruință în aceste grele încercări, Mintuitorul se schimbă la față, îmbrăcîndu-se în slavă dumnezeiască, înaintea a trei din cei mai apropiați Ucenici ai Săi: Petru, Iacob și Ioan.

Pe cînd se afla pe muntele Taborului și se ruga, fața Lui s-a făcut strălucitoare ca soarele, iar hainele Lui, albe ca zăpada. Și au venit de față, doi bărbați, și ei în haine de lumină, cu care grăia despre ieșirea Sa din lume. Cei trei Ucenici au văzut slava cu care s-a schimbat la față și la întreaga înfățișare și au cunoscut în cei doi bărbați, pe Moisi și pe Ilie, proroci ai Legii celei vechi și au auzit și glasul lui Dumnezeu, care dintr-un nor luminos le-a vorbit așa: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, pe acesta să-L ascultați“. Cuvinte dumnezeiești, cuvinte cu putere de foc, cuvinte care au bubuit ca tunetul în azul Ucenicilor înspăimîntați.

„Acesta“, pe care voi îl urmați și-l ziceți Invățător, care trăește în mijlocul vostru, pe care îl vedeți cu ochii voștri, îl auziți cu urechile voastre, îl pipăiți cu minile voastre, să știți că este Fiul Meu. Acesta este pe care îl vedeți acum în fața voastră, plin de strălucire dumnezeiască, plin de slavă, mai mare decît Moisi și Ilie, cei mai mari proroci ai neamului vostru. Pe Acesta să-L ascultați“.

Să-L ascultați, chiar dacă mîine, razele dumnezeiești care-i fac cunună strălucitoare pe fruntea Sa, vor fi schimbate cu o cunună de spini! chiar dacă haina Sa albă ca zăpada, va fi înlocuită cu o batjocoritoare hlamidă roșie! chiar dacă în loc de slava cu care îl vedeți acum pe acest munte, îl veți vedea pe un alt munte, dar nu slăvit, ci umilit, părăsit, plin de răni și omorît pe cruce. Să nu vă pierdeți credința în El, pentru că El este Fiul Meu și se va scula din morți și apoi se va arăta vouă.

Dumnezeu mărturisește de Fiu al Său, pe Domnul nostru Iisus Hristos, dar nu ca pe un fiu oarecare, ci ca un Fiu iubit, unicul Său Fiu, în care a pus toată buna voința și dragostea Sa de Tată. Cît de mult deci trebuie să iubească Dumnezeu pe acest Fiu al Său, dacă El Insuși ne-o spune. Ce ar putea să fie deopotrivă cu această dragoste a lui Dumnezeu pentru Fiul Său? Nimic, pentru că nimic nu poate fi deopotrivă de valoros și vrednic de prețuit pentru Dumnezeu ca Fiul Său. Și aici aflăm taina cea mare a creștinătății, că Dumnezeu ne-a iubit pe noi oamenii, nu deopotrivă, ci mai mult decît pe Fiul Său, pentru că a jertfit pe acest Fiu iubit, pentru mîntuirea noastră. Și în schimbul unei jertfe așa de mari, Dumnezeu ne cere un singur lucru, care este infinit mai

mic, o jertfă infinit mai mică din partea noastră: Să ascultăm pe acest Fiul al Său.

Dar ce înseamnă a asculta pe Fiul lui Dumnezeu?

Ascultarea, în înțelesul obicinuit, o vedem la baza vieții noastre de toate zilele. Copilul ascultă de părinți, soții unul de altul, elevii de profesori, soldatul de comandanți. Ascultarea face astfel posibilă familia, educația omului, viețuirea în comunitate și progresul. Când Dumnezeu ne cere să ascultăm pe Fiul Său, nu ne cere deci ceva străin de viața noastră, ci ceva cu care sîntem obicinuți și fără de care nu putem trăi în viața de toate zilele. Numai că dacă la baza acestei ascultări, mai poate fi vorba și de constringere și de teamă, mai ales din partea legilor, apoi ascultarea de Dumnezeu este pe deplin liberă. Ascultarea pe care o cere Dumnezeu de la noi este liberă, conștientă, o ascultare care pornește din convingere, din voia liberă a omului, din dragoste. Creștinul are deplina libertate să asculte sau să nu asculte. Mintuitorul n-a forțat pe nimeni să-l urmeze cu sila, ci L-a urmat numai cine a voit.

Dar dacă ascultarea în viața de toate zilele apare ca un act social, cu atît mai mult ascultarea de Fiul lui Dumnezeu, care nu poate fi concepută de decît numai în viața socială. Nu-i îndestulător să ascult de Fiul lui Dumnezeu, în mine însumi, ci trebuie să arăt în afară această ascultare, prin faptele mele, în legăturile mele cu cei din jurul meu. A asculta de Fiul lui Dumnezeu însemnează a primi învățătura Lui și a o trăi în viață. Viața celui care ascultă de Fiul lui Dumnezeu trebuie să se deosebească de a celorlalți oameni, trebuie să fie la fel cu viața Sa. Nici o deosebire între una și alta. În fiecare clipă, dar mai ales în cele mai de seamă, să se întrebe ce ar face Mintuitorul, dacă ar fi în locul său și numai aceea să facă. Viața lui trebuie să ajungă la o completă asemănare cu viața Mintuitorului; în așa fel ca să poată spune împreună cu Sf. Apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni II—20).

Dacă toți creștinii ar ajunge la o asemenea viețuire, ce fericire și înțelegere ar domni între oameni! N-am mai auzi de ură, de certuri, de asupriri, de războaie, ci de pace, bună înțelegere și armonie. Impărăția lui Dumnezeu s-ar coborî pe pămînt, dar nu așa cum o doreau Iudeii din acea vreme, bazată pe putere și silnicie, ci pe iubire între toți oamenii, pe încredere, respect și ajutor reciproc. „Toți am fi una“, așa cum a dorit Mintuitorul să ne vadă (Ioan XVII-21).

Iată ce aduce ascultarea de Fiul lui Dumnezeu, dar ca să ajungem aci, cîtă luptă trebuie să ducem cu noi înșine! Mulți dintre noi, creștinii, își îndeplinesc, în mod conștiincios datoriile lor religioase, care nu cer din partea lor un efort prea mare sau un sacrificiu însemnat. Merg la biserică, se închină, fac fapte de milostenie, postesc. Ei sînt însă niște creștini izolați, individualiști. Ei voesc o mintuire personală, numai pentru ei înșiși, fără să se mai gîndească la cei din jurul lor. Ei nu vor să se amestece printre ceilalți oameni și, ca un aluat, să dospească întreaga frămîntătură. Ei nu vor să fie „sarea pă-

mîntului“ și „lumina lumii“. Tot ceace fac ei este ușor, căci greutatea pornește deabia de acolo cînd trebuie să iasă din izolarea lor, să devină membre active ale unei Biserici pline de viață, să părăsească individualismul lor îngust și egoist, să trăiască în colectivitate și pentru colectivitate. Atunci ascultarea de Fiul lui Dumnezeu devine dureroasă, căci începe lupta omului cu sine însuși, eul personal suferă în mîndria sa, căci în loc de mărire care-i place așa de mult este nevoit să se smerească, să se supună.

Am vorbit de o ascultare în familie, în școală, în armată, în stat. Fără această ascultare, aceste forme organizate ale vieții sociale, n-ar putea dăinui. Ascultarea de Fiul lui Dumnezeu este cumva potrivnică acestuia? Nu! Nu numai că nu este potrivnică, dar ea ajută, pentru că înalță și spiritualizează viața omului, făcîndu-l mai bun, mai drept, mai ascultător, mai conștiincios în îndeplinirea datoriilor. Dacă ascultarea de Fiul lui Dumnezeu ar pătrunde adînc în viața noastră, n-am mai auzi de copii răi și neascultători, de elev leneși și lipsiți de respect, de soldați trădători, de cetățeni răi; căci creștinul adevărat, creștinul care în toate ale sale ascultă de Dumnezeu, este în sînul familiei copil cuminte și supus, în școală elev silitor și respectuos, în armată soldat disciplinat, credincios și devotat patriei, în stat cetățean loial și conștiincios în îndeplinirea datoriilor.

Ascultați, deci, de Fiul lui Dumnezeu, căci veți plăcea și lui Dumnezeu și oamenilor.

Și azi muntele Taborului ne stă în față, majestos în înălțime și tainic în tăcere. Numai glasul lui Dumnezeu răsună de pe el, peste timpuri, „Acesta este Fiul meu“, Acesta care a trăit între voi, L-ați văzut și în s'ava Taborului, L-ați văzut și în umilința crucii, dar l-ați văzut și în biruința Învierii Sale. „Pe Acesta să-L ascultați“, pentru că ascultîndu-L pe El și urmîndu-L Lui, veți părăsi învingătoșarea egoismului vostru, care vă țintuește în ură unii față de alții, în asuprirea aproapelui și în distrugerea celui mai slab. Pentru că numai ascultînd de El și urmîndu-L Lui, voi credincioșii, veți trăi unii pentru alții, împărăția mea va fi pe pămînt și nu va mai fi suferință, necazuri, războaie, ci pace, frățietate, armonie, fericire pentru toți oamenii.

Așa să ne găsească Fiul lui Dumnezeu cînd va veni a doua oară pe pămînt, înveșmîntat cu o slavă și mai mare ca aceea pe care ne-a arătat-o pe înălțimile Taborului, spre a da fiecare din noi socoteală de felul cum am înțeles să-L ascultăm în viața de acum.

Pr. GH. IORDACHESCU

SCHIȚE DE PLAN PENTRU PREDICI

I. *Duminca XII după Rusalți*: Matei XIX, 16-26 (paralele: Marcu X, 17-27; Luca XIII, 18-27).

Introducere: Iisus binecuvintează copiii și-i socotește vrednici de împărăția cerurilor.

Tema: Tînărul bogat și problema vieții veșnice.

Tratare: 1. Profilul moral al tînărului;

2. Intîia întrebare a tînărului și răspunsul lui Iisus;

a. Calea mîntuirii — paza poruncilor;

3. A doua întrebare a tînărului și răspunsul lui Iisus:

b. Calea desăvirșirii — sfaturile evanghelice.

4. Creștinul în fața bunurilor materiale.

Incheere: Copilul, măsura sfințeniei în creștinism.

II. *Duminca înaltea Înălțării Sf. Cruce*: Ioan III, 13-17

Introducere: Iisus propovăduind Evanghelia.

a. În fața mulțimilor.

b. În fața unui singur om.

Tema: Crucea răstignirii, dovada supremel iubiri a lui Dumnezeu față de lume.

Tratare: 1. Nicodim la Iisus în miez de noapte.

a. Cine era Nicodim?

b. Cînd vine la Iisus

c. Ce îl atrage spre Iisus

d. Ce vrea de la Iisus

2. Iisus învață pe Nicodim

a. Botezul și viața nouă în Hristos;

b. Credința, mijloc al mîntuirii și cheie a înțelegerii tainelor dumnezeiești.

3. „Așa a iubit Dumnezeu lumea“

a. Intruparea lui Iisus,

b. Răstignirea lui Iisus.

4. Lîngă Crucea Domnului;

a. Iisus părăsit de Apostoli.

b. Iisus îngropat de Iosif din Arimatela, Nicodim și femeile mironosițe.

Incheere: Ce răspuns dăm noi iubirii lui Dumnezeu pentru noi?

III. *De ziua înălțării Sfințel Cruce*:

Introducere: Cîteva date istorice cu privire la așezarea serbării (Constantin cel Mare, Impărăteasa Elena, Patriarhul Macarie).

- Tratare: 1. Intre leagăn și mormint, viața creștinului se duce sub semnul Sfintei Cruci;
2. Inchinarea Crucii și slăvirea Invierii;
- a. Spiritualitatea ortodoxă, îngenunchind înaintea Sf. Cruci nu rămâne pe Golgota, ci este inundată de luminile Invierii lui Iisus Hristos.
5. Crice săvârșire a păcatului înseamnă o nouă răstignire a lui Iisus din partea oamenilor.

Incheere: Crucea Dōmnului, simbolul creștinismului.

Venerarea ce datorăm Sfintei Cruci.

IV. *Duminică după Înălțarea Sfintei Cruci*: Marcu VIII, 34-38.

Introducere: Iisus vestește Ucenicilor Patimile Sale. Momentul ales de Iisus pentru aceasta și atitudinea lui Petru.

Tema: Sufletul, bunul cel mai de preț al omului.

Tratare: 1. „Cel ce voește să vină după Mine“...

- a. Predestinare, determinare, liberul arbitru.
2. Iisus ne vrea să fim ai Săi.
- a. Ispitele lumii și pierderea sufletului;
- b. Ce înseamnă a-ți pierde sufletul pentru Iisus.
3. Sufletul, bunul cel mai de preț al omului;
- a. Antropologia creștină: trup și suflet;
- b. Bucuriile sufletului;
- c. Toate sfârșesc, — sufletul supraviețuiește.

Incheere: Mărturisirea lui Hristos printre oameni.

V. *Duminică XVIII după Rusalii*: Luca V, 1-11 (paralele: Matei IV, 18-22; Marcu I, 16-20).

Introducere: Iisus, necunoscutul Invățător, caută Ucenici.

- a. Mijloace pentru a Ști apropia: minunile — nunta din Cana, tămăduirea soacrei lui Petru.

Tema: Pescuirea minunată și chemarea la apostolat a celor dinții patru Ucenici.

Tratare: 1. Meșteșugul pescuitului și virtuțile pescarului; preferințele lui Iisus pentru pescari.

2. „Toată noaptea ne-am trudit...“
- a. După o noapte de trudă zadarnică Iisus cere lui Petru să arunce mrejele;
- b. Neîncrederea lui Petru;
3. „Du-Te dela mine, Doamne“...
- a. Petru se cutremură în fața minunii;
- b. Cu Hristos, sau fără El?

4. „Pescari de oameni“

- a. Iisus chiamă la apostolat pe primii 4 Ucenici pregătiți pentru aceasta prin minunea pescuirii;
- b. Ei lasă totul și pleacă.

Incheere: Chemarea la apostolat n-a încetat; voluntarismul creștin.

VI. *Duminica XIX după Rusalți*: Luca VI, 31-36 (paralele: Matei V, 43-48).

Introducere: Locul muntelui și al mării în predica de mai sus.

Tema: Un fragment din predica de pe munte: iubirea aproapelui.

Tratare: 1. Predica de pe munte, chintesența învățăturii Mintuitorului.

2. Legea iubirii — notă specifică a creștinismului.
3. Impotriva firii: iubirea vrăjmașilor.
4. Semnele adevăratei iubiri a aproapelui: faptele bune, roadele pietății.

Incheere: Cu ochii la Iisus cel răstignit, să ne străduim a fi implinitorii supremei sale legi: iubirea aproapelui.

VII. *Duminica XX după Rusalți*: Luca VII, 11-16.

Introducere: Moartea, marele vrăjmaș al omului.

Tema: Iisus, Stăpînul vieții și al morții.

- Tratare: 1. Iisus nu săvîrșește cu ușurință nicio minune.
2. Locul învierilor din morți în activitatea Mintuitorului: — fiica lui Iair, Lazăr, fiul văduvei din Nain.
 3. „Nu mai plînge“...
 - a. Tragedia vieții văduvei din Nain.
 - b. Avea Iisus dreptul să i se adreseze cu acest cuvînt: Nu mai plînge?
 4. „Tînărule, fie zic, scoală-te“!...
 - a. Iisus Stăpînul vieții și al morții.
 5. Cei ce se gîseau de față la săvîrșirea minunii.

Incheere: Invierea lui Hristos, nădejdea învierii noastre.

VIII. *Duminica XXI după Rusalți*: Luca VIII, 5-15 (paralele: Matei XIII, 1-23; Marcu IV, 1-29).

Introducere: Iisus grăiește în pilde, pentru a fi mai ușor înțeles de mulțimile neînțelese.

Tema: Pilda semănătorului.

- Tratare: 1. Data și locul: scena
2. Parabola și întrebarea Ucenicilor
 3. Răspunsul lui Iisus; explicația: Divinul semănător și cele patru soiuri de pămînt;
 - a. drumul bătut: scepticiei, blazații;

- b. pietrele : cei ușor impresionabili ;
- c. spinii : mondenii
- d. pământul bun : cei credincioși, fiecare rodește după credința sa.

Incheere : 1. Cel care împlinește în lume rolul de semănător, să aleagă cu grijă sămînța semănăturilor sale.

- 2. Să fim un pământ bun!

IX. *Penetrul Sfîntului Apostol Iacob, fratele Domnului.*

Introducere : Sfinții, flori din coroana care împodobește tronul de slavă al lui Dumnezeu.

Tema : Sfîntul Apostol Iacob, fratele Domnului.

Tratare : 1. Ce este un apostol și ce trebuie înțeles prin cuvintele „fratele Domnului“ ?

- 2. Identificarea precisă a persoanei : Iacob, fratele Domnului, fiul Mariei lui Cleopa, primul episcop al Ierusalimului, n-a făcut parte din numărul celor 12.
- 3. Personalitatea sa : un cunoscător al legii mozaice, trăitor sub rigorile ei ; e învățător bisericesc și face parte din ierarhia bisericească. Alături de Petru și de Ioan, era „stîlpul“ bisericii din Ierusalim.
- 4. Opera sa : epistola lui Iacob din canonul N. T., care pune și rezolvă cîteva din cele mai de seamă probleme ale vieții creștine :
 - a. credința și faptele bune ;
 - b. adevărata pietate ;
 - c. bogății și săracii
 - d. bolnavii și Taina Sf. Maslu.

Incheere : Actualitatea problemelor puse de epistola Sfîntului Iacob și datoria noastră.

X. *Sfîntul Marele Mucenic Dimitrie*

Introducere : Mucenicii, podoaba calendarului creștinesc.

Tema : Sfîntul, Marele Mucenic Dimitrie

Tratare : 1. Creștinismul la sfîrșitul veacului III.

— Confruntarea sa cu lumea păgînă —

Principalele acuzații aduse creștinilor de către păgîni :

- a. refuzul de a sacrifica zeilor,
 - b. cultul împăratului.
3. O mare pildă de statornicie în credință :
Sfîntul Marele Mucenic Dimitrie.
- a. Scurtă expunere a patimilor sale.

4. Cu ce cuceresc martirii inima noastră ?

- a. Sfirșitul mucenicesc, modul cum si-au încheiat viața ;
- b. podoaba sufletelor lor : credința, nădejdea, dragostea ;

Incheere : a. Intiile bisericii creștine au fost zidite pe mormintele mucenicilor ;

b. Să ne împodobim sufletele cu virtuțile lor.

XI. *Dumneca XII după Rusalii* : (Luca XVI, 19—31).

Introducere : Iisus exprimă în „Predica de pe munte“ una din condițiile mântuirii noastre : cei milostivi — făcătorii de bine — se vor mântui.

Tema : Pilda bogatului nemilostiv și învățămintele ce decurg din ea.

Tratare : 1. Sfirșitul vieții trupești — o experiență la îndemina fiecărui.

2. Neîntrerupta continuitate a vieții sufletești :

- a. viața, izvor din veșnicie, nu se stinge niciodată ;
- b. cei credincioși își pregătesc în stadionul vieții pămîntești, cucerirea vieții veșnice.

3. Judecata particulară și criteriile ei.

4. „Între noi și voi, prăpastie adîncă“.

a. Purgatoriul, rugăciunile pentru cei morți.

5. „Ei au pe Moisi și pe prooroci“.

Incheere : Stă în puterea fiecărui din noi, făurirea propriului nostru destin pentru eternitate.

XII. *Dumneca XXIV după Rusalii* : Luca VIII, 41—56 ; Mt. IX, 18—26 ; Marcu V, 22—43.

Introducere : Fapta, supremul argument al învățăturii lui Iisus. Iisus nu s-a mulțumit să pună înainte idei sau adevăruri pentru a cuceri mințile sau inimile oamenilor.

Tema : Iisus, Invierea și Viața.

Tratare : 1. Iair vine la Iisus. Profilul său moral :

a. Orgoliul său de căpetenie a sinagogii.

b. Minunea vindecării slugii sutașului și întărirea credinței sale.

c. Cum fiica sa trăgea să moară, nicio întirziere nu mai era cu putință.

2. Iisus ascultînd ruga lui Iair :

a. Iisus cunoaște ezitățile lui Iair.

b. Li întărește credința prin publicitatea ce o face vindecării miraculoase a fetei.

3. „Nu a murit, ci doarme“...

a. Iisus se expune ridiculului.

b. Veridicitatea minunii invierii fiicei lui Iair.

4. Moartea creștinului și nădejdea învierii sale.

Incheere : Răspunderile morale ale creștinului, care știe că nu-și sfirșește viața în lumea aceasta.

XIII. *Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil.*

Introducere : Dumnezeu, făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute.

a. Simbolul credinței, art. 1.

Tema : Despre Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil.

Tratare : 1. Ingerii, ființe intermediare între om și Dumnezeu.

a. Prin făptura lor spirituală, necorporală.

b. Prin misiunea lor.

2. Ierarhia îngerească — așa cum a văzut-o Dionisie Areopagitul.

3. Sf. Arhanghel Mihail : ingerul legii, adică al dreptății lui Dumnezeu, purtătorul sabiei de foc a răsbunării ;

4. Sf. Arhanghel Gavriil = ingerul harului, adică al îndurării lui Dumnezeu, purtătorul ramurei de măslin, semn al împăcării omului cu Ziditorul său.

5. Locul Sf. Arhangheli în iconografia ortodoxă.

Incheere : Orice faptură omenească își are ingerul său păzitor. Să intrupăm în viață virtuțile creștine, pentru ca ingerii, secerătorii Domnului la sfârșitul veacurilor, să aibă bucuria unui rod curat.

XIV. *Duminica XXV după Rusalți* : Luca X, 25-37.

Introducere : 1. Cea mai mare poruncă din lege :

a. Iubirea lui Dumnezeu,

b. Iubirea aproapei.

2. Rezultatul împlinirii lor : viața veșnică.

Tema : Parabola samarineanului milostiv și problema universalismului iubirii creștine.

Tratare : 1. Aproapele nostru este orice faptură omenească ; iniția concluzie a parabilei.

2. Aproapele nostru este mai ales orice faptură omenească aflată în suferință ; proba altruismului.

3. Dincolo de deosebiri de stare socială sau de rasă : iubirea creștină este atotcuprinzătoare.

4. Apostolul Pavel, în epistolele către Coloseni și Galateni, pune bazele doctrinei ale universalismului creștin.

Incheere : Mila este o virtute de o înaltă noblețe sufletească.

„Mergi de fă și tu asemenea“

XV. *Duminica XXVI după Rusalți* : Luca XII, 16-21.

Introducere : 1. Increderea în Dumnezeu în vreme de prigoană pentru credință : temeiurile martiriului creștin.

2. O rugăciune ciudată: „spune-i să împartă cu mine moștenirea“...

Tema: Avariția, păcat de moarte în creștinism.

Tratare: 1. „Unui om i-a rodit țarina“...

a. rodul țarinei, întâlnirea a doi factori: munca omului și îndurarea lui Dumnezeu“.

2. O singură preocupare: a aduna cât mai mult, pentru cât mai multă vreme.

b. nicio preocupare de ordin mai înalt: un ideal de viață epicureic.

3. În orice clipă, viața poate sfârși: nicio corespondență între viață și bunurile de ordin material.

4. „Avarul“ în literatură: Molière și Delavrancea.

Incheere: 1. Obiceiul românesc de a prezenta altarului jertfă de mulțumire pentru rodurile cîmpului.

2. Bucuria de a dăruia.

XVI. *Intrarea în biserică a Maicii Domnului.*

Introducere: Sărbătorile anuale închinat Maicii Domnului: Nașterea,

Intrarea în biserică, Buna-vestire, Adormirea.

Tema: Intrarea în biserică a Maicii Domnului și chipul ei duhovnicesc.

Tratare: 1. Maica Domnului vine pe lume ca rod al rugăciunii stăruitoare.

2. Împlinirea făgăduințelor la biserică din Nazaret: votul virginității.

3. Fecioara Maria: întruparea purității trupesti și sufletești; viața sa de rugăciune.

4. Respingerea dogmei „imaculatei concepții“.

5. Iisus Hristos a primit să poarte în trupul său singele Fecioarei și să-i semene ca frumusețe trupestă: „fericit pîntecele care te-a purtat“...

Incheere: a. Maica Domnului, mai cinstită decît Heruvimii și mai slăvită decît Serafimii.

b. Supra-venerarea Sfintei Fecioare.

XVII. *Duminca XXX după Rusalți: Luca XVIII, 18-27; Mc. X, 17-27; Mt. XIX, 16-26.*

Introducere: Iisus binecuvîntează copii și-i socotește vrednici de împărăția cerurilor.

Tema: Tînărul bogat și problema vieții veșnice.

Tratare: 1. profilul moral al tînărului.

2. Întîia întrebare a tînărului și răspunsul lui Iisus.

a. calea mîntuirii = pîzirea poruncilor.

3. A doua întrebare a tinărului și răspunsul lui Iisus.
 - b. Calea desăvârșirii == sfaturile evanghelice.
4. Creștinul în fața bunurilor materiale.

Incheere: Copilul, măsura sfințeniei în creștinism.

XVIII. *Sfânta Mare Muceniță Varvara = hramul bisercii.*

Introducere: Ziua patronală, popas de înălțare și bucurie duhovnicescă.

Tema: Viața și pătimirile Sf. Marelui Muceniță Varvara.

Tratare: 1. Scurtă biografie: cunoașterea lui Dumnezeu din frumusețile naturii; convertirea la creștinism; un tată tiran; judecata și ademenirile hegemonului din Heliopolis; închisoarea; Iisus Mîngietorul; un tată ucigaș.

2. Cum moare un martir al credinței creștine:
 - a. Moartea primită cu bucurie;
 - b. Ruga pentru ucigași.
3. „Și veți fi uriti de toți pentru numele meu”.
 - a. Creștinismul croindu-și drum în lumea păgînă.
4. Sf. Mare Muceniță Varvara, ocrotitoarea celor în suferințe.

Incheere: Să cinstim amintirea Sfinților.

XIX. *Sfântul Mare Ierarh Nicolae.*

Introducere: Locul Sfinților Ierarhi în cetatea sfinților.

Tema: Viața și faptele Sfântului mare ierarh Nicolae.

Tratare: 1. „Îndreptar al credinței”...

- a. Trăește în vremea începutului ereziilor hristologice și luptă pentru păstrarea dreptei credințe în fața arianismului.
2. „Chip al blindețelor”...
 - a. Ca arhiepiscop în Mira-Lichiei, este intruchiparea adevăratului păstor duhovnicesc: omul blindeței și al faptelor bune, tatăl săracilor.
3. „Învățător al înfrînării”...
 - a. Nu se poate concepe o viață creștină adevărată, fără respectarea normelor morale de viață.
 - b. Intervenția sa pentru a opri dela desfrui pe cele 3 fecloare.

Incheere: „Păstorul cel bun, sufletul său își pune pentru oi”.

Pr. STAN DIMANCEA

PENTRU APĂRAREA PĂCII

SESIUNEA CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII DELA BERLIN

Intre 24-28 mai a.c., a avut loc la Berl'n o nouă sesiune extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii.

Oamenii păcii de pretutindeni urmăresc cu viu interes lucrările acestui for internațional, ce reprezintă toate popoarele lumii.

Este cunoscut tuturor cum a luat ființă Consiliul Mondial al Păcii. Astfel se știe că între 20-25 aprilie 1949, s-a ținut în același timp la Paris și Praga primul Congres Mondial al Luptătorilor pentru Pace, la chemarea căruia — în vederea unei susținute acțiuni cât mai organizate pentru apărarea păcii — au răspuns cu însuflețire oamenii cinștiți din toate părțile lumii: din Europa și din Asia, din cele două Americi și din Africa, din îndepărtata Australie și din nenumăratele insule ale globului pământesc.

Cei 2.200 de delegați, veniți din 72 de țări la acest prim Congres, reprezentau în total un sfert din populația globului.

Congresul a chemat pe partizanii păcii din toate țările, să se grupeze în comitete pentru apărarea păcii. El a procedat la alegerea unui Comitet Mondial însărcinat să coordoneze eforturile lor.

Intre 16-22 noiembrie 1950, s-a ținut la Varșovia un al doilea Congres al Partizanilor Păcii.

În urma hotărârii acestui Congres, a luat ființă Consiliul Mondial al Păcii, — care de la această dată devine forul cel mai reprezentativ în ce privește acțiunea pentru apărarea păcii și care de acum inițiază și dirijează toate lucrările ce urmăresc această nobilă acțiune: apărarea păcii, bunul suprem al tuturor popoarelor.

Consiliul Mondial al Păcii numără astăzi peste 417 membri — personalități reprezentative din toate țările și din toate rasele pământului, de toate opiniile și din toate credințele religioase: politicieni, savanți, economiști, scriitori, poeți, etc.

Intre membrii Consiliului Mondial al Păcii sînt și personalități religioase, al căror cuvînt cu multă autoritate în lumea clericilor de pretutindeni a fost deseori auzit de la tribuna acestui for al păcii.

Dintre personalitățile religioase care fac parte din Consiliul Mondial al Păcii, remarcăm pe: I.P.S. Mitropolit Nicolae Krutițki (U.R.S.S.), Hewlett Johnson, decanul de Canterbury (Anglia), Monseniorul Costabile Hippolyto — primul vicar apostolic al Braziliei, pastorul Forbeck (Norvegia), Dr. James Endicott (Canada), abatele Andrea Gaggero (Italia), Em. Sa Borquei al Iranului, preotul budist Saranankara (Ceylon), pastorul creștin Bliss (Anglia), etc., etc.

Sint de asemenea bărbați și femei de toate profesiunile și condițiile sociale: juriști și oameni de afaceri, medici și industriași, muncitori și țărani — figuri reprezentative ale cercurilor sau ale organizațiilor cărora le aparțin.

Consiliul Mondial al Păcii, prezidat de Frédéric Joliot Curie, se reunește odată sau de două ori pe an în sesiune plenară și, atunci când situația o cere, în sesiune extraordinară. La fiecare sesiune, numeroși invitați și observatori participă la dezbateri cu aceleași drepturi ca și membrii săi.

Consiliul Mondial are un Birou ce numără în prezent 48 de membri și care se întrunește aproape din trei în trei luni. El dispune în sfârșit de un organ permanent, secretariatul Consiliului Mondial al Păcii, al cărui sediu este acum la Viena.

Sedintele Consiliului Mondial au avut loc rînd pe rînd în marile capitale ale Europei: Paris, Roma, Stockholm, Londra, Praga, Varșovia, Geneva, Berlin, Helsinki, Viena, Copenhaga, Oslo, Budapesta...

Consiliul Mondial ar putea, cu ocazia noilor sesiuni, să-și țină lucrările în alte capitale și în alte continente.

Consiliul Mondial al Păcii are un scop bine precizat: acela de a asigura o pace trainică, care să corespundă intereselor vitale ale tuturor națiunilor.

El nu pretinde să-și atingă acest scop singur, ci în colaborare cu toți aceia care, ca și el, aspiră la instaurarea unei păci adevărate.

De aceea, el și-a stabilit o regulă care constă, în câteva cuvinte, în a ajuta la unirea tot mai largă a forțelor ce acționează pentru pace.

Consiliul Mondial are principii încercate pe baza cărora se poate realiza unirea în acțiunea pentru pace.

Aceste principii au fost definite de președintele său în felul următor:

1. Regimurile diferite din lume pot coexista în mod pașnic.
2. Reglementarea neînțelegerilor dintre națiuni poate fi realizată pe calea negocierilor și a acordurilor acceptabile de către toți.
3. Neînțelegerile interne din sînul unei națiuni privesc pe cetățenii acestei națiuni, în conformitate cu dreptul tuturor popoarelor de a dispune de ele înseși.

Pentru ce sînt necesare astfel de principii?

Pentru că acela care nu crede în posibilitatea coexistenței, crede în război și nu în pace.

Pentru că acela care se opune soluționării pe calea negocierilor a neînțelegerilor internaționale, se pronunță în realitate pentru soluționarea prin forță, și nu pentru pace.

Pentru că intervenția străină în afacerile interne ale unei națiuni este un amestec care atinge suveranitatea acestei națiuni și atrage în consecință riscurile unui conflict.

Acceptarea unor asemenea principii stabilește o puternică legătură între toți membrii Consiliului Mondial al Păcii.

Pe aceste principii se bazează de asemeni metoda de muncă a Consiliului Mondial al Păcii.

Această metodă verificată prin experiență, se caracterizează prin libera confruntare a punctelor de vedere și prin căutarea constantă, pe calea compromisurilor echitabile, a soluției pe baza căreia se poate realiza un acord unanim.

Astfel se explică cauzele profunde ce dau actelor Consiliului Mondial un răsunet atât de mare.

Consiliul Mondial lansează idei simple și propuneri rezonabile care se adevăresc mai curînd sau mai tîrziu, ca fiind expresia reală a părerii celor mai largi sectoare ale opiniei publice, deoarece ele au fost profund studiate și larg confruntate.

Consiliul Mondial inițiază acțiuni care au răsunet și își găsesc punctul de sprijin în toate țările lumii, întrucît ele corespund obiectivelor definite în mod clar și conforme cu interesul tuturor popoarelor.

Slujitorilor cultelor din țara noastră le este bine cunoscută activitatea Consiliului Mondial al Păcii.

Ei cunosc cele două Apeluri adresate de către Consiliul Mondial al Păcii către toate popoarele lumii, — unul în martie 1950 de la Stockholm, pentru interzicerea absolută a armelor atomice și de distrugere în masă și al doilea în februarie 1951 de la Berlin, pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri (S.U.A., U.R.S.S., Anglia, China Populară și Franța).

Slujitorii cultelor din țara noastră au semnat aceste Apeluri și au stăruit printre credincioșii lor ca să fie semnate; primul a obținut peste 500 milioane de semnături, iar al doilea peste 600 milioane de semnături.

Acțiunea nu a fost zadarnică. Datorită presiunii opiniei publice, pregătită prin semnarea primului apel, bomba atomică nu a putut fi folosită în cursul războiului din Coreea, cu toate că agresorii imperialiști amenințaseră că o vor folosi.

În ceea ce privește Pactul Păcii, între cele cinci mari puteri — «zidul de apărare la umbra căruia vor crește copiii lumii» — nu a fost realizat; totuși, în urma campaniei întreprinsă după sesiunea de la Budapesta din iunie 1953 și la propunerea Guvernului Uniunii Sovietice — țara ai cărei cetățeni sînt în fruntea luptei pentru pace a popoarelor — s-au întrunit la Berlin în ianuarie a.c., miniștrii de externe ai celor patru mari puteri — S.U.A., U.R.S.S., Anglia și Franța —, iar în aprilie a.c. s-au întrunit la Geneva miniștrii de externe ai celor cinci mari puteri, deci și China Populară, ceea ce pentru forțele păcii constituie un mare succes.

Acțiunea în scopul de a face să triumfe spiritul tratativelor în schimbul soluțiilor de forță, continuă astfel pentru ca tratativele începute să ducă la înțelegere și pentru ca să fie înlăturate piedicile care se opun unei reale destinderi.

Hotărîrile ultimei sesiuni extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii, care a avut loc la Berlin între 24-28 mai a.c., prezintă de asemenea o importanță covârșitoare pentru pacea popoarelor.

Remarcăm în primul rînd că la această sesiune, în afară de vechii luptători pentru pace au venit o mulțime de personalități noi — oameni cu vază în țările lor, — oameni pe care lupta crescîndă a apărării păcii

«i-a dus pe pozițiile luptătorilor activi pentru cauza păcii». Astfel au luat parte la această sesune scriitorul indian Pandit Sunderlal, adept al lui Gandhi, parlamentarul Kori și prof. univ. Yoshitaro Hirano din Japonia, D-na Thea Arnold, deputată în parlamentul vest-german, membră marcantă a partidului de centru catolic, baronul Anton Allard, om de afaceri din Belgia, economistul Brazilian Campos Mellos, etc.

Din partea Comiteului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R. au participat: prof. univ. Lotar Rădăceanu, președintele delegației, prof. univ. Florica Mezincescu, membră a Consiliului Mondial al Păcii, prof. univ. Raluca Ripan și Pantazii Cristea, secretarul Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

Ordinea de zi a sesiunii de la Berlin a fost următoarea:

1. Interzicerea armelor atomice și termonucleare;
2. Securitatea națiunilor.

Raportul principal cu privire la primul subiect din ordinea de zi a fost susținut de către D. N. Pritt (Anglia), președintele Asociației Internaționale a Juriștilor Democrați.

«Folosirea armelor atomice și cu hidrogen — a spus D. N. Pritt — constituie o încălcare a dreptului internațional, o crimă de război și o crimă împotriva umanității.

«Atât bomba atomică cât și bomba cu hidrogen sînt arme de exterminare în masă, care distrug totul, fără nicio deosebire, cuprinzînd în raza lor de acțiune întinderi uriașe. Influența razelor radioactive care emană în momentul exploziei acestor bombe poate avea atât o influență nemijlocită asupra organismului omului, cât și urmări serioase în viitor.

«Din acest lucru reiese absolut limpede că bombele atomice și cu hidrogen sînt arme a căror folosire este ilegală.

«Trebuie să se recunoască că dacă puterile aliate nu ar fi reputerat victoria în cel de al doilea război mondial, acei care sînt răspunzători pentru folosirea celor două bombe atomice de la Hiroșima și Nagasaki ar fi compărut în fața unui tribunal internațional, așa cum s-a întîmplat la Nürnberg, fiind acuzați de crime de război și de crime împotriva umanității și ei nu ar fi putut scăpa de cea mai grea sentință. Vina lor ar fi fost agravată și de faptul că atunci cînd au fost aruncate bombele, se știa că împăratul Japoniei acceptase capitularea.

«Lucrul principal care se impune în prezent din punct de vedere practic, a continuat Pritt, este găsirea celui mai bun mod în care masele care s-au deșteptat, să se adreseze guvernelor, cu răspundere, pentru a obține să se interzică cu adevărat armele de exterminare în masă».

Ocupîndu-se de sarcinile care stau în fața Mișcării partizanilor păcii, Pritt a subliniat că este necesar să se obțină interzicerea armelor atomice de exterminare în masă și reducerea substanțială a celorlalte tipuri de arme, să se lupte pentru rezolvarea în primul rînd a celor mai importante probleme — problemele privitoare la Coreea, Indochina, problema unificării Germaniei; să se înlăture barierele și să se restabilească legăturile și colaborarea dintre țări în domeniul comerțului, științei, artei, literaturii, sportului, etc.

A vorbit după aceea Yoshitaro Hirano (Japonia), care a subliniat urmările nefaste pe care explozia bombeii cu hidrogen efectuată de americani la Bikin — le-a avut asupra pescarilor japonezi care în momentul exploziei se aflau în largul mării, cât și asupra populației insulelor Mar-

shall. Hirano a arătat că americanii au efectuat explozia bombei cu hidrogen, încălcând principiul de drept internațional unanim recunoscut al libertății mărilor deschise. Pescarii japonezi și sindicatul marinarilor japonezi protestează împotriva acestor încălcări a dreptului internațional de către Statele Unite.

«Poporul japonez, a spus în continuare prof. Hirano, este convins că sub presiunea Mișcării partizanilor păcii, această armă inumană poate fi interzisă. Demonstrațiile de 1 mai, cele mai mari de la încheierea războiului, au arătat că întreaga națiune japoneză cere interzicerea acestei arme. Numai la Tokio, la demonstrație au luat parte 500.000 oameni.

Hirano a arătat că în ultimul timp, interzicerea armelor de exterminare în masă a fost cerută de parlamentul japonez, de Consiliul oamenilor de știință din Japonia, de sindicatele japoneze, de Societatea japoneză de Cruce Roșie și de alte organizații.

În numele forțelor iubitoare de pace ale poporului japonez, prof. Hirano a propus ca sesiunea Consiliului Mondial al Păcii să adreseze celor cinci mari puteri și celorlalte țări apelul de a se interzice fabricarea și folosirea armei atomice și de a crea o organizație internațională pentru controlul asupra îndeplinirii acestei interziceri».

Arătând că eforturile luptătorilor pentru pace au contribuit în mare măsură la destinderea încordării internaționale, scriitorul N. Tihonov (U.R.S.S.) a demonstrat cum crearea de noi blocuri militare, cum și reînvierea Wehrmachtului german continuă să îngrijoreze popoarele lumii.

«În acest scop — a spus Tihonov — ei (imperialiștii) au provocat explozia bombei cu hidrogen la Bikini, explozie care a făcut cu totul altă impresie decât cea dorită de acele personalități care au făcut din politica lor o politică de șantaj și amenințări. Această explozie, care a arătat imposibilitatea de a controla urmările ei, a stîrnit o furtună de indignare în întreaga lume.

Din toate țările au răsunat glasuri de protest cerînd interzicerea cît mai grabnică și totală a armelor de exterminare în masă.

Nicîcînd nu a existat o asemenea unitate ca aceea care există în prezent în problema interzicerii categorice a armei atomice de exterminare în masă.

În timp ce Apelul de la Stockholm a fost semnat de peste 500 milioane de oameni, acum se vor alătura noi sute de milioane acelor oameni de bună credință care au pășit în primele coloane ale Mișcării mondiale împotriva primejdiei unui nou război.

Uniunea Sovietică a fost și este în primele rînduri ale luptătorilor pentru pace. Uniunea Sovietică a cerut interzicerea armei atomice și a tuturor celorlalte arme de exterminare în masă încă pe atunci cînd luase ființă comisia O.N.U. pentru controlul energiei atomice. Timp de nouă ani de-a rîndul, Uniunea Sovietică a cerut interzicerea totală a armelor atomice, bacteriologice, chimice și a celorlalte arme de exterminare în masă. Ea a cerut ca energia atomică să fie pusă în slujba nevoilor pașnice ale omenirii.

Uniunea Sovietică a cerut acest lucru și atunci cînd nu era în posesia acestei arme și cere acest lucru și acum cînd este în posesia armelor atomice și cu hidrogen.

Uniunea Sovietică consideră că problema cea mai importantă și care nu suferă întîrziere este interzicerea totală a armelor atomice, cu hidro-

gen și a celorlalte lipuri de arme de exterminare în masă și instituirea unui strict control internațional asupra aplicării acestei interziceri. De la tribuna Consiliului Mondial al Păcii noi am cerut în repetate rânduri, în numele opiniei publice sovietice, instituirea celui mai strict și consecvent control internațional, care să excludă posibilitatea tănuirii de către o parte sau alta a producției sau a stocurilor existente de arme atomice și cu hidrogen.

Aproape cu 30 ani în urmă, guvernele a 19 state, inclusiv guvernul sovietic, au semnat protocolul de la Geneva din 1925 cu privire la interzicerea folosirii armelor chimice și bacteriologice, recunoscând că folosirea acestor arme de exterminare în masă a oamenilor este o crimă.

Dacă semnarea protocolului de la Geneva a avut rezultate pozitive, acest lucru va fi valabil și în ceea ce privește interzicerea armelor atomice și cu hidrogen.

Cu ajutorul unui asemenea acord și al bunei credințe a părților care îl vor fi semnat, va fi cu putință ca omenirea să fie salvată de exterminarea barbară, iar civilizația mondială de păcire.

Acordul cu privire la interzicerea armelor atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, concomitent cu instituirea unui strict control internațional care să asigure îndeplinirea acestui acord, va contribui într-o mare măsură la mișcarea încordării internaționale și întărirea păcii între popoare.

De la această tribună a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, exprimând voința întregului popor sovietic iubitor de pace, nu încetăm să repetăm cererea noastră de a se interzice total armele atomice, cu hidrogen și celelalte arme de exterminare în masă și de a se stabili un strict control asupra aplicării acestei interziceri.

Au mai vorbit în aceeași cauză Jean Paul Sartre (Franța), prof. Brandweiner (Austria), Gordon Schaffer (Anglia), etc., etc.

Din cuvântările rostite a reeșit clar că descoperirile minții omenesti trebuie folosite nu pentru distrugeri, ci pentru apărarea vieții, pentru binele și fericirea omenirii. Popoarele de pretutindeni sînt însetate după această dorință. Iată pentru care lucru, membrii Consiliului Mondial al Păcii în sesiunea extraordinară din mai 1954 de la Berlin, au votat cu însuflețire următoarea rezoluție cu privire la primul punct din ordinea de zi:

«Mijloace oarbe de distrugere totală amenință toate popoarele. Conștiința lumii se trezește. Parlamente, oameni de stat, cele mai înalte personalități religioase și morale protestează.

În numele popoarelor cerem ca măsură de cea mai mare urgență încheierea unui acord internațional care să cuprindă obligația de a nu se mai face experiențe cu bombe atomice și cu hidrogen și de a nu se folosi aceste tipuri de arme. Un asemenea acord ar prăgăti și ar ușura adoptarea unor măsuri eficace care să asigure interzicerea lor deplină. El ar contribui în viitorul apropiat la slăbirea încordării internaționale, ar duce la reducerea generală a înarmărilor, ar deschide calea spre colaborare pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice.

Chemăm toate organizațiile, toate personalitățile cărora le este scumpă pacea, cerem tuturor organizațiilor publice, sindicale, religioase și culturale bărbaților și femeilor din toate țările să caute în comun pe scară națională și internațională mijloacele pentru a obține o înțelegere

între guverne asupra următoarelor puncte principale: interzicerea fabricării, stocării și folosirii oricăror tipuri de arme de exterminare în masă și instituirea unui strict control — pe deplin realizabil — asupra acestei interziceri».

La al doilea punct din ordinea de zi, primul referat a fost susținut de D'Astier de la Vigerie (Franța).

El a declarat că «este necesar să se restabilească pacea în Coreea, să se redea poporului coreean independența și unitatea, să înceteze războiul din Indochina, să se restabilească suveranitatea țărilor Indochinei și dreptul popoarelor acestor țări de a-și hotărî singure soarta; să se restabilească unitatea Germaniei, să se fixeze granițele ei și să nu se admită ca ea să devină pe viitor un factor de natură să contribuie la lipsa de securitate în Europa.

D'Astier de la Vigerie a spus că există două noțiuni despre securitate. Una din ele, bazată pe înarmare și crearea de blocuri militare duce la împărțirea lumii în lagăre dușmănoase, la goana înarmărilor și la lupta pentru teritorii. Această concepție despre securitate duce la război. Cealaltă noțiune este noțiunea securității colective bazată pe coexistența pașnică a țărilor cu orînduiri diferite. După ce a arătat că această parte a Chartei O.N.U., care prevede că Consiliului de Securitate îi incumbă supravegherea menținerii păcii, nu este respectată, vorbitorul a arătat că aceasta se explică, printre altele, prin năzuința de a transforma O.N.U. într-o unealtă de dominație și nu de înțelegere între guverne. Aceasta se explică de asemenea prin faptul că Organizația Națiunilor Unite nu a devenit încă o organizație mondială, 14 țări nu au fost primite nici pînă în prezent în O.N.U., printre care China, al cărei loc este ocupat în mod ilegal de reprezentantul guvernului din Taiwan, precum și Italia, Germania și Japonia.

Caracterizînd atitudinea Mișcării partizanilor păcii față de conferința de la Geneva, D'Astier de la Vigerie a citat rezoluția din 30 martie 1954 a Biroului Consiliului Mondial al Păcii, în care se spune: «Cele cinci mari puteri, care se vor întruni pentru prima oară, împreună cu alte state interesate, pot să ajungă la o înțelegere cu privire la securitatea generală în extremul Orient. Această securitate poate fi asigurată ca urmare a normalizării relațiilor dintre toate țările Asiei, a căror independență va fi recunoscută, iar securitatea garantată. Coreea trebuie să fie unificată pe cale pașnică și trebuie să-și hotărască în mod liber soarta după retragerea trupelor străine. O încetare imediată a focului în Indochina va permite începerea unor tratative între Franța și Republica Democrată Vietnam.

Conferința de la Geneva poate și trebuie să constituie o etapă importantă pe calea destinderii încordării internaționale și a dezarmării».

Opinia publică, a spus în continuare D'Astier de la Vigerie, trebuie să condamne sever încercările de a zădărnici această conferință.

În încheiere D'Astier de la Vigerie a subliniat creșterea uriașă a influenței Consiliului Mondial al Păcii.

În aceeași privință au mai vorbit: Pandit Sunderlal (India), Go Mo-Jo (China), Han Ser Ya (R.P.D. Coreeană), Le Din Tam (R. D. Vietnam), Alexei Surkov (U.R.S.S.), etc.

«Dezbaterile care au avut loc la actuala sesiune a Consiliului Mondial al Păcii au arătat cât de complicată este actuala situație cu toate

că în ultimul an s-a constatat o oarecare slăbire a încordării internaționale. Pe noi, oamenii sovietici, care avem interesul ca țara noastră să trăiască în condiții de pace, ne îngrijorează foarte mult faptul că problema germană nu a fost încă soluționată.

Exprimînd voința tuturor oamenilor sovietici, a spus Surkov, delegația sovietică este convinsă că Consiliul Mondial al Păcii va chema guvernele celor patru puteri să reia tratativele cu participarea reprezentanților Germaniei răsăritene și apusene în scopul soluționării problemei germane pe calea creării unui guvern al întregii Germanii, pe calea retragerii din Germania a tuturor trupelor de ocupație și a desfășurării unor alegeri libere pe întreaga Germanie.

Delegația sovietică este convinsă că actuala sesiune a Consiliului Mondial al Păcii va cere ca în principalele regiuni ale lumii, și în primul rînd în Europa și Asia, să fie asigurată securitatea colectivă pe baza creării în conformitate cu Charta O.N.U. a unei organizații a securității colective, în care să intre toate țările din regiunea respectivă, indiferent de orînduirea lor de stat și socială.

Cu aceeași însuflețire a fost votată și rezoluția cu privire la problema securității:

«Primejdia unui amestec militar al Statelor Unite ale Americii în conflictul din Indochina care poate duce la extinderea războiului, presiunea exercitată în scopul constituirii «comunității defensive europene» care ar consfinți înarmarea Germaniei, scindarea Europei și Asiei prin politica pactelor militare, experiențele cu arma termo-nucleară, reluate în scop de intimidare și șantaj — toate acestea constituiesc noi motive care provoacă neliniștea popoarelor după primele speranțe legate de tratative.

Mișcarea opiniei publice din diferite țări, care a obținut încheierea armistițiului în Coreea și începerea tratativilor pentru problemele Europei și Asiei, poate să obțină astăzi:

-- încheierea cu succes a Conferinței de la Geneva, adică încetarea focului în Indochina și reglementarea pașnică a conflictelor din Coreea și Indochina;

— respingerea tratatelor de la Bonn și Paris și reluarea tratativilor cu privire la rezolvarea pașnică a problemei germane;

— o înțelegere între guverne cu privire la încetarea experiențelor cu arma atomică și la nefolosirea acestei arme.

Cu toată deosebirea dintre sistemele politice și sociale, toate popoarele au interese comune. Aceste interese comune nu pot fi apărate, securitatea fiecărui om și independența popoarelor nu pot fi asigurate prin șantajul atomic și prin scindarea lumii în blocuri militare. Aceste interese comune ne sînt amenințate prin înăbușirea Mișcării de eliberare națională, și prin amestecul în treburile interne ale statelor.

Nu poate fi asigurată securitatea proprie, fără a garanta securitatea celorlalți. Securitatea comună trebuie organizată în primul rînd în Asia și în Europa de către toate statele interesate, oricare ar fi deosebirea dintre orînduirile lor sociale și politice.

Sesiunea a adoptat după aceea recomandarea Comisiei Culturale, căci schimburile culturale dintre națiuni și popoare atestă dorința acestora de a-și împărtăși reciproc roadele muncii lor, de a se cunoaște mai bine, de a se prețui, de a se iubi. Iată cuprinsul recomandării Comisiei Culturale:

«1. Ultimele luni au fost marcate prin succese încurajatoare în domeniul schimburilor culturale. Au avut loc numeroase congrese ale oamenilor muncii intelectuale, prezentări ale realizărilor în domeniul artei teatrale și cinematografice, vizite de delegații, sărbătorirea datelor jubiliare ale unor oameni și opere celebre, întâlniri ale profesorilor și învățătorilor, oamenilor de știință, studenților, sportivilor, etc. Toate acestea confirmă dorința popoarelor de a-și împărtăși reciproc roadele muncii lor, ale progresului tehnice, realizările în domeniul științei și artei.

2. În același timp s-au născut și au crescut largi mișcări naționale care au drept scop să dezvolte cultura originală a fiecărei țări și să răspundească cuceririle minții omenesti în masele largi ale poporului. Impotrivindu-se oricărei încercări de înăbușire a culturii naționale, deoarece asemenea încercări constituie un atentat la suveranitatea țărilor, aceste mișcări se străduiesc să contribuie la apariția unor opere care, sporind tezaurul cultural al fiecărui popor, îmbogățesc legăturile internaționale.

3. Deși rezultatele obținute în domeniul legăturilor culturale, ca și în dezvoltarea culturilor naționale, sînt încurajatoare, totuși ele nu corespund posibilităților actuale. Mai sînt încă prea multe obstacole care împiedică popoarele să folosească în întregime cuceririle minții omenesti. Este de reconceptuat ca obstacole de ordin administrativ sau politic să mai poată sta în calea exprimării libere a ideilor, a circulației persoanelor și operelor. Aceste obstacole trebuie să dispară. Ele vor dispărea dacă fiecare om căruia îi e dragă cultura va fi conștient de răspunderea sa și va sprijini cu fermitate orice inițiativă, indiferent de unde ar porni, îndreptată spre lichidarea acestor obstacole, spre dezvoltarea continuă a activității culturale naționale și spre lărgirea schimburilor reciproce.

Popoarele vor ca cultura să slujească cauza prieteniei și păcii între oameni».

După ce s-a făcut alegerea a noilor membri în componența Consiliului, a Biroului Consiliului Mondial al Păcii, sesiunea a luat sfîrșit în convingerea tuturor oamenilor cinstiți de pretutindeni că lucrările acestei sesiuni constituiesc un pas înainte în ce privește asigurarea păcii popoarelor.

Iată, spre exemplu, ce a mărturisit Charlie Chaplin — cunoscutul actor de cinematograf —, cu prilejul solemnității înmînării premiului internațional al Păcii: «În această epocă a științei atomice, națiunile trebuie să se gîndească la ceva mai puțin învechit, dar mai constructiv decît violența, pentru a rezolva divergențele dintre ele. Trîsta amenințare ca popoarele să accepte războiul atomic, cu toate ororile sale, este o crimă împotriva spiritului uman.

Să ne salvăm noi înșine de această atmosferă mizerabilă, canteroasă. Să încercăm să ne înțelegem și să înțelegem reciproc problemele, pentru că într-un război modern nu există victorie. Pentru aceasta să ne întoarcem la ce este firesc și sănătos în om, la spiritul de bunăvoință, care e la baza oricăror inspirații a tot ce este creator, frumos și nobil în viață. Să lucrăm pentru acest scop, spre o eră glorioasă de pace pentru toate națiunile, pentru ca omul să prospere».

În ziua de 14 Iunie a.c., în fața unei mari adunări populare — la Teatrul de Vară din Parcul de Cultură I. V. Stalin din Capitală, delegația poporului nostru la sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial

al Păcii de la Berlin a prezentat o dare de seamă despre lucrările sesiunii.

- Adunarea a fost prezidată de Acad. Prof. Petre Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor și Vice Președinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii.

Au luat cuvîntul prof. univ. Lotar Rădăceanu, vice președinte al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R., președintele delegației, acad. Raluca Rușan și Pantazi Cristea, secretar al Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii.

În încheiere, scriitorul M. Beniuc a propus — și adunarea a adoptat cu ovații puternice — o moțiune adresată Consiliului Mondial al Păcii.

La sesiunea de la Berlin, delegația poporului nostru a exprimat atașamentul poporului nostru la cauza păcii popoarelor:

«Poporul nostru, a cărui solie de pace o aduce aici delegația noastră — a spus prof. univ. Lotar Rădăceanu, urmărește cu viu interes lucrările conferinței de la Geneva și dorește din inimă ca ele să fie încununată de succes. De la această tribună noi exprimăm solidaritatea fierbinte a poporului nostru cu năzuințele poporului coreean de a-și unifica patria pe cale pașnică; poporul nostru cere încetarea războiului din Indochina și restabilirea păcii pe baza recunoașterii drepturilor și intereselor naționale ale popoarelor din Vietnam, Patet Lao și Khmer; el consideră că popoarele Asiei, ca și toate popoarele lumii au dreptul deplin de a-și hotărî ele înșile soarta; el cere respectarea tuturor drepturilor ce revin Republicii Populare Chineze în calitatea ei de mare putere mondială. Sintem convinși că dacă toți reprezentanții la conferință vor ține seama de aceste principii, care corespund cerințelor întregii omeniri însetate de pace, conferința de la Geneva își va putea îndeplini cu succes misiunea.

Poporul român manifestă un interes deosebit pentru asigurarea securității în Europa, de care depinde nemijlocit propria sa securitate. În țara noastră a găsit un puternic răsunet propunerea privitoare la încheierea unui tratat general european pentru asigurarea securității colective, tratat la care să participe toate statele Europei, indiferent de orînduirea lor socială. Considerăm că această propunere completată cu propunerea ca Uniunea Sovietică să participe în condiții corespunzătoare la Pactul Atlanticului de Nord, deschide calea cea mai bună pentru împiedecarea agresiunii în Europa, oferă garanții trainice de securitate».

În continuare s-a arătat că poporul român manifestă un viu interes pentru asigurarea securității în Europa și că el este convins că tratatul general european oferă cea mai bună garanție pentru împiedecarea unei noi agresiuni în Europa, stăvilind reînvierea militarismului german de pe urma căruia țara noastră și lumea întreagă au suferit atât de mult.

«Lupta activă pentru apărarea păcii face parte integrantă din lupta poporului nostru pentru construirea unei vieți noi de bunăstare și fericire».

Cetățenii Patriei noastre sînt convinși că pe zi ce trece, forțele păcii cresc și se întăresc.

Iată de ce, pentru cetățenii patriei noastre lucrările sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii de la Berlin constituie un nou prilej de întărire a hotărîrii lor ferme de a lupta cu mai multă însuflețire pentru nobila cauză a apărării păcii.

Slujitorii cultelor laolaltă cu cetățenii patriei noastre sînt pătrunși de același simțămînt în această sfințită cauză.

Atît în fața sfințelor altare cît și în mijlocul cetățenilor, ei vor ajuta ca hotărîrile acestei sesiuni să fie cunoscute, înțelese și însușite de către enoriașii lor, de către cetățenii patriei noastre scumpe.

Făcînd cunoscut enoriașilor lor cuprinsul acestor hotărîri, preoții Sfintei noastre Biserici își îndeplinesc o datorie de conștiință față de altarele cărora ei slujesc și răspund în același timp și unui apel călduros pe care îl fac Ierarhii Sfintei noastre Biserici în frunte cu Intîistătătorul ei, Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian.

TRAIASCĂ PACEA INTRE POPOARE!

Preotul ALEXANDRU IONESCU

POZIȚIA CREȘTINISMULUI FAȚĂ DE DOCTRINELE ȘI SISTEMELE GENERATOARE DE RĂZBOI.

Capitalismul, mai ales în forma lui imperialistă, își are repercusiuni asupra întregii suprastructuri sociale. Gîndirea filosofică, arta, literatura, știința chiar, dar mai ales ziaristica, sînt tributare mentalității capitaliste. Toți gîndesc și activează prin prisma intereselor capitaliste: filosofii crează teorii, care să justifice despotismul și supremația statelor capitaliste, împilarea și exploatarea proletariatului muncitor și a popoarelor dependente și coloniale; elaborează teorii rasiale, excelînd superioritatea unor anumite rase în detrimentul celorlalte, sau creînd tipul supramului, căruia îi sînt îngăduite toate, pe care-l opun mulțimilor nenumărate de sclavi, cărora nu le este îngăduit nimic, decît munca, ascultarea și supunerea. Arta și literatura pierd legătura cu masele populare, se îndepărtează de la izvorul cel pururea curgător al creației populare, luînd un aspect cu totul subiectivist și militînd pentru așa zisa artă pentru artă, sau pentru literatura netematică, plină în schimb de lascivitate, de cruzime, de imoralitate, care otrăvește pînă în adînc sufletele curate ale noilor generații. Știința se oprește din elanul ei creator, pentru a nu leza interesele de cîștig ale fabricanților, prin punerea la dispoziția maselor a noilor invenții mult mai practice și mai puțin costisitoare, decît produsele anterioare, sau apucă pe calea născocirii celor mai pustiitoare arme, pe care apoi le oferă puternicilor zilei, deținători de monopoli și trusturi și dornici de dominația lumii întregi. Ziaristica, în fine, slujește cu exclusivitate interesele capitaliste, făcîndu-se ecoul tuturor dorințelor imperialiste nemărturisite și căutînd să țină în întunec masele populare, convingîndu-le de adevărul și dreptatea cauzei capitalismului și a tuturor teoriilor puse în slujba lui.

După cum capitalismul, prin însăși structura lui este un sistem generator de război, tot astfel și suprastructura socială a lumii capitaliste ne înfățișează o seamă de doctrine generatoare de război, despre care este bine să ne dăm seama și să nu le lăsăm fără cuvenita ripostă din punct de vedere creștin. Dîntre acestea vom aminti aici numai pe cele

mai însemnate. Astfel de doctrine sînt: a) doctrina filosofică a supraomului; b) rasismul; c) militarismul; d) fascismul, și e) malthusianismul. Ele au luat naștere cu toate pe bătrînul nostru continent și au făcut inevitabil primul război mondial, au declanșat cel de al doilea război mondial, pentru ca, la sfîrșitul acestuia din urmă, văzîndu-se nimicite în Europa, să treacă Oceanul, să-și găsească o nouă patrie și o nouă etapă de înflorire în Statele Unite ale Americii și de acolo să vină din nou pe continentul nostru, încercat de cele două războaie mondiale, de data aceasta ca marfă de import, sub o nouă înfățișare.

Despre aceste doctrine generatoare de război s-a vorbit, în anii din urmă destul de mult și s-a scris mult. Presa nu a întîrziat să ia poziție la vreme împotriva lor, să deștepte opinia publică și să-i atragă luarea amînte, pentru a nu se mai lăsa înșelată, ca în trecut. Revistele noastre bisericesti și-au făcut un tîtu de cinste, la rîndul lor, punînd la îndemîna clerului nostru o seamă de studii asupra acestor doctrine, pentru ca slujitorii Altarului, cari sînt în același timp și conducătorii duhovnicești ai fiilor credincioși ai Sfintei noastre Biserici, să aibă posibilitatea de a se informa așa cum trebuie și de a informa, cum se cuvine, și pe alții. Dacă mai insistăm asupra lor, este din datoria de a nu înceta nicio clipă lupta noastră, pînă ce ațîțătorii la un nou război mondial nu vor depune din mîinile lor aceste blestamate arme, care sînt doctrinele ațîțitoare la război, în muzeul monumentelor nebulziei omenești.

a) **Doctrina filosofică a supraomului.** A fost elaborată de filosoful german Fr. Nietzsche, la sfîrșitul secolului trecut. Este cea mai tipică filosofie a capitalismului imperialist, căruia Nietzsche i-a făcut prin aceasta cel mai de seamă serviciu. Intrebîndu-se asupra scopului vieții, Nietzsche spune că acest scop nu este suficient definit nici de creștinism și nici de filosofia de pînă la el. Adevărata viață a omului este, după Nietzsche, numai în natură. Aceasta însemnează că omul trebuie să se întoarcă la starea lui naturală, scuturîndu-și de pe umeri jugul cel blestemat al tradiției și al moralei dominante, refuzînd să mai recunoască deosebirea dintre bine și rău și cultivîndu-și în voie instinctele naturale: curajul, îndrăzneala, cruzimea și puterea. Viața naturală, la care trebuie să se întoarcă omul, cuprinde prin urmare trei lucruri: desființarea principiilor morale ale binelui și răului; 2) cultivarea instinctului de autoconservare și ridicarea lui la o putere fără de margini, care să zdrobească orice-i stă în cale, și 3) ridicarea omului la starea de supraom, la care, în prezent nu-l lasă să ajungă morala dominantă.

Filosofia lui Fr. Nietzsche dă astfel bază tuturor dezlănțuirilor pătimase ale celor puternici împotriva celor slabi, ale celor mai avansați pe scara civilizației, împotriva celor rămași în urmă, motivînd egoismul feroce, silinția brutală, instinctele bestiale și inegalitatea dintre oameni. Niciînd pofta de dominație a omului nu a cunoscut o motivare mai desăvîrșită, ca în filosofia lui Nietzsche. Deaceea, am putea spune, fără să greșim, că sub inspirația acestei doctrine filosofice, s-au dezlănțuit cele două războaie mondiale de pînă acum și că tot sub faldurile stîndardului acestei filosofii, ațîțătorii la un nou război mondial de peste Ocean se străduiesc să împroaște din nou pămîntul cu sînge nevinovat. Căci supraomul lui Nietzsche și-a găsit expresiunea cea mai adecvată în monopolul și trustmanul american care, în dorința după și mai multă putere și

după dominație mondială nu cunoaște nicio slavilă morală și este gata, pentru reușita planurilor lui nebunești, să nimicească, cu arme de distrugere dintre cele mai perfecționate, ceea ce secole întregi de civilizație și de cultură au produs și odată cu aceasta și milioane de vieți omenești nevinovate.

Doctrina filosofică a lui Nietzsche ca și punerea ei în practică este, din toate punctele de vedere nu numai profund anticreștină, ci și anti-umană. Egoismul, pofta de dominație, aspirarea și exploatarea sînt lucruri care nu trebuie să aibă nimic comun cu omul rațional. Numai animalele care sînt lipsite de rațiune sînt conduse de instinctul de auto-conservare; numai ele nu au înscrîsă în firea lor nicio lege morală. Filosofia lui Nietzsche nu marchează un progres în învățătura cu privire la om, ci un regres. Supraomul lui Nietzsche nu este un om care se ridică mai presus de toți ceilalți, ci un om care coboară la bestialitatea omului cavernelor.

Adevăratul progres și adevărata valoare a omului constă tocmai în învingerea egoismului din el, care se interpune ca un zid despărțitor între el și semenul său, nimicind armonia care ar trebui să existe între făpturile omenești. Egoismul distruge frățietatea dintre oameni și simțămîntul apartenenței la aceeași familie de frați, care are în fruntea sa pe Părintele din ceruri, Dumnezeu. Egoismul, în orice stadiu s-ar găsi și nu numai în faza cea mai înaltă a supraomului lui Nietzsche, contestă semenului dreptul de a se bucura deopotrivă de bunurile vieții, fără de niciun alt temel, decît bun-placul egoistului.

Creștinismul înfierează ca jignitoare pentru demnitatea omenească o astfel de doctrină filosofică. Mîntuitorul Hristos a învățat pe oameni legea frăției și a ajutorării reciproce, cu autoritate de adevărat Fiu al lui Dumnezeu și a arătat oamenilor că adevărata valoare a fiecăruia se măsoară numai cu atitudinea pe care omul o are față de semenul său, de orice neam, de orice rasă și de orice condiție socială ar fi acesta (Matei XXV, 31-46). Simțămîntul de frățietate este un simțămînt altruist. El leagă pe oameni întreolaltă și-i călăuzește către o viață plină de pace și de bună înțelegere. Iar pacea și buna înțelegere între oameni sînt adevăratele condiții de trai ale omului, iar nu egoismul, lupta și războiul. Filosofia lui Nietzsche se găsește astfel la antipodul creștinismului. Creștinismul ridică pe om pînă la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu; filosofia lui Nietzsche îl coboară la ipostasa de fiu al satanei.

b) **Rasismul** este o altă doctrină generatoare de război. El se găsește în înrudire spirituală cu filosofia lui Nietzsche. Aceeași tendință egoistă nestăpînită întilnim și de o parte și de alta. Numai că, în timp ce în filosofia lui Nietzsche aceasta se limitează la individ, în rasism ea își lărgește sfera la o națiune întreagă, din care rasiștii crează, ad-hoc, o rasă. Supraomul lui Nietzsche este înlocuit de rasiști cu «rasa superioară», înaintea căreia orice altă rasă «inferoară» trebuie să cedeze. Intrucît rasismul a luat amploare pentru prima dată în aceeași patrie a lui Nietzsche, rasa superioară, după pretențiile rasiștilor de acolo nu este decît «rasa germanică». Doctrinari ai rasismului trebuie considerați Houston Stewart Chamberlain, Arthur Bonus și Alfred Rosenberg, unul dintre consilierii intimi ai lui Hitler. Acesta din urmă, dînd avînt poezic teoriilor rasiale ale celor dintîi, a făcut din rasism baza ideologică a fascismului german. «În concepția fascismului german, unica și cea mai înaltă valoare este

rasa și mai precis o singură rasă: rasa germanică, ariană, nordică. Hitleriștii susțineau aberația că tot ceea ce este adevărat, tot ceea ce este bun și frumos este creația rasei arice, adică a spiritului german. și că, dimpotrivă, tot ceea ce este minciună, răutate și urfienie, este caracteristica celorlalte rase. Intrucît «adevărul, binele și frumosul trebuie să predomină, iar minciuna, răutatea și urfienia să dispară», Hitler și acoliții lui s-au simțit învestiți cu «misiunea istorică de a lupta împotriva celorlalte rase și popoare nearice și negermanice, pînă la nimicirea lor».

Pentru aducerea la îndeplinire a principiilor rasiste, nu există nicio opreliște morală. De ce a fost în stare rasismul german, ne dau dovadă lagărele de exterminare de a Dachau și Buchenwald. Niciodată bestialitatea omenească nu a utilizat metode mai rafinate și mai crude pentru distrugerea oamenilor nevinovați, numai pentru motivul că sînt de altă rasă decît în cel de al treilea Reich rasist al lui Hitler.

Ideologia rasistă a găsit încă de timpuriu adepți și în societatea capitalistă de peste Ocean. Ku-Klux-Klanul, o societate secretă, cu scopuri destul de întunecate, a făcut din ideologia rasistă temeiul existenței sale și a deslănțuit cea mai crudă prigoană împotriva negrilor din America, făcîndu-se astfel avangarda mentalității capitaliste. De altfel, cu toate revoluțiile din America și cu toate constituțiile adoptate în decursul timpului, în care drepturile la viață, la libertate și la năzuința după fericire erau asigurate tuturor cetățenilor, negrilor din America nu li s-a acordat niciodată aceste drepturi, ei fiind considerați mai departe ca sclavi. «Sclavia, ca drept stabil de proprietate — observă Buell G. Gallager — a dispărut; ca sistem de castă, ea însă continuă mai departe. Scopul acesteia este de a ține pe cei de culoare într-o astfel de situație, care să fie mai prejos sau subordonată aceleia a celor albi. Metodele acestui sistem se desfășoară de la linșaj și tot felul de acte de forță asupra celor de jos, pînă la normele juridice și jurisprudențele în afară de lege ale judecătorilor și ale poliției și pînă la folosirea de etichete ca instrumente ale stăpînirii de castă». Iar Hary Haywood («Die schwarze Nation», Berlin 1952), zice: «În realitate persecutarea negrilor pe baza ideii de rasă este, în Statele Unite, numai o formă deosebită și o metodă a apăsării naționale». «Inflorirea actuală a rasismului în Statele Unite este folosită de capitalismul monopolist, prin presiunea pe care acesta o exercită, în vederea fascizării și a consecinței inevitabile a acesteia, războiul». «Mentineră statutului de paria al americanilor de culoare, discriminarea lor este o parte constitutivă esențială a politicii capitalului financiar american. Politica aceasta are următoarele scopuri:

1. Împiedecarea artificială și forțată a dezvoltării economice și culturale libere a negrilor, prin asuprirea rasială, ca o condiție de bază pentru crunta exploatare mai departe a lor și pentru continua împilare a maselor de albi din sud;

2. Molipsirea organismului democrației americane cu bacilul urii de rasă, pentru a nu se putea constitui frontul comun al muncitorimii și al populațiilor democratice împotriva dușmanului comun: capitalismul monopolist».

Așa se întîmplă că astăzi ideologia rasistă este susținută în S.U.A. de conernul de presă Hearst, el însuși reprezentantul capitalismului monopolist de peste Ocean, care se străduiește din răsputeri să arate că însuși Dumnezeu a împărțit omenirea în rase inferioare și rase superioare

și că «americanii sută la sută», în frunte cu magnații Wall-Street-ului constituie «rasa superioară»; de proprietarul și redactorul șef al revistei «Time», Lewis, care propovăduind pe față rasismul, a declarat, încă din 1941, că «secolul al XX-lea este secolul dominației Americii», cum și de alți sociologi și filosofi, care orbiti de ideologia rasistă, caută să justifice dreptul la dominația mondială a S.U.A., elogiază politica forței, propovăduiesc cruzimea și preconizează punerea în practică a armelor bacteriologice, atomice și hidrogenice, pentru distrugerea masivă a populației pașnice neamericane de pe glob.

Ceea ce se petrece cu populația de culoare în S.U.A., se petrece și cu populația de culoare din colonii și din țările dependente. «Mai mult de cinci sute de milioane de bărbați și femei — zice Mary Yeates în lucrarea sa «Discriminarea rasială», — în mare parte muncitori industriali și agricoli sînt victimele discriminării rasiale. Discriminarea rasială este un aspect esențial al vieții economice, sociale și politice, în țări cu o întindere de sute de milioane de kilometri pătrați; ea se practică, atât în țările capitaliste industrializate, împotriva unor minorități rasiale, cît și în toate teritoriile coloniale și dependente, unde discriminarea este legată de exploatarea colonialistă, constituind unul din elementele ei esențiale».

Creștinismul consideră rasismul ca cea mai grozavă rătăcire a minții omenești, căci rasismul constituie cel mai grav păcat împotriva iubirii aproapelui, atât de mult recomandată oamenilor de către Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. De aceea Biserica creștină ia atitudine hotărâtă împotriva rasismului, opunînd minții înfierbîntate a rasistilor parabola evanghelică a samarineanului milostiv, care îndatorează pe toți creștinii adevărați la iubire, la milă și la solitudine față de aproapele, fie că acesta ar fi un străin, fie că ar fi de altă rasă. În decursul celor douăzeci de secole de cînd se propovăduiește creștinismul, slujitorii în lume ai Cuvîntului Intrupat au împărtășit deopotrivă, cu aceeași afecțiune și cu același zel adevărurile mîntuitoare «la toate neamurile», adică oamenilor de tot felul de rase, și i-a învățat, deopotrivă pe toți, nemuritorul adevăr al frățietății omenești. Și chiar în societatea sclavagistă de la începuturile creștinismului, învățătura Domnului Hristos a înblînzit raporturile dintre stăpînitorii de sclavi creștini și sclavii lor, mai ales cînd și aceștia din urmă erau creștini, iar faptul că se împărtășeau cu toții din același Sf. Potir și din același Trup și Sînge al Domnului, care a murit pe Cruce deopotrivă pentru păcatele tuturor, a contribuit la slăbirea zidului despărțitor de castă socială dintre ei și la triumful unei noi mentalități, aceea a frăției dintre toți oamenii.

De aceea, dacă este ca Biserica creștină să recomande o atitudine față de cei de altă rasă și mai ales față de populațiile de culoare, apoi Biserica creștină recomandă gria pornită din iubire pentru crearea condițiilor favorabile, ca toți aceștia să se poată bucura, laolaltă cu toate celelalte popoare libere, de libertate, de independență, de viață națională proprie și de progresele civilizației și culturii secolului nostru.

c) Militarismul este sistemul politic care se bazează pe forța armată, dar nu pentru apărarea teritoriului propriu și nici pentru apărarea drepturilor și libertăților poporului respectiv, ci în vederea dezlănțuirii războiului de jaf și de cîmpire. O analiză minuțioasă a militarismului și a rețelilor la care el dă naștere s-a făcut în revista «Studii teologice»,

anul V, nr. 7-8/1952 (pp. 526-553). Pentru documentarea celor dornici să adincească problema aceasta, recomandăm deci studiul amintit. Aici vom spune numai că militarismul este o doctrină prin excelență generatoare de război. Militarismul german, care veacuri de-a rândul a turburat pacea Europei și care a dat naștere și celor două războaie mondiale din urmă, prin înfrângerea Germaniei fasciste de către Armata Sovietică, în urma celui de al doilea război mondial, a încetat să mai existe. Lumea de bună credință, care a văzut în militarismul german o continuă primejdie pentru pacea Europei, s-a bucurat atunci în chip cu totul sincer. Din nefericire însă, militarismul german, încurajat continuu de către S.U.A., caută astăzi să ridice din nou capul, dornic de revanșă. Imperialismul american nu putea pînă în cele din urmă să nu ajute la refacerea militarismului german, deoarece politica imperialistă se sprijină întotdeauna pe militarism, iar pentru pretențiile de dominație mondială ale S.U.A., armata revanșardă germană ar putea juca un rol de seamă. «De aceea conducătorii militaristi ai politicii imperialiste a Statelor Unite ale Americii, folosindu-se de faptul că Germania apuseană se găsește sub influența lor, ca țară ocupată din punct de vedere militar, pînă la încheierea tratatului de pace, se silesc să creeze pe toate căile condițiuni favorabile renașterii militarismului german, pentru a putea avea astfel, un cap de pod în Europa, în vederea unor acțiuni militare îndreptate împotriva U.R.S.S. și a statelor de democrație populară, în cazul unui al treilea război mondial».

«Forțele întunecului caută din nou să dea asalt cetății luminoase a păcii, care strălucește întocmai ca o cetate a lui Dumnezeu pe un vîrf de munte. Dar ingerii păcii le vor îndepărta cu săbiile de foc ale cuvîntului și voinței lor». Creștinismul este împotriva vărsării de sînge, și de aceea el denunță întregii omeniri de bună credință primejdia refacerii militarismului german, ca pe o primejdie dintre cele mai grozave. El are încredere în forțele păcii cărora Biserica Creștină Ortodoxă s-a atașat, încă de la început și are încredere în puterea cea nesfîrșită a lui Dumnezeu, care nu va lăsa ca omenirea să fie din nou victima militarismului imperialist, de orice nuanță ar fi acesta. Noi, oamenii Bisericii, vedem în cele două înfringeri ale militarismului german, din cele două războaie mondiale de pînă acum, degetul și voința lui Dumnezeu și încredințați de aceasta sintem siguri că orice nouă încercare a militarismului de a turbura pacea lumii va fi sortită aceluiași eșec. Militarității, de orice națiune ar fi ei, ar trebui să ia seama la lecția pe care le-a dat-o Bunul Dumnezeu de-a lungul istoriei și să se înțelească.

d) Fascismul. La începuturile lui, fascismul a putut să înșele pe mulți, datorită tocmai minciunii care se găsea la baza acestei doctrine politice. Strădaniile politicianilor de peste Ocean pentru reînvierea fascismului nu mai găsesc de data aceasta lumea nepregătită. Oamenii cunosc acum fascismul îndeaproape și, cel puțin europenii l-au experimentat îndeajuns pe propria lor piele, ca să se mai poată lăsa ademiniți de principiile lui politice, chiar dacă sînt îmbrăcate în haina cea nouă a neofascismului. «Regimul lui Hitler — scria încă din 1939, Georg Branting, un luptător antifascist — face înfrigorate pregătiri de război, în timp ce caută să inducă în eroare străinătatea cu pretinsa lui voință de pace. Dar în privința aceasta nu mai poate înșela pe nimeni niciun cuvînt,

nicio făgăduință, niciun tratat scris. A dovedit lucrul acesta un an și jumătate de minciuni, de trădări și de crime. Cu cât regimul lui Hitler vorbește mai mult despre socialism, cu atât dictatura lui Hitler sugrumă mai mult pe luptătorii socialiști și comuniști și organizațiile lor. Cu cât Hitler vorbește mai mult de reacțiune, cu atât pactizează mai mult cu ea. Cu cât regimul lui Hitler predică mai mult ridicarea gradului de cultură și de dezvoltare, cu atât dezlanțuirea lui este mai barbară și mai potrivnică culturii. Cu cât Hitler vorbește și face să se vorbească mai mult despre pace, cu atât mai intensiv și mai grabnic tinde la război. Aceasta este fascismul și acestea îi sînt metodele de lucru. Dacă mai adăugăm la toate acestea și ideologia rasistă, care stă la baza fascismului, avem un tablou aproape exact de ceea ce înseamnă fascismul german și de ceea ce înseamnă neofascismul american de astăzi. Am putea spune că după cum imperialismul este stadiul cel mai avansat al capitalismului, tot asemenea și fascismul este stadiul cel mai avansat al militarismului. De aceea atenția oamenilor de bună credință trebuie să fie întotdeauna trează, pentru ca prin luptă comună să nu mai dea posibilitate forțelor întunecului fascist să se dezlanțuie și să pună din nou în primejdie pacea și bunăstarea omenirii.

Prin doctrina care îi stă la bază, fascismul este diametral opus creștinismului. Luminoasele idei pe care Biserica Creștină le propovăduiește de veacuri, potrivit poruncilor Dumnezeuescului său Intemeietor, care i-a lăsat ca moștenire sfîntă testamentul păcii și al iubirii de oameni, al buneii înțelegeri și al frățietății sînt cu totul străine de fascism. Dimpotrivă, tot ceea ce pentru creștinism constituie păcate grave: îngîmfarea rasială, ura șovină, împilarea, cruzimea, omorul, jaful și războiul sînt considerate de fascism ca «virtuți» ale «rasei superioare». Ororile dezlanțuite de fascismul hitlerist sînt încă vii în amintirea tuturor, iar oamenii de bună credință din lumea întreagă și alături de ei clerul și credincioșii Sfintei noastre Biserici, luptă astăzi cu fermitate împotriva reeditării lor atît în S.U.A., unde neofascismul cercurilor conducătoare amenință viața și siguranța populației de culoare cît și Germania revanșarzilor dela Bonn, care amenință pacea și munca constructivă a popoarelor de pe bătrînul continent al Europei, popoare care au cunoscut îndeaproape ce va să zică fascismul, în cursul celui de al doilea război mondial, dezlanțuit de furia hoardelor hitleriste și care nu vor mai tolera niciodată reinvierea Reichului fascist.

e) Malthusianismul este cea din urmă doctrină generatoare de război, cu care ne ocupăm aici. S-ar părea că este mult mai nevinovată decît celelalte. Malthus, un cleric englez, căruia îi plăcea să se ocupe cu chestiunile de economie politică și care mai tîrziu ajunge chiar profesor de economie politică, a descoperit ceva, care a făcut foarte multă vîlvă la vremea respectivă. S'ajîndu-se de anumite date statistice pe care le-a avut la îndemînă, el a «constatat» că în timp ce bunurile de consum și hrana omenirii se înmulțesc în proporție aritmetică, populația crește în proporție geometrică. Concluzia pe care Malthus a desprins-o din această constatare a fost aceea că, dacă lucrurile vor continua calea lor normală, la un moment dat lumea se va înmulți atît de mult, încît pămîntul nu va mai avea posibilitatea de hrană pentru toți oamenii. Exterminarea celor înapți pentru muncă, a celor slabi și neputincioși, ca și declanșarea

războaielor, care aduceau jertfe de sute de mii de vieți omenești pe altarul zeului Marte, este singura măsură ef.cace pe care o propune Malthus, în vederea prezervării omenirii de eventualele calamități ale foametei. Doctrina lui Malthus era o motivare în plus a tendințelor imperialiste ale lumii capitaliste.

Tot în vederea scopului de a se pune stavilă înmulțirii oamenilor, alți adepți de mai târziu ai lui Malthus au formulat prezervarea înmulțirii omenirii fie prin mijloace de sterilizare a celor bolnavi sau cu tare ereditare, ca și a celor săraci și lipsiți, fie prin mijloace anticoncepționale. Această nouă doctrină este cunoscută sub numele de neomalthusianism. Sub imboldul malthusianismului și al neomalthusianismului, noi științe au apărut: igiena rasei, eugenia, etc.

Creștinismul identifică atât malthusianismul cât și neomalthusianismul, cu îndemnul laucidare și le consideră ca «teorie» tot atât de primejdioase, iar pe cei ce pun în practică asemenea doctrine îi tratează de-a dreptul ca ucigași. Dar falsitatea care stă la baza acestor două doctrine este astăzi dovedită cât se poate de clar. În primul rând istoria omenirii nu a înregistrat niciun fapt petrecut de-a lungul ei, când populația să se fi înmulțit atât de mult, încât să nu mai fi avut posibilitatea de hrană. În al doilea rând, lucrarea sistematică a solului, după metodele științifice înaintate, la care au ajuns savanții sovietici, a dat rezultate atât de însemnate, încât s-a putut dovedi că terenurile care pot fi cultivate și culturile care s-ar face în chip științific pe ele, ar putea hrăni o populație de cinci ori mai mare ca populația actuală a globului pământesc.

*

După cum s-a putut vedea, atât sistemul capitalist, cât și doctrinele generatoare de război despre care am vorbit mai sus, nu-și găsesc motivarea decît în pofta nesătioasă după putere, după avere și după stăpînire. Dar poftele acestea sînt definite de la început ca păcate de către Biserica creștină. Ele înrăutățesc, în toată clipa, raporturile dintre indivizi, ca și dintre națiuni și fac cu neputință realizarea armoniei sociale, care este o necesitate ființială a maselor populare. Creștinismul propovăduște pacea și sprijină cu zel și entuziasm pe toți cei ce luptă pentru înfăptuirea acestui ideal în lume. Credincios poruncilor date de Dumnezeu-iescul său Intemeietor, creștinismul s-a străduit și se străduște să coboare pacea în sufletele credincioșilor, ca apoi de aici pacea să se reverse din abundență peste tot pămîntul. Cei ce aderă cu sinceritate la învățătura Bisericii creștine și devin cu adevărat următori ai învățaturii Domnului Hristos, devin în același timp și făcători de pace, căci numai făcătorii de pace sînt cu adevărat fii ai lui Dumnezeu (Matei V, 9). Sf. Irineu zice: «Creștinii au schimbat săbiile lor în instrumente ale păcii și au uitat să se mai lupte». Și tot așa și Sf. Atanasie cel Mare: «Indată ce oamenii înțeleg învățătura lui Hristos, se-ndeletnicesc cu munca cîmpului, în loc să se lupte, și-și împreună mîinile pentru rugăciune, în loc să pună mîna pe arme». Iar Fericitul Augustin, în lucrarea sa «De civitate Dei», zice într-un loc: «A omori războiul prin cuvînt, a obține pacea, nu prin război, ci prin pace, este o glorie superioară aceleia de a omori oameni cu armele».

Iată pentru care motiv Biserica creștină pășește laolaltă cu toate popoarele iubitoare de pace, în mărețul front al Partizanilor Păcii, pentru

realizarea pe cale pașnică a înțelegerii între popoare și pentru intronarea în lumea largă a unei păci trainice și durabile. Dar lupta pe care o duce Biserica creștină pentru a vedea pacea instaurată în omenire, nu trebuie să fie numai o luptă de suprafață. Întărind prin milioanele de credincioși frontul sutelor de milioane de partizani ai păcii, Biserica creștină are datoria să se străduiască să picure din lumina harului dumnezeesc și în adîncul sufletelor credincioșilor săi, cari încă nu sînt destul de lămuriiți, cu privire la nenorocirile cărora ar da naștere izbucnirea unui nou război mondial și cari încă se mai lasă amăgiți de teoriile ademenitoare ale ațîțătorilor la război.

Intrucît ne privește pe noi, lupta de adîncire pe care sîntem chemați s-o ducem, constă în a ne strădui să înțelegem adevărul care stă la baza convulsiunilor isterice ale ațîțătorilor la un nou război și să demascăm poftetele nesăbuite ale lor pentru supremație și dominație mondială, în așa fel ca niciunul dintre credincioșii noștri să nu mai rămînă în necunoștință de ele. Ipocrizia fariseilor și a cărturarilor de pe vremea Mîntuitorului nu a fost cruțată de Domnul. Să nu cruțăm nici noi, după exemplul Său, ipocrizia fariseilor și cărturarilor veacului nostru: a capitaliștilor monopolisți și a năcocitorilor de doctrine generatoare de război.

Pr. OVIDIU CONSTANTINESCU

STUDII ȘI CERCETĂRI

PREOTUL ȘI VIAȚA DE OBȘTE

Deși Creștinismul nu este un sistem economic, totuși el nu ignorează realitățile economice și nici utilizarea dreaptă a acestora. Faptul că Mântuitorul aduce o severă critică celor bogați, făcând pe cei ce nu umblă după agoniseli nedrepte, însemnează că El manifestă un sentiment deosebit pentru viața de bună stare a tuturor și pentru o mai dreaptă împărțire a bunurilor pămîntești. Această poziție a Creștinismului nu izvorăște dintr-un program politic sau economic, ci face parte din economia mîntuirii. Credinciosul pentru a se mîntui, trebuie să se manifeste în această viață cu prednicie; iar pentru a se manifesta cu prednicie, trebuie să trăiască și - pentru a trăi - are nevoie și de bunurile lumii acesteia.

Aceia care au reușit să se îmbogățească din truda altora au încercat să și-l alieze pe Dumnezeu, căutînd să dovedească - ceea ce nu se poate dovedi - că face parte din planul divinității ca unii oameni să fie bogați și sătui, iar alții săraci și flămînzii. Au mai încercat apoi să arate, că inegalitatea dintre oameni ar avea temeturi scripturistice, dar au căzut în falsificări și speculații străine de duhul învățăturii Bisericii lui Hristos. Sfînta Scriptură ne arată însă, lămurit, că numai Dumnezeu - Făcătorul cerului și al pămîntului - este Stăpînul absolut al bunurilor pămîntești, omul fiind doar chivernisitorul lor, după legile statornice ale egalei îndreptățiri la ele, potrivit strădaniei osîrdnice a fiecăruia.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a poruncit prin gura lui Moise, ca pămînturile și bunurile ce erau vindute să se întoarcă în anul jubilear, al cincizecilea, în stăpînirea vechiului proprietar; aceasta pentru a nu se da putință acumulării de latifundii și bunuri, în dauna celor săraci și asupra și pentru a se arăta că acumularea nesăbuită de averi duce la pierderea izbăvirii duhovnicești.

Creștinismul disprețuiește bogăția care îngenuchiază pe alții; iar pe cei auziți îi trimite să-și vindă averile și să le împartă săracilor. Cele trei parabole despre bogați¹⁾, nu osînesc bunurile materiale în sine, ci

1. Luca, XII 16-21; XVI, 19-31; XVIII 18-25.

condamnă numai felul în care ele sunt folosite de cei ce le stăpînesc.

Din an-ambul doctrinel creștine izvorăște principiul plețit de obște, principiul pe care l-au pus mai întâi în aplicare Sfinții Apostoli, organizînd comunitatea dela Ierusalim, condusă de Sfîntul Iacob. S-a observat, pe bună dreptate, că comunitatea primară de la Ierusalim nu a fost o comunitate de producție, ci numai una de consum. Faptele Apostolilor ne relatează despre această comunitate că „toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște. Și și vindeau moștile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare”²⁾ „și nici unul nu zicea că din a sa avere era cea a său, ci totul le era de obște... Și nimic nu era între ei lipsit, fiindcă toți cîți stăpîneau tarini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vîndute... Și se împărțea fiecareia după cum avea trebuință”³⁾. Dacă primii creștini de la Ierusalim nu au lucrat pămîntul în comun și nu au dat caselor lor destinație obștească, aceasta se datorește pe deoparte faptului că Biserica din Ierusalim, ca și întreaga creștinătate de atunci trăiau într-un stat păgîn, sub regim latifundiar, iar pe dealtă parte faptului că comunitatea creștină primară sub puternica impresie a evenimentelor de la începutul Bisericii creștine, trăia în credința unei iminente parusii a Domnului și deci, dedicîndu-se cu totul rugăciunii. Cu timpul conducătorii Comunității de la Ierusalim și-au dat seama de faptul că o comunitate care numai consumă, fără să producă nimic, este sortită lipsurilor și greutăților de tot felul. Colecțiile strînse de Sf. Apostol Pavel au venit în mare măsură în ajutorul comunității de la Ierusalim, care a știut mai tîrziu să împletească rugăciunea cu munca și astfel să se salveze. Dar această comunitate nu va înceta să rămînă model de comuniune de dragoste în creștinism, cu atît mai mult, cu cît împărțirea bunurilor necesare pleții, se făcea în cadrul ei, dîndu-se „tuturor după cît avea nevoie fiecare”, adică „se împărțea fiecareia după cît avea trebuință”⁴⁾.

„Învățătura creștină a militat și militează pentru o egală distribuție a bunurilor economice. Dumnezeu fiind totul pentru toți și tubînd deopotrivă pe toți, voințe ca toți să se bucure în chip egal de bunurile pămîntești. Oamenii, fiind toți egali, au aceleași nevoi și aceleași drepturi. Dumnezeu a dat tuturor aceeași porție. Cei cari au luat mai mult decît porția lor, să restituie surplusul. Principiul fundamental creștin la captitolul distribuirii bunurilor este: „fiecăre are dreptul nu mai la cît îi e necesar”⁵⁾.

2. Fapte, II, 44—45.

3. Fapte, IV, 32, 34—35.

4. Fapte II, 45 și IV, 35.

5. Prof. I. G. Coman, Învățătura creștină despre bunurile economice, în revista „Studii Teologice”, București, 1951, p. 230—231.

Clement Alexandrinul zice în *Pedagogul său*: „Dumnezeu... El însuși dînd cel dîntît din cele ale Sale și dăruind Logosul Lui tuturor oamenilor, a făcut toate pentru toți... Dumnezeu a hotărît ca folosirea bunurilor să fie aceeași pentru toți; nu se cade ca unul să huzurească și cel mult să fie în lipsă”⁶).

Sfîntul Ioan Hrisostom afirmă că „proprietatea își are originea într-o nedreptate: La început, zice el, Dumnezeu nu a făcut pe unul sărac, iar pe altul bogat. El nu a arătat acestuia unde să găsească comori îngropate, ascuzîndu-l de celălalt. El a dat tuturor același pămînt pentru a-l stăpîni. Pămîntul fiind de obște, de ce tu ai atîta, în timp ce semenul tău nu are o brazdă? Mi l-a lăsat tata moștenire, zici tu. Și el de la cine l-a primit? De la înaintași, destgur. Dar urcînd pe firul moștenirilor, se găsește în chip necesar, totdeauna, un început unde nedreptatea este începutul oricărei proprietăți”⁷).

Sfîntul Părinte aduc pilde și asemănări din natură adică din mediul rural în care trăiește plugarul, cu scopul ca acesta să priceapă cît mai bine rostul vieții de obște. „Dumnezeu, zice Sfîntul Ioan Hrisostom, ne-a dat soarele, cerurile, elementele, rîurile. Ne folosim toți de ele. Nimic din ele nu este sub cheie. Nu sunt nici cheltueli, nici procese în legătură cu ele. Iată chipul și legea firii. Destgur, mottoul pentru care Dumnezeu a făcut aceste lucruri de obște, este ca prin aceste exemple să ne învețe să stăpînim și tot restul îndeobște”. „Animalele, zice Sfîntul Vasile cel Mare, se folosesc în deobște de produsele pămîntului, pe care le-a primit de la fire. Turme de oi pasc pe același munte, mari herghelii de cai se hrănesc pe același cîmp. Toate celelalte animale își cedează reciproc folosirea hranei necesare. Oamenii își însușesc și opresc la ei ceea ce e de obște. Ei pretînd să stăpînească singuri ceea ce aparține unui mare număr”. Regimul de obște e practicat de stat, observează Sfîntul Ioan Hrisostom: „Tot ceea ce aparține statului este comun tuturor, de obște. Toți au drept egal la ele și nici unul nu stăpînește personal mai mult ca altul, ceea ce e de folos public”.

Crestîntismul a trăit, istoricește, această viață de obște în comunitatea de la Ierusalîm. Această viață nu s-a putut generaliza în întreaga Biserică. Agapele erau numai un simbol și o dorință în acest sens. Secolul IV atinge idealul vieții de obște, prin organizarea mînaștirilor, în care prin reguli minuoase și precise, se reglementează un stil de trai de obște, care s-a prelungit pînă în zilele noastre. Spre deosebire de catolicism, care e și stat pămîntesc, cu interese economice puternic înfipte în lumea de aici, Ortodoxia a fost și este un sprîjnitor serios al vieții

6. Clement Alexandrinul, *Pedagogul*, trad. de Dr. N. Ștefănescu, în *Izvoarele Ortodoxiei* Nr. 3, București, cartea II, cap. 12, p. 247.

7. Citat la: Prof. I. G. Coman, *Învățătura creștină despre bunurile economice*, revista *Studii Teologice*, București, 1951, p. 251.

de obște. *Impărăția cerurilor, spre care ea se străduiește, este expresia cea mai înaltă a vieții obștești a sufletelor, - icoană și urmare a unei vieți economico-sociale obștești, a vieții preconizată și de Evanghelie, prin formula „o turmă și un păstor”⁸⁾.*

*

Din cele spuse pînă acum, rezultă că păstorul de suflete are temeiuri suficiente spre a stăruî în luminarea minții credincioșilor, către cele ce-i călăuzesc spre binele și belșugul lor. Preotul trebuie să fie pil-duiditor atît în cele sfinte cît și în cele de trebuință credincioșilor, după cuvîntul Scripturii care poruncește preotului „să se îngrijească de cele bune, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor”⁹⁾.

Pămîntul este un izvor nesecat de bogății. El te răsplătește din belșug dacă e lucrat cu bună rînduială și cu chibzuință. Plugarul - lucrînd singur pămîntul - nu are putința să scoată din acesta toată bogăția pe care el o poate da. „Întoapărășirile agricole de acum urmăresc asigurarea unei recolte cît mai bogate, pe de o parte prin înlăturarea a tot ce le vătămă, iar pe de alta printr-o muncă chibzuită, mai potrivită cu ceea ce ne învață știința timpurilor noastre și cu posibilitățile pe care ni le dă întrebuințarea mașinilor agricole. Ele înlătură haturile, aceste răsadnițe de buruteni și gîndaci vătămători holdelor, înlătură răzoarele prin care puhoatele de ploate duc la gîrlă straturile de pămînt roditor, unesc - în lanuri mari - îngustele fișii de ogoare, pentru a da putință tractoarelor și diferite'or mașini să se miște lesnicios, strîng pe agricultori în organizații mai mari și de durată, cărora statul să le poată veni în ajutor cu toate înlesnirile de care au nevoie și care garantează cu adevărat recolte bogate... căci scris este: „Mai fericiți sînt doi la olaltă decît unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor” (Eclesiast IV, 9¹⁰⁾.

Munca, apoi, trebuie făcută la timp. „Munciiți cu rîonă, zice Apostolul - și fiecare va primi răsplata după osteneala sa”¹¹⁾.

Indatoririle față de stat trebuiesc îndeplinite conștiincios și la bună vreme, potrivit poruncii Mîntuitorului de a da cîrmuirii ceea ce se cuvine¹²⁾ și după îndemnul Sf. Apostol Pavel care îndrumă pe creștîni „să asculte și să fie gata pentru orice lucru bun”¹³⁾. Căci: „pe cel ce

8. Conf. Prof. I. G. Coman, *Invățătura creștină despre bunurile economice, în revista cîntată*, p. 232-233.

9. II Cor. VIII, 21.

10. *Justinian*, Patriarbul Bisericii Ortodoxe Romîne. *Apostolat Social*, vol IV, ed. cit., p. 243.

11. I Cor. III, 8.

12. *Mat.* XXII, 21; *Marcu*, XII, 17; *Luca* XXII, 25.

13. *Tit.* III, 1.

oînde grîul scump, îl blestemă poporul, iar binecuvîntarea este pe capul celui darnic" ¹⁴).

Predarea obligațiunilor în cereale către stat este și un mijloc de înfrățire și ajutorare între sate și orașe, între plugari și muncitori. Astfel se împlinește cuvîntul Scripturii care zice: „Prisosința voastră să împlinească lipsa altora, ca și prisosința altora, să împlinească lipsa voastră...” ¹⁵. Și iarăși zice Scriptura, că cel ce oprește pentru sine hrana cea de trebuință altora „este ca cel ce ucide pe aproapele său” ¹⁶).

Prin urmare, preoșimea satelor are datoria dîoină și patriotcă de a lămuri pe credincioși, în toate prilejurile, să-și împlinească îndatoririle față de obștea țării. Le va arăta că expresiile „al meu” și „al tău” nu sînt pe voia lui Dumnezeu, căci aceste expresii împart ceea ce Dumnezeu a pus la un loc, - după cum ne spune Marele Vastle. - Cel mai eficace mijloc de lămurire este, însă, exemplul personal al preotului, care fiind cel dintîi în îndeplinirea datorțiilor obștești, va da pildă prednică credincioșilor săi.

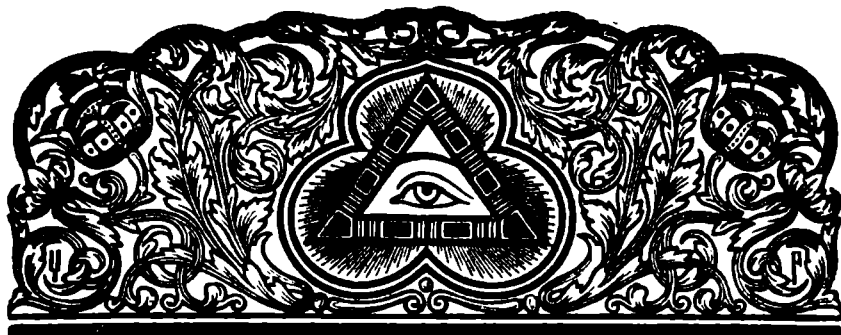
În felul acesta, preotul va fi cu adevărat „păstor” așezat spre folosul oamenilor, slujind cu prednicie la altarul Bisericii și al Patriei.

Pr. NICODIM BELEA

14. *Pilde*, XI, 26.

15. *II Cor.* VII, 14.

16. *Strah*, XXXIV, 24.

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

SLUJITORII CULTELOR DIN CAPITALĂ SUBLINIAZĂ IMPORTANȚA ISTORICĂ A HOTĂRIRILOR CONFERINȚEI DE LA GENEVA.

În ziua de 2 august crt. în sala I. R. F. B. din Bd-ul Banu Manta Nr. 83 a avut loc o conferință a deservenților de culte din Raioanele „I. V. Stalin” și „Grivița Roșie” din Capitală. La această conferință au luat parte: preoții ortodocși, pastorii adventiștilor de ziua 7-a, ai bap-tiștilor și creștinilor după Evanghelie, membrii Consiliilor și Comitetelor parohiale, membrii sfaturilor de bătrâni și mulți credincioși ai cultelor.

Prezidiul a fost format din: Dl. C. Mutu, Președintele Comitetului de luptă pentru pace al Raionului „Grivița Roșie”, Dl. Gh. Ciulavă, Impu-ternicitul raional al Ministerului Cultelor, Pr. I. Irimia, membru în Comi-tetul raional de luptă pentru pace, Dl. C. Ionescu, președintele Comitetului de luptă pentru pace al Raionului „I. V. Stalin”, Prot. N. Dragomirescu, Dl. Țunea pastor baptist, Dl. Kădulescu, predicator al creștinilor după evanghelie ș. a.

Deschizând ședința, Dl. C. Mutu, salută prezența reprezentanților de culte și a credincioșilor lor la conferință și subliniază rolul important al acestora în lupta pentru pace. D-șa arată că scopul acestei conferințe este de a ne solidariza cu luptătorii pentru pace din lumea întreagă și de a munci mai temelnic, pentru ca victoria obținută de forțele păcii la Geneva, la 21 iulie crt., prin semnarea acordurilor favorabile unei păci

trainice dintre Franța și Indochina, să fie urmată de alte mărețe succese spre binele întregii omeniri.

Dl. C. Mutu dă cuvîntul Pr. I. Irimia, membrul în Comitetul de luptă pentru pace al Raionului „Grivița Roșie”, care subliniind rolul important al Conferinței de la Geneva, arată contribuția reprezentanților de culte în lupta pentru apărarea păcii.

Printre altele Pr. I. Irimia spune :

Vă este cunoscut că la 21 iulie 1954, Conferința de la Geneva a obținut o mare victorie: s-a semnat acordul cu privire la încetarea operațiunilor militare dintre armatele populare indochineze și forțele militare franceze coloniale. Țările participante la Conferința de la Geneva, au recunoscut independența, suveranitatea, unitatea și integritatea teritorială a țărilor care compun Indochina.

Această victorie — a tratativelor duse la Geneva, pe temelul bune credințe dintre participanți — a umplut de bucurie inimile a sute de milioane de oameni din întreaga lume, care așteptau cu nerăbdare biruința binelui asupra răului, a vieții asupra morții, a păcii asupra războaiului. Nădejdea acestor doritori de binele omenirii, printre care ne numărăm și noi cei de față, împreună cu mărturisitorii credinței noastre — n-a fost zadarnică. Luptînd cu perseverență, U. R. S. S., Republica Populară Chineză și celelalte țări doritoare de pace, au înfrînt la Geneva mecanismul uzat al imperialismului american și au făcut ca tunurile să-și oprească glasurile, care îngrozeau și înmormîntau oamenii nevinovați.

Hotărârile dela Geneva, pe lângă că pun capăt unei tragedii sîngeroase, ele constituie o nouă și grea înfrîngere pentru doritorii de noi războaie.

Armistițiul din Indochina este rezultatul luptei pentru pace și democrație a popoarelor din întreaga lume și a spiritului de înțelegere arătat de popoarele din Franța și Indochina.

Prin victoria obținută la Geneva, s-a dovedit eficacitatea slujirii păcii, pentru care reprezentanții cultelor din R. P. R. și credincioșii lor au muncit fără răgaz. Bucuria de azi este rezultatul unei munci bine chibzuite.

Este necesar să amintim că, prin apelul adresat Organizației Națiunilor Unite și popoarelor lumii, la 1-6 noiembrie 1951 — Consiliul Mondial al Păcii, arăta că, „pacea și colaborarea internațională nu pot fi rezultatul încercărilor de a impune lumii întregi hotărîri adoptate de majoritatea statelor membre, care reprezintă de cele mai multe ori, minoritatea omenirii. Numai pe calea tratativelor și a concilierii pot fi realizate acordurile necesare pentru dezvoltarea pașnică a lumii întregi”. În „Rezoluția cu privire la Asia de Sud-Est și Vietnam”, Consiliul Mondial al Păcii spunea: „în ce privește conflictele care au loc în prezent în Asia de Sud-Est, Consiliul Mondial al Păcii subliniază că desfășurarea răz-

bolului în Vietnam, care a cuprins și Laos și Cambodge, intensifică pramejdia unui război mondial".

În decembrie 1952, Congresul popoarelor pentru apărarea păcii ținut la Viena, chema cele cinci mari puteri „să înceapă tratative în vederea încheierii unui Pact al Păcii” și cerea stăruitor „încetarea imediată a operațiunilor militare în Vietnam, Laos, Cambodge”, iar printre recomandările făcute era și încetarea imediată a ostilităților din Indochina și încheierea de acorduri economice și culturale între Franța și popoarele Indochinei.

În noiembrie 1953, Consiliul Mondial al Păcii se adresează din nou, de la Viena, popoarelor lumii și arată că „războiului din Indochina îi pot pune capăt numai tratativele directe între părțile belligerante”, adică între Franța și Indochina.

Datorită stăruinței depuse de U. R. S. S. la O. N. U. și luptei dusă de partizanii păcii, tratativele între belligeranți au început și s-au încheiat cu victoria dela 21 iulie 1954.

Documentele încheierii armistițiului din Indochina arată că tratativele pot rezolva orice fel de problemă dintre națiuni, și mai ales problema cea mai gîngașe, războiul.

Conferința declară că în ceea ce privește Vietnamul, reglementarea problemelor politice, realizată pe baza respectării principiilor independenței, unității și integrității teritoriale, trebuie să dea posibilitate poporului vietnamez să se bucure de libertățile fundamentale, garantate de instituțiile democratice create ca urmare a alegerilor generale cu vot secret. Pentru ca stabilirea păcii să înregistreze un progres suficient, și pentru ca toate condițiile necesare să fie create spre a face posibilă exprimarea liberă a voinței naționale, alegerile generale se vor desfășura în cursul lunii iulie 1956, sub controlul unei comisii internaționale, alcătuită din reprezentanții statelor-membre ale comisiei internaționale pentru supraveghere și control, prevăzută prin acordul pentru încetarea operațiunilor militare. În acest scop vor avea loc consultări între autoritățile reprezentative competente din ambele zone, începînd de la 20 iulie 1955.

Prevederile acordurilor cu privire la încetarea operațiunilor militare, care sînt îndreptate spre asigurarea protecției persoanelor și bunurilor, trebuie să fie îndeplinite în modul cel mai strict și mai ales să dea posibilitate fiecăruia în Vietnam să aleagă în mod liber zona în care vrea să trăiască.

Autoritățile reprezentative competente din zonele de nord și de sud ale Vietnamului, precum și autoritățile din Laos și Cambodge nu trebuie să permită persecutarea individuală sau colectivă a persoanelor sau a membrilor familiilor acestora, care au colaborat într-un fel sau altul cu una din părți în cursul războiului.

Conferința ia notă de declarația guvernului Republicii Franceze, potrivit căreia acesta din urmă este gata să-și retragă trupele de pe teritoriul

Cambodgiei, Laosului și Vietnamului, la solicitarea guvernelor interesate și la termenele care vor fi stabilite de comun acord între părți, cu excepția cazurilor când, potrivit acordului dintre cele două părți, anumite efective de trupe franceze pot fi lăsate în anumite puncte și până la anumite termene.

Conferința ia notă de declarația guvernului francez că la reglementarea tuturor problemelor legate de restabilirea și întărirea păcii în Cambodge, Laos și Vietnam se va baza pe respectarea independenței și suveranității, unității și integrității teritoriale a Cambodgiei, Laosului și Vietnamului.

În relațiile lor cu Cambodgia, Laosul și Vietnamul, fiecare din participanții la Conferința de la Geneva își ia obligația să respecte suveranitatea, independența, unitatea și integritatea teritorială a statelor amintite și să se abțină de la orice amestec în treburile lor interne.

Participanții la conferință sînt de acord să se consulte între ei în legătură cu oricare chestiune care le va fi supusă de comisiile internaționale de supraveghere și control, pentru a examina măsurile care ar putea să se dovedească necesare pentru asigurarea și respectarea acordurilor cu privire la încetarea operațiunilor militare în Cambodge, Laos și Vietnam.

Astfel, cu toată împotrivirea diplomației americane, a fost încheiat un acord prin care se recunosc drepturile naționale ale popoarelor din Indochina și se ține seama de interesele Franței. Acest acord constituie o victorie a forțelor păcii, un pas hotărîtor pe calea micșorării încordării internaționale. În declarația sa, Guvernul Sovietic arată marea însemnătate pe care o au hotărîrile de la Geneva cu privire la interzicerea de a se crea baze militare, de către puterile străine, pe teritoriul statelor Vietnam, Laos și Cambodge, precum și obligațiile acestor trei state de a nu se folosi de alianțe militare în scopuri agresive. Controlul stipulațiunilor din acord va fi supravegheat de India, K. P. Polonă și Canada.

Este de subliniat spiritul de largă înțelegere pe care îl arată guvernul Republicii Democratice Vietnam, care, în proclamația sa, la pct. 1 declară: „Guvernul ocrotește libertatea religioasă a diferitelor culte. Guvernul apără deasemenea bisericile, templele, pagodele precum și avutul tuturor cultelor și asigură securitatea tuturor membrilor acestora“. În scrisoarea adresată de Ministrul de Externe al R. D. Vietnam către premierul Franței se spune: „Va lua toate măsurile necesare pentru ca instituțiile culturale franceze să-și poată continua activitatea și că este gata să discute cu guvernul francez problemele speciale care s-ar putea ivi în această privință“.

Dorința de pace a popoarelor din Indochina se concretizează în apelul Președintelui Ho Si Min, care spune: „toți patrioții, fără deosebire de apartenență socială, confesiune religioasă, sau opinie politică să colaboreze cu autoritățile celor două zone de regrupare pentru a realiza pacea, unitatea și instaurarea unui regim democratic în Vietnam“.

Este clar că, trecînd peste toate obstacolele puse în cale de americani, forțele păcii au învins.

Pentru orice om — cu credința religioasă sau fără vreo credință — încetarea bubuitului de tun, a exploziilor de bombe, înlăturarea unui infern modern înseamnă o clipă din viață, trăită cu folos pentru binele lui și al semenilor lui. Încetarea unui război pentru reprezentantul unui cult, sau pentru mărturisitorul unei credințe religioase, înseamnă înlăturarea lacrimilor de mame și soții, a țipetelor de copil orfan, înseamnă epocă de reconstrucție și belșug. Vremea păcii aduce cu sine sporul forțelor puse în slujba omului, indiferent de credința religioasă sau de apartenența religioasă. Înseamnă un pas înainte pe drumul progresului și civilizației, înlăturarea îngrădirilor sociale și unirea în muncă pentru realizarea unui nivel de trai cu adevărat omenesc.

Profeții au descris războiul ca ceva înspăimîntător. Naum arată „mulțime de răniți, grămezi de stîrvuri, leșuri fără de sfîrșit, holturi care stau în cale“ (III, 5).

Oamenii care pînă în clipa războiului, s-au mișcat, „stau culcați la pămînt... tînăr și bătrîn. Fecioarele și feciorii mei de sabie au căzut“ (Ierem. Pl. II, 21). „Mă uit peste țară — scrie profetul Ieremia, (IV, 23-25) — și lat-o dărăpănată și pustie, caut la ceruri și iată nu-i lumină pe ele; privesc la munți și iată-i tremură și dealurile toate se clatină. Mă uit și iată nu-i niciun om și toate păsările cerului au fugit“ Aceasta este imaginea înspăimîntătoare a barbariei, a lipsei de înțelegere între oameni, a „voinței răutăcioase de a vătăma, pasiunea de a domina, ura feroce, furioasa răzbunare“, cum numește Augustin războiul.

Socotindu-ne între noi frați, deci fii ai aceluiași Părinte, „pentru că într-un Duh ne-am botezat cu toți, fie Iudei, fie Elini, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat“ (I Corinteni XII, 13), noi cei ce preamărim pe același Dumnezeu în diferite chipuri, știm porunca veche: „să nu dușmănești pe fratele tău în inima ta“ (Lev. XIX, 17) dar și pe cea nouă „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“, și de aceea pentru noi războiul este imperiul morții. Credința noastră ne cheamă la viață pentru că Tatăl nostru este Viață, Duh și Adevăr. Noi nu putem preamări războiul care „e tatăl dezastrului și al morții“. „Războiul este socotit ca duel în stil mare — de morala creștină — care prin metode și prin instrumente noi omoară mulțimile“.

Bazați pe principiile stabilite în Scriptură, deservenții cultelor, pe temelul libertăților religioase din R. P. R., din conștiința servirii adevărului s-au situat pe poziția apărării aproapelui și a patriei și în repetate rînduri, întrunindu-se sub conducerea I. P. S. Patriarh Justinian au condamnat războiul și și-au exprimat dorința de a înfăptui pacea.

În fața reprezentanților de culte cit și a credincioșilor lor, în urma succesului dela Geneva, stau noi și mărețe îndatoriri. Lupta noastră de

pină acum ne-a adus două mari bucurii: încetarea vărsării de sînge din Coreea și din Indochina. Bazați pe principiile noastre religioase va trebui ca și de acum înainte, să luptăm stăruitor pentru rezolvarea pe cale pașnică a tuturor litigiilor dintre popoare. Ultimul nostru succes, al partizanilor păcii, trebuie să fie un nou imbold pentru o și mai stăruitoare muncă în vederea instaurării păcii în lumea întreagă. Ca deservenți de cult, noi sintem elementele care putem contribui la rezolvarea fericită a tuturor conflictelor rămase nelichidate.

Credincioșii privesc spre noi ca la „apostoli ai dragostei și ai păcii, între oameni, apostoli ai libertății oamenilor, apostoli ai dreptății în lume”. De aceea noi va trebui să căutăm pacea și s-o urmăm, pentru că ea este bunul suprem al omenirii. Activitatea noastră trebuie să depășească faza de dorință pentru binele omenirii. Ea trebuie să se facă simțită în orice sector de viață. Pastorația individuală cit și cea colectivă trebuie să fie manifestată prin hotărîrea de a înlătura durerea și de a aduce bucuria și fericirea credincioșilor. Convinși de justetea cauzei păcii pentru care luptăm, trebuie să convingem și pe pușinii care se mai află pe căi rătăcite, să vină la cunoștința adevărului. Nimeni nu poate sta astăzi în afara evenimentelor mondiale. Cînd lupta se duce între bine și rău, noi trebuie să stăm ca și pînă acum în slujba binelui și a păcii dintre oameni. Trebuie să ne manifestăm desaprobarrea față de idelle care urmăresc sisteme sociale exploatare și să ne alăturăm progresului și păcii. Lupta noastră este grea, dar pe zi ce trece greutatea se micșorează, succesele se înmulțesc, bucuria oamenilor crește iar durerile sînt înlăturate.

Dacă partizanii păcii au mulțumirea de a vedea liniște în Indochina, nu trebuie să uite că Europa nu ese încă pacificată. Nota guvernului sovietic, al țării care se află în fruntea tuturor acțiunilor de pacificare a omenirii — trimisă guvernelor apusene, prin care cere asigurarea păcii și securității colective în Europa, dovedește că munca noastră n-a luat sfîrșit.

De curind guvernul țării noastre și-a exprimat satisfacția cu privire la victoria de la Geneva. Deasemenea Guvernul R. P. R. s-a declarat de acord cu eforturile depuse de U. R. S. S. pentru pacificarea Europei și a arătat că propunerea U. R. S. S. „poate duce la noi pași spre întărirea păcii în lume”.

În numele lui Hristos, „Domn al păcii” — pe care îl socotim Dumnezeu adevărat sau profet — și al binelui poporului pe care ne-am luat misiunea să-l îndrumăm pe căi bune, — noi va trebui și de aci înainte să luptăm pentru pace. Dorința vărsătorilor de sînge nu este satisfăcută. Ei n-au renunțat la uciderea copiilor din leagăn, a credincioșilor din temple sau a muncitorilor din fabrici, birouri și laboratoare. Prin lupta noastră va trebui să-i facem să renunțe la aceste planuri criminale, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-ne unii pe alții, iar în iubire, să ne silim să păstrăm „unitatea Duhului intru legătura păcii” (Ef. IV, 2, 3). Pentru pace, condiția

esențială a vieții lumii umane, — trebuie să ne ridicăm în efort comun deasupra aparențelor care ne desbină și să luptăm pentru binele popoarelor. Glasul rațiunii trebuie să fie mai puternic decât războiul, pentru că „înțelepciunea este mai de preț decât armele de luptă” (Icl. IX, 18) și „să nu se laude cel ce se încinge (de război), ci cel ce descinge” („III Reg. XX, 11), adică cel ce vrea pacea. Cea mai mare victorie a partizanilor păcii este că evenimentul pe care-l sărbătorim a dovedit că războiul a fost oprit prin cuvânt.

Prin cuvântul nostru va trebui să reamintim popoarelor, „că Dumnezeu nu le-a făcut ca să se ucidă periodic între ele, ci le-a pus pe pământ pentru a forma împreună o familie și să creeze în comun lucruri pozitive”.

Munca noastră trebuie împletită cu străduințele poporului nostru. Peste puțin timp vom sărbători 10 ani de când poporul român a scuturat lanțurile fascismului, cu ajutorul U. R. S. S. De 10 ani poporul nostru, trecând peste tot felul de piedici, își construiește o viață nouă. Transformările sociale din R. P. R. au adus și libertățile religioase de care ne bucurăm, dar mai presus de toate, ne-a unit pe toți slujitorii cultelor în lupta sfințită pentru apărarea păcii.

În cinstea lui 23 August se muncește pentru întărirea Patriei, pentru binele omenirii. Să întâmpinăm această sărbătoare națională cu hotărârea de a lupta și mai activ pentru pace, pentru progres și pentru iubirea între oameni. Să intrăm în cea de a II-a decadă a transformărilor din Patria noastră, animați de ideea de nezdruccinat că prin munca și lupta noastră pacea va fi instaurată și să nu ne dăm în lături de la împlinirea nădejdelor poporului nostru că pacea va triumfa, binele va birui răul, războiul și plînsul vor înceta.

Uniți în hotărârile noastre de a cuceri pacea să fim sprijin cinstit guvernului și Patriei noastre, Republica Populară Română.

După expunerea făcută de Pr. I. Irimia a luat cuvântul Pr. D. Vilcu — biserica Sf. Vasile. C. Sa arată că frontul păcii, care cuprinde sute de milioane de oameni, are un sprijin puternic în deservanții cultelor. „Noi, preoții ortodocși — spune C. Sa — sîntem convinși de rezultatul pozitiv al luptei pentru pace, pentru că avem alături de noi forțele progresului, democrației și civilizației. Subliniez cu deosebită satisfacție libertatea religioasă, proclamată în Vietnam și merg mai departe pe drumul păcii”.

D. I. Artanian, din partea adventiștilor de ziua a 7-a, elogiind expunerea făcută de Pr. I. Irimia pe marginea conferinței de la Geneva, declară: „fie binecuvîntată ziua cînd a fost încheiat acordul cu privire la Indochina. Pentru mame, părinți și copii, aceasta e zi de sărbătoare. Ca deservanți de culte avem datorია să muncim și de acum înainte pentru ca pacea să se sălășuiască pe întregul pământ. Să ne rugăm pentru pace, dar să și muncim pentru înfăptuirea păcii”.

D-1 Țunea din partea cultului baptist, își exprimă mulțumirea că făcând parte din generația mai nouă, vede printre luptătorii păcii, oameni albiși de bătrînețe. „Personal — spune D-1 Țunea — am suferit de pe urma războiului și nu-l doresc. Ca deservant de cult, am datoria să duc pe drumul păcii pe credincioșii mei. Insuflețit de rezultatele fericite ale conferinței de la Geneva, prezentate admirabil de Pr. I. Irimia — voi lupta cu prisosință pentru pace. Ca cetățean și credincios îmi voi face datoria față de R. P. R. care apără libertățile noastre religioase.

Să ne ridicăm ca un singur om și să aducem lumii pacea”.

Credincioasa ortodoxă Iuliana Goleșteanu de 77 ani, arată cruzimile războiului prin care a trecut și îndeamnă mamele creștine să nu-și precupească timpul și să lupte temelnic pentru pace.

Pr. U. Petrescu — biserica „Miron Patriarhul”, descriind ororile războiului și ravagiile suferite de Raionul „Grivița Roșie” își manifestă satisfacția cu privire la rezultatul obținut la Geneva de forțele păcii și îndeamnă preoșimea să lupte pentru pace până la biruința finală.

Pr. I. Popescu-Otopeni, descrie insuflețirea cu care s-a avântat în muncă fărănimea muncitoare, când a auzit vestea biruinței de la Geneva. „Avem datoria — spune Pr. I. Popescu-Otopeni — noi preoșii din mijlocul fărănimei muncitoare, să-i dăm acestora liniștea necesară prin pacea pe care o vom înfăptui, ca să poată munci cu folos pentru înflorirea Republicii Populare Române”.

D-1 Bărbulescu din partea creștinilor după Evanghelie a declarat „scopul luptei pentru pace a fost încetarea focului în Indochina. Mare satisfacție este pentru noi că suferințele mamelor și copiilor au încetat. Cei care spun că iubesc pe Dumnezeu și fac războaie, acela n-au pe Dumnezeu. Creștinii după Evanghelie și toate cultele vor trebui să lupte pentru pace. Sintem împotriva distrugerilor de bunuri.

În Republica Populară Română s-a construit mult în timp de pace, în toate domeniile. Nu trebuie să lășăm ca aceste bunuri să fie distruse.

Problema păcii ne-a unit. Niciodată cultele mari și mici n-au stat sub același acoperimint. Guvernul Republicii Populare Române ne-a dat posibilitatea să ne rugăm în pace și să luptăm pentru pace. Să ducem cu perseverență lupta pentru pace, pentruca și cei ce nu au voit, să vină alături de noi”.

D-1 Carabin Dafina, consilier al parohiei ortodoxe „Costescu” și-a exprimat bucuria că expunerea făcută de Pr. I. Irimia și-a atins scopul, lămurind pe deplin succesul obținut de forțele păcii, în frunte cu U.R.S.S., la Conferința de la Geneva. „Forțele păcii sînt destul de puternice — a spus D-1 Dafina — și ele vor învinge imperialismul american. Suntem aproape un miliard de oameni care dorim pacea și o vom avea, pentrucă forțele progresului care au doborât fascismul și nazismul, îi vor doborî și pe toți Hitlerii din lume. Să luptăm toți pentru binele patriei, Republica Populară Română și pentru pacea lumii întregi”.

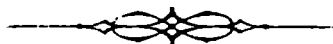
Pr. Prot. N. Dragomirescu a arătat că slujitorii cultelor au datorie de a lupta pentru pace : rugându-se pentru pace, predicând pacea, sprijinind munca voluntară, antrenând credincioșii în campaniile sanitare, culturale, agricole, de auto-impunere și sfătuindu-i să-și depună banii la C.F.C.

D-l C. Mutu, președintele comitetului de luptă pentru pace al Raionului „Grivița Roșie”, încheind ședința, mulțumește Pr. I. Irimia pentru conferința ținută și arată că aportul preoților în frontul păcii se face din ce în ce mai simțit. De aceea slujitorii cultelor sînt rugați să mobilizeze forțele credincioșilor în lupta sfîntă a păcii, să sprijine inițiativele constructive ale Republicii Populare Romîne și să dea concurs organizațiilor de masă.

S-au expeditat două telegrame : Comitetului permanent pentru pace din Republica Populară Romînă și Ministrului Cultelor, prin care preoții ortodocși, pastorii cultelor neoprotestante și credincioșii lor îi asigură de sprijin neprecupețit în lupta pentru apărarea păcii și întărirea Republicii Populare Romîne.

Intreaga ședință a decurs într-o atmosferă de entuziasm în cinste victoriei obținute de forțele păcii la Geneva.

Pr. POMPILIU ISPAS.

CONFĂTUIREA REPREZENTANȚILOR CULTELOR RELIGIOASE DIN REGIUNEA PLOEȘTI ÎN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE

La 23 iunie 1954 s-a ținut în orașul Ploești, în sala de ședințe a Sfatului Popular al orașului Ploești, o consfătuire cu reprezentanți cultelor religioase din regiunea Ploești, în cadrul luptei pentru pace.

Această consfătuire a fost inițiată de Comunitatea Evreilor din regiunea Ploești, prin dl. Dr. Menahem Șafran, șef rabin din orașul Ploești, care a adresat un apel conducătorilor cultelor religioase din regiunea Ploești.

În acest apel se arată scopul acestei consfătuiri, «Spre a răspunde cu sinceritate hotărîrilor Consiliului Mondial al Păcii și pentru a găsi căile și posibilitățile de antrenare a maselor cu credințe religioase deosebite, la acțiuni practice pentru apărarea păcii».

Au luat parte la consfătuire reprezentanți ai diferitelor culte religioase: Ortodox, Romano-Catolic, Mozaic, Adventist, Creștinii după Evanghelle, Baptist.

Din partea Comitetului de Luptă pentru Pace al regiunii Ploești a participat prietenul avocat Mihail Popescu, membru în Comitetul Regional de Luptă pentru Pace. De asemenea au participat și împuterniciți al Ministerului Cultelor, în frunte cu Dl. Ilie Matei, împuternicitul regional.

Pentru conducerea lucrărilor, la propunerea D-lui Menahem Șafran, prim rabin, ce prezenți aleg un prezidiu alcătuit din următorii: Dl. avocat Mihail Popescu, Pr. Al. Vlaicuțescu, Protoiereul regiunii Ploești, Brudaru Petre, preot romano-catolic, Marinescu Victor, pastor din cultul adventist, Leric Ioan, pastor din cultul baptist, Dr. Menahem Șafran, prim rabin, și Ilie Matei, împuternicit al Ministerului Cultelor,

Dl. Dr. Menahem Șafran rostește un cuvînt introductiv, în care arată importanța acestei consfătuiri.

Cu conducerea lucrărilor este delegat P. C. Protoiereu Al. Vlaiculescu.

Deschizînd ședința, P.C. Sa spune: «Lupta pentru Pace este cea mai mare Mișcare a tuturor vremurilor pînă astăzi. Desfășurarea evenimentelor internaționale este urmărită cu interes de masele populare care se străduiesc să determine cursul lor. Oamenii cinstiți de pretutindeni, care se numără cu sutele de milioane, au ajuns la convingerea că ei nu sînt și nici nu trebuie să fie un simplu obiect al istoriei, ei înșiși fiind făuritorii istoriei zilelor noastre.

Pentru pretendenții la dominația mondială și subjugarea popoarelor, luptătorii pentru cauza păcii au devenit o forță de tamur. Aceasta este cauza pentru care nu au cutezat să arunce omenirea în noi dezastre.

Mișcarea pentru pace a obținut succese însemnate. Primul succes îl constituie încetarea operațiunilor din Coreea. A doua biruință o constituie triumful spiritului tratativelor. Nu pot să nu reținem faptul că aceste succese sînt rezultatul politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

Toate popoarele vor pace și aceasta o oglindește răspunsul dat de Șeful Guvernului Sovietic — Molotov — la întrebările puse de corespondentul de presă Kingsbury Smith: «Guvernele și în primul rînd guvernele Marilor Puteri, nu pot să nu-și plece urechea la glasul popoarelor și nu pot să nu țină seama de năzuința lor spre o pace traînică. În ceea ce privește Guvernul Uniunii Sovietice, el a făcut, face și va face și de aci înainte totul pentru ca popoarele să trăiască în pace, pentru ca încordarea internațională să fie slăbită și între state să fie stabilite raporturi normale.

Noi știm că cei ce se împotrivesc păcii, se străduiesc să torpileze armistițiul din Coreea, să reînființeze Wehrmachtul hitlerist, menținînd Germania desmembrată, să extindă războiul în Indochina, să creeze blocuri militare, să militarizeze Japonia, să transforme Pakistanul, ca și alte țări, în baze militare ale agresorilor din S.U.A. și alte state apusene.

Toate aceste intenții se vor sfârșiri de zidul de nebiruit al forțelor păcii, pentru că popoarele și-au luat în proprie cauza apărării păcii și vor lupta pînă la sfîrșit pentru triumful ei. Pentru aceasta trebuie antrenate mase tot mai largi de oameni cinstiți de toate categoriile, de toate vrstele, de toate credințele religioase.

Acesta este scopul consfătuirii noastre de azi, să găsim căi noi și posibilități noi pentru antrenarea credincioșilor noștri la lupta pentru apărarea păcii.

Declară apoi ședința deschisă și că cuvîntul D-lui Dr. Menahem Șafran, șef rabin, care face prelucrarea documentelor adoptate de sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii de la Berlin. După ce arată importanța Conferinței de la Berlin a celor patru mari puteri, amintește despre importanța hotărîrilor Consiliului Mondial al Păcii de la Viena și analizează dezbaterile conferinței celor cinci mari puteri de la Geneva. Apoi face o temeinică prelucrare a rezoluțiilor Consiliului Mondial al Păcii din sesiunea extraordinară de la Berlin cu privire la problema armei atomice, cu privire la problema securității, cum și cu privire la recomandarea Comisiei Culturale. În încheiere D-șă spune: «Se cuvine să luăm o atitudine sinceră față de aceste probleme. Părerile cultului mozaic în problemele legate de lupta pentru pace sînt cunoscute la Congresul pe țară al cultului mozaic, care s-a ținut de curînd. Un punct din pe ordinea de zi a fost: «Participarea reprezentanților cultului mozaic la lupta pentru pace». Evreii știu din ceea ce au suferit, ce însemnează suprimarea păcii. De aceea vor lupta cu toate puterile alături de toți oamenii cinstiți de pretutindeni ca forțele satanice care au distrus milioane de vieți, bunuri materiale, să nu mai reinvieze niciodată. Noi, reprezentanții cultului mozaic, ca și credincioșii noștri, sîntem în prima linie a frontului luptătorilor pentru pace. Așa ne poruncește conștiința noastră, așa ne poruncește cuvîntul lui Dumnezeu, scris în Biblie».

La apoi cuvîntul Dl. avocat Mihail Popescu, din partea Comitetului regional de Luptă pentru Pace, care spune: «Comitetul regional de Luptă pentru Pace la act cu satisfacție de inițiativa cu privire la ținerea acestei consfătuiri. Popoarele care vor pace sînt încă neliniștite. Această neliniște este provocată de ațîțătorii la război care urmăresc înrobirea și jefuirea lor. Pentru zădărnicierea planurilor funeste ale imperialiștilor, luptă milioane de partizani ai păcii, organizați în frontul mondial al păcii. Popoarele știu că războaiele nu mai sînt o fatalitate și că pacea este fructul luptei lor. Agresorii se laudă că și ei vor pace. Dar este o deosebire între pacea

preconizată de ei și pacea adevărată. În timp ce adevărații luptători pentru pace vor o pace justă, cu respectul demnității, al independenței și suveranității, imperialiștii vor o pace impusă care să le asigure dominația de jaf și de subjugare a popoarelor. Dvs. sînteți reprezentanții ai diferitelor credințe religioase. Toate credințele au un singur scop: pacea pe pămînt. Prin urmare și Dvs aveți chemarea să contribuiți la realizarea păcii, alături de toți oamenii cinstiti.

Datoria reprezentanților cultelor este să trezească conștiința credincioșilor, să-l determine la acțiuni patriotice, să-l atragă la lupta pentru pace prin predici, cuvîntări, vizite, convorbiri. Doresc ca această constătuire să aibă tot succesul și să dea rezultatele așteptate.

Se dă cuvîntul Pr. Dragomirescu Ioan, din partea cultului romano-catolic, care spune: «Preoții romano-catolici s-au străduit și se vor strădui să facă din credincioșii pe care îi păstoresc, luptători sinceri pentru cauza păcii». Amintește de atitudinea papei Pius al XII-lea, care a condamnat recent experiențele și folosirea armelor de distrugere în masă a populației. Expune apoi metodele folosite pentru antrenarea credincioșilor la lupta pentru pace. În afară de predici, a ținut ședințe cu comitetul parohial, cînd fiecare și-a luat angajamentul de a duce muncă de lămurire în rîndurile credincioșilor.

Se dă cuvîntul prietenului Leric Ioan, pastor baptist, care declară: «Sînt slujitor al păcii, de aceea voi fi și pe viitor un luptător activ pentru pace și voi duce cuvînt de pace în rîndurile credincioșilor pe care îi păstoresc».

Se înscrie la cuvînt prietenul Marinescu Victor, din partea cultului adventist. «La lupta pentru apărarea păcii sîntem chemați și noi, slujitorii cultelor, și este firesc pentru că sîntem reprezentanții ai religiei păcii. Prin urmare nu putem da altfel de îndemnuri credincioșilor noștri decît pe cele potrivite cu spiritul Evangheliei pe care o propovăduim. Vom arăta prin predici, prin convorbiri cu credincioșii noștri nenorocirile aduse de războaie și binefacerile păcii». Mulțumește apoi regimului pentru libertatea acordată cultelor și se angajează să-și facă pe deplin datoria de îndrumător al credincioșilor și de cetățean al patriei noastre.

Se dă cuvîntul P.C. Pr. Dumătru Tacea, Protoiereul raionului Cricov, care arată cum se duce munca în cuprinsul raionului. Preoții, ca și credincioșii, primesc o îndrumare permanentă prin pastorale, prin conferințe lunare, prin abonamente la revista «În apărarea păcii», prin participare la ședințele comitetelor locale de luptă pentru pace. Din comitetele de luptă pentru pace fac parte 40 preoți. Preoții au făcut prelucri la Căminle Culturale, în ședințele Comitetelor Parohiale. Participă la toate acțiunile de interes obșteșc local. Au vorbit credincioșilor despre importanța îngrijirii culturilor, a pregătirii campaniei de seceriș, treierat, predarea cotelor, arături de toamnă. S-au citit pastoralele date de I.P.S. Patriarh Justinian cu privire la executarea muncilor agricole și ei înșiși au ieșit pe teren pentru a fi exemplari. Dă cazuri concrete de preoți care s-au evidențiat în diferite acțiuni obștești. Același lucru se recomandă și reprezentanților celorlalte culte, ținîndu-se seamă că întărirea economică a patriei întărește lupta pentru cauza păcii.

Prietenul Gheorghisor, din cultul adventist, spune: «Noi putem lupta pentru pace prin cuvînt și prin faptă. Prin cuvînt să vorbim credincioșilor despre binefacerile păcii. Prin faptă să sprijinim orice inițiativă menită să întărească pacea. Dacă pe chestiuni de cuiț ne deosebim, noi nu ne putem deosebi pe o singură temă: pacea, fiindcă toți vorbim credincioșilor în numele păcii». Se angajează să antreneze credincioșii în așa fel ca toți să devină factori activi în lupta pentru pace.

La cuvîntul P.C. Protoiereu N. Georgescu-Cîmpina, care arată că această constătuire este preilejuită de ultimul eveniment «Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii de la Berlin». Ne revine datoria să popularizăm documentele acestei sesiuni, să arătăm pericolul bombei atomice și cu hidrogen, să arătăm cine sînt cei ce vor pacea și cine sînt aceia care vor să arunce omenirea în noi nenorociri. Să folosim toate mijloacele de pastorație individuală și colectivă. Individual prin convorbiri cu credincioșii, colectiv prin predici, cu cîntări ocazionale. Să facem să se știe de toți credincioșii, indiferent de cultul cărui aparține, că noi sîntem uniți în lupta comună pentru pace.

P.C. Protoiereu A.I. Vasilescu, din orașul Buzău, arată realizările din Eparhia Buzăului și inițiativa luate de P.S. Episcop Antim, care în mod permanentă îndrumă preoților pentru sprijinirea luptei pentru pace, cum și pentru sprijinirea acțiunilor locale de interes obșteșc.

Se mai înscrie la cuvînt P.C. Protoiereu Gh. Popescu, dela raionul Rîmnicul Sărat, d-nul Gh. Tăchiciu și M. Ionescu din partea cultului adventist, cum și pastorul

I. Bucur, din partea cultului baptist, care de asemenea își iau angajamentul de a duce muncă de lămurire în rîndul credincioșilor în toate problemele legate de lupta pentru pace.

Terminîndu-se discuțiile, P.C. Protoieru Al. Vlaiculescu pune concluziile.

S-au făcut discuții ample, s-au arătat diferite căi și metode întreprinse în antrenarea credincioșilor la lupta pentru pace și s-au arătat posibilitățile în vederea îmbunătățirii muncii. Au reeșit și angajamente noi pentru atîngerea scopului urmărit. Toți nu s-a arătat în mod suficient de către toți reprezentanții cultelor, cu date concrete, succesele obținute și greutățile întâmpinate. Scopul consfătuirii noastre a fost acela de a afla noi și noi posibilități pentru îmbunătățirea muncii fiecărui cult. Noi trebuie să avem în vedere că lupta pentru pace nu este o acțiune ruptă de sarcinile practice în vederea întăririi economice și culturale a patriei noastre. Nu este suficient a te declara luptător pentru pace, fără să-ți determini credincioșii la acțiuni legate de această luptă, fără să-i determini să-și îndeplinească obligațiile cetățenești. Nu este suficient să predici pacea cerului fără să-ți socoteală de realitățile vieții pămîntești. A desprinde pe credincioși de realitățile vieții pămîntești, făgăduindu-le numai fericirea cerească, înseamnă să nesocotim năzuința firească a omului pentru o viață pămîntească mai bună, mai fericită.

Ne stau în față sarcini importante: Să sprijinim toate acțiunile oamenilor cinstiți ca lupta pentru pace să devină o Mișcare a întregului popor.

Să popularizăm în rîndurile credincioșilor politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice.

Să sprijinim toate măsurile luate de guvern pentru ridicarea bunei stări a oamenilor muncii. Să facem să pătrundă în conștiința credincioșilor noștri că numai popoarele, prin luptă neîntreruptă pot obține tratative, înțelegere, pace.

Sîntem îndrumători spirituali ai credincioșilor noștri. Posibilitățile noastre sînt mari. Să ne facem datoria din plin, cu răvnă și sinceritate. Sincer cu tine, sincer cu credincioșii tăi. Să luptăm ca pacea și bună-înțelegerea să se sălășuiască între oameni. Să fim convinși că forțele întunericului niciodată nu vor putea întuneca lumina păcii.

Cu astfel de gînduri să plecăm la locurile noastre.

Ridic ședinta și din acest punct înmîl strig: «Trăiască lupta pentru pace!».

Cu aceste cuvinte ale P.C. Protoieru Al. Vlaiculescu, consfătuirea reprezentanților cultelor a luat sfîrșit.

Dr. I. B. Vasilescu

ASISTENT

REDESCHIDERA BISERICII DIN SATUL CONȚEȘTII DE JOS, RAIONUL RĂCARI, REGIUNEA BUCUREȘTI

În comuna Conțești a avut loc redeschiderea bisericii din parohia Conțeștii de Jos, raionul Răcari, regiunea București.

Aflată între monumentele istorice, deteriorată de cutremurul din 1940, cu o pictură stearsă și acoperită de tencuiala reparațiilor din trecut, cu tîmplăria ferestrelor distrusă și mobilierul degradat, biserica s-a reînnoit prin contribuția credincioșilor, a Protoieriei raionului Răcari și a Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Lucrările de pictură din nou în frescă și de restaurare parțială, efectuate de pictorul autorizat Iosif Keber din Tg. Jiu, precum și celelalte lucrări de renovare a tîmplăriei s-au făcut cu osîrdia preotului paroh Alexandru Popescu, ajutat de credincioși și de organele parohiale, care au depus un efort vrednic de toată lauda.

În prezența unui mare număr de credincioși, slujba resfințirii bisericii a fost oficiată de Prea Sfințitul Episcop Antim Tîrgovișteanu, Vicar

Patriarhal, înconjurat de un sobor de preoți format din: P.C. Protoiereu Nicolae Dumitrescu-Răcari, Preot Ilie Ștefănescu-Bolovani, Preot Marin Popescu-Conțești de Sus, Preot Constantin Mihăilescu-Sălcuța și Diaconii Evghenie Dascălu și Petre Brighidău, de la Catedrala Sfintei Patriarhii.

Cu ocazia stropirii cu apă sfințită și a ungerii cu Sf. Mir, s-a îmbrăcat din nou piciorul Sf. Mese, slujba decurgând într-o atmosferă de adevărată înălțare sufletească.

Răspunsurile au fost date de corul parohial sub conducerea preotului Alexandru N. Popescu, parohul bisericii, precum și de un grup de tineret de la biserica vecină a satului Conțeștii de Sus.

A asistat și dl. profesor Teodor Popescu de la Institutul Teologic din București, precum și preoții Nicolae Tănăsescu de la parohia Boteni și David Popescu de la biserica Mihai Bravu din București.

După terminarea serviciului divin, P.C. Protoiereu Nicolae Dumitrescu citește ordinul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, prin care preotul Alex. Popescu, parohul acestei biserici, pentru frumoasa lucrare înfăptuită este distins cu rangul de «Săchelar», după care a urmat hirotesia sa de către Prea Sfințitul Episcop Antim, Vicar Patriarhal.

Seria cuvântărilor a fost deschisă de P.C. Protoiereu N. Dumitrescu al raionului Răcari, care salutând sosirea Prea Sfințitului Antim, ca reprezentant al Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, expune succint activitatea șantierelor de construcții și restaurări de biserici din raion, între care se numără și biserica de față. Elogiind munca depusă pentru restaurarea sfântului lăcaș, dă indemn la lucru preotului paroh și credincioșilor pentru continuarea muncilor pe plan bisericesc și social.

A urmat la cuvânt preotul paroh Al. N. Popescu, care în darea de seamă pe care o face, arată strădaniile depuse pentru renovarea și înfrumusețarea sfântului lăcaș, manifestând recunoștința credincioșilor pentru Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, întrucât a obținut din partea Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor un ajutor în valoare de 3.000 lei, pentru ducerea la bun sfârșit a lucrărilor. Aduce mulțumiri Prea Sfințitului Episcop Antim pentru participarea la această solemnitate și săvârșirea hirotesiei și mulțumește apoi P.C. Protopop pentru ajutorul primit din partea bisericilor din raion, cât și pentru schela parohiei Răcari, împrumutată pe tot timpul lucrărilor.

A luat apoi cuvântul preotul Marin Popescu, de la parohia Conțeștii de Sus, iar din partea credincioșilor a vorbit episcopul Gh. Matei.

Răspunzând tuturor, Prea Sfințitul Episcop Antim Tîrgovișteanu, Vicar Patriarhal, aduce binecuvîntarea Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian pentru vrednicia și dragostea mărturisită cu fapta la restaurarea și înfrumusețarea acestui sfânt lăcaș și dă indemn pentru susținerea tuturor lucrărilor cu caracter obștesc spre întărirea și înflorirea Patriei noastre.

Redeschiderea bisericii de la Conțeștii de Jos, este încă o verigă adăugată la lanțul realizărilor Bisericii Ortodoxe Romine, inițiate și sprijinite de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și posibile numai într-un regim al păcii și democrației.

REDESCHIDEREA BISERICII DIN BĂLENI - SARBI

În comuna Băleni Sârbi, raionul Tîrgoviște, a avut loc o festivitate religioasă, prilejuită de redeschiderea, prin slujbă arhierescă, a bisericii parohiale locale, restaurată după gravele stricăciuni provocate de cutremurul din 1940.

Lucrările de restaurare au durat, cu oarecare întreruperi din 1946 pînă în preziua redeschiderii. Ele au constat din rezidire parțială cu modificări arhitectonice, consolidări prin aplicarea a două centuri de beton armat, tencușeli și pictură din nou, vopsitorie integrală a lemnăriei, repararea învelișului de tablă și restaurarea în condițiuni similare a clopotniței, — clădire separată.

Sumele necesare acestor lucrări, a căror importanță se poate măsura după calitatea și volumul lor, fiind o biserică de proporții mari (800 m.p. de pictură), au fost donate de enoriași. Ele se ridică la peste 100 mii lei, în afară de materiale: cărămidă, piatră, nisip și brațe de lucru. O contribuție prețioasă, mai ales prin oportunitatea ei, a fost făcută de către Sfînta Arhiepiscopie a Bucureștilor, prin suma de lei 5.000, venită către sfîrșitul lucrărilor. Acest prilej, prin semnificația lui multiplă, a dat un nou imbold, a determinat noi contribuții și a dus la sfîrșitul grabnic al lucrărilor.

În afară de aceste ajutoare materiale, parohia s-a bucurat de un nelimitat sprijin moral din partea Părintelui Protoiereu Tache Gheorghe, care a cercetat biserica adesea în timpul lucrului, a trimis oameni de specialitate și a obținut aprobările necesare pentru materiale.

Soborul de slujbă a fost alcătuit din: Prea Sfințitul Atanasie Dincă, delegat al Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, C. Daconi Dincă și Nicolescu din București, P.C. Părinte Gheorghe Tache, Protoiereul raionului Tîrgoviște, Părintele Gh. Ionescu-Tîrgoviște, Preot Vasile E. Popescu, paroh, și un număr de preoți vecini. Răspunsurile la slujbă s-au dat de un cor al parohiei format din tineret.

La sfîrșitul serviciului divin au vorbit: Părintele Protoiereu, prezentînd această lucrare ca un rod al stărilor de libertate și progres al Bisericii Ortodoxe Romîne și în special al înțelepciunii și iubirii părintești a Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian; Prea Sfințitul Arhieriu Atanasie a făcut apoi o amplă și documentată apologie a luptei pentru pace, iar preotul paroh, prezentînd lucrarea în desfășurarea ei, a arătat greutatea și realizările, rugînd pe Prea Sfințitul Arhieriu să ducă Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian știre despre munca ce se duce în acest colț de ogor al Bisericii noastre, împreună cu smeritele mulțumiri ale parohienilor.

La această solemnitate au fost de față reprezentanți ai Sfatului Popular local, împuternicitul Ministerului Cutelor pe lângă raionul Tîrgoviște, credincioși din satele vecine și un mare număr de enoriași.

SFINȚIREA BISERICII NOI DIN PAROHIA PLOPU, RAIONUL RĂCARI.

Credincioșii parohiei Plopu din comuna Titu, raionul Răcari, în frunte cu parohul lor, Preotul Ștefan Palaghiță, au ridicat un nou lăcaș de închinare în locul vechii biserici distruse de cutremurul din 1940.

Deși noua construcție mai are nevoie de unele lucrări exterioare precum și de pictură, totuși înalta Chiriarhie a îngăduit să fie dată cu totul, ținând seama de nevoile religioase ale celor 180 de familii ce formează parohia Plopu, lipsite de un local propriu de rugăciune.

Slujba deschiderii noii biserici a fost oficiată de P.C. Protopop N. Dumitrescu-Răcari, delegat de Sf. Mitropolie, înconjurat de un sobor format din preoții: Teodor Mateescu-Titu, I. Popescu-Dimbovicioara, C. Mihăilescu-Cornetu, Justin Tomescu-Odobesti, C. Petrescu-Odobesti, T. Ivănescu-Braniște, M. V. Popescu-Poiana de Sus, M. Rădulescu-Mărunțișu.

Cântăreții și credincioșii au dat răspunsurile Sf. Liturghii, sub conducerea preotului I. Părcălabu-Tomșani.

La acest eveniment religios au luat parte mulți credincioși din com. Titu și împrejurimi. A asistat și împuternicitul raional al Ministerului Cultelor.

După terminarea Sf. Liturghii, urmată de Polihroniu, Cucernicul paroh Ștefan Palaghiță a făcut o dare de seamă asupra lucrărilor executate și a sumelor cheltuite, aducând mulțumiri donatorilor, Sfintei Mitropolii pentru îndemnul date de a se porcede la ridicarea bisericii și Protoieriei raionului pentru încurajările date atât prin îndrumări, cât și prin ajutorul bănesc de 1000 lei.

A urmat la cuvânt Cucernicul Preot I. Părcălabu-Tomșani, care a adus laude credincioșilor și preotului lor pentru succesul ridicării acestui sfânt lăcaș.

P.C. Protopop N. Dumitrescu-Răcari, încheind cuvântările, a arătat că noua biserică din parohia Plopu-Titu sporește șirul de noi construcții și reparații de sfinte lăcașuri, care se execută în timpul de față pe întreg cuprinsul țării, atât ca urmare a îndrumărilor date de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, și rivnei pe care I.P.S. Sa a știut s-o imprime activității credincioșilor pentru casa Domnului, cât și ca un rod al păcii și libertății religioase de care se bucură cetățenii patriei noastre.

După ce feliicită pe enoriașii parohiei Plopu pentru ceea ce au realizat, îi sfătuiește să ducă la bun sfârșit noua construcție, avînd tot sprijinul moral și material din partea autorităților superioare bisericești, și-i îndeamnă să-și îndeplinească cu devotament toate îndatoririle cetățenești.

† Pr. IOAN COMĂNESCU

A încetat din viață, după o grea suferință, preotul pensionar Ioan Comănescu, de la parohia Drăgoești, raionul Brănești, regiunea București.

Născut în comuna Slătioarele regiunea Ploiești, în anul 1881, trece în lumea veșnică gîrbovit de boala agravată de durerea singurătății, întrucît tovarăsa lui de viață adormise în Domnul încă din anul 1943.

Absolvent al Seminarului «Nifon» și al Facultății de Teologie din București, a fost hirotonit pe seama parohiei Drăgoești, pe care o păstorește timp de 45 ani.

Preotul Ioan Comănescu a fost un element talentat. Cu vocație muzicală, bun gospodar, stăruitor în muncă și împodobit cu modesta caracteristică marilor talente, prin munca lui stăruitoare a reușit să construiască în parohie o nouă biserică, să întrețină pe cea veche și să strângă în jurul Bisericii pe credincioșii pe care i-a pășorit cu zel și demnitate.

A fost înmormântat, conform dorinței sale, în cimitirul satului. Slujba înmormântării a fost oficiată de un sobor de 7 preoți, în prezența unei mari asistențe, alcătuită din enorași, prieteni și credincioși din satele vecine.

Cu acest prilej a vorbit Preotul paroh T. Nicolae, care a elogiat rodnică activitate pastorală și socială a dispărutului, aducând cuvinte de mângâiere familiei.

A vorbit de asemenea Preotul Constantin Roșu, de la parohia Mariuța, care a elogiat activitatea dispărutului.

† Pr. TEODOR COSTACHE

După o scurtă și grea suferință, s-a stins din viață, în ziua de 20 iulie 1954, Preotul Teodor Costache de la parohia Lipănești, raionul Ploești, lăsând în urmă soția și 6 copii.

Preotul Teodor Costache trece în veșnicie la vârsta de 42 ani. Este o vîrstă cînd familia sa avea mai mult nevoie de îndrumarea și sprijinul său.

Născut din părinți săraci, a cunoscut de mic greutățile. După absolvirea Seminarului, intră în cler în 1933 și slujește Domnului, ca preot deservent la Sf. Mînăstire Zamfira.

În anul 1942 se transferă la parohia Lipănești.

Fire deschisă, de o bunătate rară, reușește să se facă iubit de păstoriții săi.

Se ostenește pentru înfrumusețarea bisericii și cu sprijinul credincioșilor o transformă într-un demn lăcaș de închinare.

Dezbrăcat de interesele personale, el se dăruiește întru totul misiunii sale.

Se străduiește să dea o educație aleasă copiilor săi, iar soția care l-a înțeles îl secondează în toată activitatea sa preotească.

Veșnic cu zîmbetul pe buze, gata de a semăna pacea între păstoriții săi, în bune raporturi cu preoții, iață calități care l-au făcut iubit și respectat de toți cei cu care venea în contact.

Acesta a fost preotul Teodor Costache.

În ziua de 22 iulie 1954, a fost prohodit de un sobor de preoți, în prezența credincioșilor săi, cum și a maicilor din Sf. Mînăstire Zamfira, al căror duhovnic a fost.

După prohodire, au omagiat memoria defunctului preoții: Vlad Babi, secretarul Protoieriei Ploești; Tiberiu Rîpeanu, de la parohia Șpotu; Const. Bercaru, de la parohia Boldești, și episcopul Nicolae Luca.

Apoi, în sunetul jalnic al clopotului și în jalea tuturor, sicriul este purtat de preoți la locul de veșnică odihnă.

EPISCOPIA BUZĂULUIVIZITE CANONICE

Potrivit rînduieiilor canonice, P. S. Episcop Antim al Buzăului a cercetat duhovnicește Sf. Minăstire Adormirea Maicii Domnului de la Vladimirești, Raionul Liești, în ziua de 18 mai a. c., la întoarcerea de la conterința inter-confesională, ținută cu șefii tuturor cultelor din regiunea Birlad, la care au participat alături de P. S. Episcop Teofil al Romanului și Hușilor.

Sosirea neașteptată P. S. Chiriarh însoțit de vicarul și consilierii săi a produs mare bucurie în sufletul celor de aici.

În sunetul clopotelor și în acordurile imnului chiriarhal, P. S. Episcop este condus, împreună cu însoțitorii săi, de întregul sobor în frunte cu P. Cuv. Stareță Veronica Gurău, în sfînta biserică, unde se oficiază un scurt „Polihroniu” după rînduială, după care P. S. Episcop rostește un cuvînt de bun găsit, exprimîndu-și nemăsurata bucurie ce o simte de a se afla în mijocul acestor harnice albine, pildă vie de hărnicie și trăire călugărească. În continuare, P. S. Sa vorbește despre frumusețea vieții monahale, cu exemplificări de mari pustnici, călugări cărturari și meșteri tipografi care au jucat un mare rol în viața noastră bisericească, îndemnînd obștea să urmeze exemplul străluciților înaintași ai monahismului nostru și ai monahismului ortodox în genere.

În încheere, P. S. Episcop dă cuvenitele îndemnuri de trăire monastică și de muncă încoțdată pentru binele și prosperitatea acestei Sfînte Minăstiri și a Bisericii noastre. Transmite P. Cuv. Maice Starițe stavroforă Veronica și întregului sobor, mulțumiri, cu arhieresti binecuvîntări, pentru tot ceea ce s-a realizat aici sub aspect duhovnicesc și gospodăresc. Întregul sobor intonează imnul arhieresc, iar P. S. Sa părăsește sfîntul locaș îndreptîndu-se către atelierele meșteșugărești de țesături și covoare, de croitorie, de flori artificiale, pe care le vizitează, admirînd măestria artistică a lucrului executat. S-a constatat că atelierele sînt aprovizionate din belșug cu materia primă necesară executării comenzilor primite de la diferite instituții de stat, ceea ce vădește sprijinul acordat de autoritățile de Stat cu privire la dezvoltarea și înflorirea acestor cooperative meșteșugărești în minăstiri.

În amurgul serii, P. S. Episcop împreună cu însoțitorii, se retrage din mijlocul soborului, care intona cîntarea arhierescă: „Pre Stăpînul și Arhieretul nostru Doamne îl păzește”... plecînd spre reședința episcopală de la Buzău, cu sufletul plin de mulțumire după această primă vizită canonică de la Vladimirești.

După o lună de zile, la 18 iunie a. c. P. S. Episcop însoțit de P.P.C.C. Preoți M. Bogoiu — Vicar, Th. Rotaru — Cons. Ad-tiv bisericesc, M. Negulescu — Insp. Eparhial și Ioan Vasile — protopopul raionului Liești a vizitat din nou această Sfîntă Minăstire. P. S. Sa este primit cu aceiași căldă, sinceră și spontană dragoste fiiască de întregul sobor în frunte cu P. Cuv. Maică Stareță. Și de astă dată, P. S. Sa merge în sfînta biserică unde se oficiază obișnuitul „Polihroniu”.

Luînd cuvîntul P. S. Episcop spune între altele: „Am venit în mijocul frățiilor voastre la interval de o lună, tot inopinat, căci acest fel de vizite ne-a dat incredința că putem cunoaște adevărata realitate a vieții religioase din parohii și minăstiri. Doresc să vă cunosc bine, doresc să vă cunosc pe toate la locul de muncă și rugăciune. Constatăm aici realizări minunate de ordin duhovnicesc și gospodăresc, cum rar se pot întîlni în restul minăstirilor din cuprinsul Eparhiei, dar aveți îndatorirea să nu vă umpleți sufletele

de mândrie, ci pururea să aveți în față, icoana vie a Mintuirorului Hristos, care a zis: „Învățați-vă de la Mine că sint blind și smerit cu inima“... Am venit în mijlocul vostru ca un tată de familie cu iubire și blîndețe și cu cele mai bune sentimente de iubire părintească și în această calitate, vă cer ascultare desăvirșită; vă cer să trăiți viața creștină și monahală potrivit predaniei și așezămintelor Sf. noastre Biserici. Noi nu avem nevoie să importăm nimic străin de Ortodoxie. Trăiți Ortodoxia din plin și vă asigur că veți radia pe bolta Ortodoxiei ca un luceafăr strălucitor. Nu avem nevoie să imităm pe nimeni și nu trebuie să copiem metode străine de pastorația și trăirea creștină. Nu uitați că Biserica Creștină Ortodoxă, păstrătoarea fidelă a așezămintelor apostolice a biruit toate rătăcirile de la credință. A fost vreme cînd erezia fostului preot Arie cuprinsese aproape întregul imperiu roman, cu împărați și stăpînitari de provincii, partizani ai ereziei lui Arie, dar pînă la urmă Biserica a ieșit biruitoare față de cei cari falsificau dreapta credință“.

În continuare, P. S. Sa aduce mulțumiri, cu arhieresti binecuvîntări, pentru P. Cuv. Maică Stareță Veronica, model de conducătoare spirituală, aparatului de conducere a Sf. Mînăstiri și întregului sobor, pentru toate realizările de aici. Încheind cu sfaturi și cu îndemnuri părintești în legătură cu viața monahală, P. S. Sa se retrage cu însoțitorii și vizitează toate chiliile maicilor și surorilor, binecuvîntînd locuința și întreținîndu-se cu fiecare viețuitoare în parte. Pe fețele tuturor citeai bucuria și adîncă mulțumire, cînd chiriarhul și stăpînul duhovnicesc intra în chiliile lor.

După aceea, au fost vizitate rînd pe rînd, trapeza — o sală imensă, unde întregul sobor cu stareța în frunte ia masa, bucătăria, brutăria, cămara de alimente, grajdurile de vite, crescătoria de păsări și iepuri pe casă, stupina cu stupi sistematici, livada, via, uzina electrică, etc.

După ce P. S. Sa a avut o scurtă consfătuire cu P. Cuv. Maică Stareță și alte maici din conducerea mînăstirii — a părăsit acest măreț locaș de rugăciune, de muncă și aleasă viețuire monahală, plecînd împreună cu însoțitorii, spre reședința episcopală de la Buzău.

ASISTENT

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOSCONFERINȚA INTERCONFESIONALĂ
DIN ORAȘUL GALAȚI

În sala de conferințe a Căminului preoțesc din Galați a avut loc, în ziua de 31 mai a.c., o consfătuire interconfesională cu reprezentanții cultelor din orașul Galați, în legătură cu conferința miniștrilor afacerilor de externe de la Geneva.

La această conferință au participat: P.C. Arhim. I. Motoc, Vicarul Sf. Episcopii a Dunării de Jos, ca reprezentat al P.S. Episcop Chesarie, imputernicitul Ministerului Cultelor pentru raionul Galați, P.C. Protoiereu T. Stănescu, preoții ortodocși din orașul și raionul Galați, Pr. V. Astefóssy din partea cultului romano-catolic, I. Amuștăcioaiei din partea cultului baptist, Costache Ghiorgheș din partea cultului evanghelic de ziua 7-a și Pr. Petrov din partea cultului Bisericii de rit vechi.

P.C. Vicar Ieronim Motoc deschizând ședința, spune: «Conferința de la Geneva, convocată pentru reglementarea problemei coreene și pentru restabilirea păcii în Indochina, preocupă în prezent opinia publică mondială. Speranțele pe care și le pun popoarele în această conferință sînt și mai îndreptățite în câștigul cauzei, pentru că tot în acest moment are loc la Berlin sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, la care participă și slujitorii ai cultelor din lumea întreagă, aducînd cuvîntul și aportul lor la marea cauză a păcii. În același timp cu participarea păcii și cu toți oamenii cinștiți din lumea întreagă și noi, care mărturisim că pacea este o poruncă supremă și un bun dat oamenilor de Dumnezeu, urmărîm cu viu interes lucrările conferinței de la Geneva și dorim din tot sufletul ca speranțele de pace ale popoarelor să aibă împlinirea dorită de toată lumea.

Întreaga desfășurare a lucrărilor conferinței de la Geneva arată cât de puternică este voința popoarelor din Asia pentru apărarea intereselor lor vitale, iar această poziție este privită cu admirație și este sprijinită de întreaga lume progresistă. Alături de celelalte popoare iubitoare de pace, poporul nostru privește lupta de eliberare națională a popoarelor din Asia ca făcînd parte din lupta generală pentru apărarea păcii, pentru democrație, independență și suveranitate națională.

Conferința de la Geneva fiind în curs de desfășurare, noi sîntem invitați ca și în alte rînduri, de a analiza împreună mersul lucrărilor acestei conferințe, atît pentru edificarea noastră cît și pentru a fi în măsură să dăm credincioșilor noștri lămuririle necesare.

Vă salut în numele P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, și doresc ca această reuniune să aibă succes deplin».

După cuvîntul de deschidere a ședinței, P.C. Diacon N. Piroșcă susține teza cu subiectul: «Cum se desfășoară conferința de la Geneva».

«Conferința Miniștrilor Afacerilor Externe care s-a deschis la Geneva în ziua de 26 aprilie a.c., — spune conferențiarul —, urmărește slăbirea încordării internaționale și întărirea păcii în lumea întreagă».

După ce arată amănunțit că una din principalele cauze care amenință pacea este situația creată în Coreea și Indochina de către nesățioasele poftă imperialiste de dominație și subjugare a popoarelor, vorbitorul expune pe larg istoricul luptei popoarelor Coreean și Vietnameze pentru eliberare, independență și pace, și arată că inițiativa convocării conferinței de la Geneva, în scopul reglementării situației din Asia de sud-est aparține Guvernului Sovietic, care întotdeauna s-a dovedit a fi apărătorul păcii, independenței și suveranității tuturor popoarelor.

Analizînd propunerile ce s-au făcut la Geneva de către reprezentanții popoarelor coreean și vietnameze, conferențiarul spune că aceste propuneri sînt sprijinite de Guvernul Uniunii Sovietice, de Guvernul Republicii Populare Chineze și de alte guverne iubitoare de pace, însă nu sînt acceptate de guvernul Statelor Unite ale Americii. Acest guvern, prin reprezentantul său la Geneva a declarat că respinge propunerile R.P.D. Coreeană și ale R.P. Vietnameze, susținînd că alegerile să fie făcute sub controlul Organizației Națiunilor Unite, adică sub controlul aceluiași drapel de care S.U.A. s-au servit pentru a dezlănțui și purta războiul din Coreea.

Problemele coreeană și indochineză pot fi rezolvate pozitiv numai pe o singură bază: să se recunoască faptul că rezolvarea problemei coreene privește în primul rînd pe coreeni, iar rezolvarea problemei indochineze pe indochinezi.

La discuții, pe marea subiectului tratat a luat cuvîntul preotul Astalossy, din partea cultului romano-catolic, care printre altele a spus: «Scopul conferinței de la Geneva este de a consolida pacea în lume; noi, slujitorii cultelor sîntem de acord cu toate propunerile constructive ce se fac la această conferință și vom face ca și enoriașii noștri să fie luminați asupra lor.

Dl. I. Amuștăcioaei din partea cultului baptist spune că teza adusă în conferință a fost completă și a făcut ca și d-a să se edifice pe deplin asupra țelurilor urmărite de conferința de la Geneva.

Dl. Costache Ghiorgheș din partea cultului evanghelic, spune că acei care doresc să stoarcă din colonii bunuri pentru îmbuibarea lor, în detrimentul popoarelor băștinașe, vor suferi o amară desamăghe, după cum se vede din dezbaterile conferinței de la Geneva.

Din partea cultului ortodox au luat cuvîntul CC. Preoți:

M. Filipescu, V. Matei, Gh. Gumeniuc, S. Virgolici, T. Trandafir, B. Dumănescu și N. Lazăr, care printre altele au spus: «În timp ce la Geneva se depun toate străduințele pentru încetarea focului în Indochina, la Paris delegatul american duce, împreună cu delegatul francez, tratative pentru extinderea războiului de acolo.

Noi preoții, slujitorii sfîntelor altare, urmașii al Domnului nostru Iisus Hristos, Domnul Păcii, vom căuta să popularizăm în mijlocul credincioșilor noștri toate documentele elaborate de Consiliul Mondial al Păcii, toate ideile de pace ale conferințelor ținute de marile puteri în vederea intronării unei păci drepte și durabile în lumea întreagă.

După aceea, P.C. Protolereu T. Stănescu arată că din discuțiile purtate asupra tezel de azi, se vede că pr-oimea este la curent cu toate evenimentele internaționale și face apel ca aceste importante evenimente istorice să fie cunoscute de toți credincioșii noștri.

P.C. Sa aduce mulțumiri reprezentanților cultelor, imputernicitului Ministerului Cultelor și P.C. Vicar pentru participarea și contribuția adusă în problema păcii, care s-a discutat la această consfățuire.

P.C. Vicar Ieronim Motoc, în încheiere spune că meritul organizării acestei consfățuiri revine P.C. Protolereu T. Stănescu.

Teza prezentată a fost foarte bine tratată, reușind să ne edifice asupra țelurilor constructive ale conferinței Ministrilor Afacerilor Externe de la Geneva. Imperialiștii, care au creat baze militare pretutindeni, vor să mențină și în sud-estul Asiei o stare de permanentă încordare, căci ei, care urmăresc să pună stăpînire pe toate bogățiile lumii, nu înțeleg să renunțe la bogățiile din Indochina. Propunerile făcute de delegațiile coreeană și vietnameză la Geneva sînt foarte juste și ele trebuie să constituie baza muncii noastre de lămurire în mijlocul credincioșilor.

Apoi P.C. Sa aduce mulțumiri tuturor participanților la această consfățuire și le urează spor la muncă.

CONFĂTUIREA INTERCONFESIONALĂ DIN ORAȘUL CONSTANȚA

În ziua de 22 iunie 1954 a avut loc, într-un cadru solemn, în sala cinematografului «23 August» din orașul Constanța o consfățuire interconfesională.

Scopul urmărit de această consfățuire a fost de a pune în lumină dezbaterile și rezultatele conferinței de la Geneva.

Cei peste 300 deservanți ai d'eritelor culte religioase din regiunea Constanța care au participat la consfățuire, într-o unitate de simțire și gândire au manifestat atașamentul lor loial față de conducătorii Republicii Populare Romîne și de poporul muncitor, față de înnoitoarele înfăptuiri și față de cauza sfîntă a vieții în lumea întreagă.

La ora fixată apar în sală, stăpîni și plini de încredere în încununarea eforturilor poporului muncitor precum și în triumful final al cauzei păcii, imputernicitul Ministerului Cultelor, dl. Pop, șeful secției de învățămînt regional, din partea Comi-

tetului Executiv al Statului Popular regional, dl. Voiculescu, secretarul Statului Popular orăşenesc, precum şi delegaţi din partea organizaţiilor A.R.L.U.S.

P.C. Proclama V. Patculescu deschizând şedinţa, printr-o altă spusă: «Conferinţa de la Geneva constituie un mare succes al partizanilor păcii, prin faptul că a lesit şi mai mult în evidenţă atitudinea agresivă a cercurilor imperialiste, iar pe de altă parte poziţia fermă şi consecventă a Uniunii Sovietice în susţinerea spiritului tratativelor contra politică de forţă a imperialismului americano-englez.

Apoi P.C. Sa dă cuvîntul D-lui Iacob Mehmet, şeful cultului musulman din R.P.R. şi membru în Comitetul permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

D-sa susţine în faţa ascultătorilor subiectul: «Conferinţa de la Geneva, un mare succes al frontului partizanilor păcii».

Conferenţiarul, după ce, în chip academic, face o amplă expunere şi incursiune în politica agresivă premergătoare conferinţei de la Geneva, şi în timpul dezbaterilor acestela, a guvernelor din ţările de peste Ocean, ilustrează dreptul la viaţă liberă şi independenţă a popoarelor coreean şi indochinez şi defineşte poziţia partizanilor păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, rezămă de neclintit al păcii şi securităţii între popoare.

În cadrul discuţiunilor purtate pe marginea subiectului tratat cu atita competenţă de Dl. Iacob Mehmet, deservenţii culturilor religioase, într-o înaltă ţinută patriotică şi morală, şi-au manifestat ataşamentul sincer faţă de conducerea de stat şi faţă de cauza sfîntă a păcii, luîndu-şi angajamentul de a pune toată capacitatea lor creatoare în slujba consolidării patriei, ca o contribuţie evidentă şi pozitivă la lupta pentru apărarea păcii în lume.

Dl. Dumitru Ştefan, reprezentantul cultului baptist, în cuvîntul său îşi exprimă cu toată sinceritatea, în numele credincioşilor săi, ataşamentul faţă de cauza păcii şi afirmă că din conferinţa expusă astăzi într-un mod atît de clar, a desprins poziţia Uniunii Sovietice pentru apărarea păcii, pe care înţelege să o susţină, fiind în conformitate cu principiul de viaţă paşnică şi creatoare, recomandate de învăţătura creştină.

«În numele credincioşilor bapţişti», a spus în continuare Dl. D. Ştefan, «ne luăm angajamentul să dăm întreaga contribuţie la uriaşa luptă pentru pace. În mod permanent, vom lupta în marea campanie agricolă îndeplinindu-ne îndatoririle patriotice cu toată conştiinţa, ştiînd că în felul acesta contribuţia noastră la apărarea cauzei păcii va fi deplină şi evidentă».

Din partea cultului musulman, ia cuvîntul Dl. Hogeale Geafir, care ţinînd seama de marea sarcină trasată, îşi ia angajamentul să le împlinescă cu afinenie, întrucît în felul acesta, zice D-sa, voi contribui pozitiv la asigurarea liniştii şi belşugului în casele enoriaşilor mei şi voi apăra cauza sfîntă a păcii, atît de necesară tuturor oamenilor cinstiti din lumea întreagă.

Voi face să pătrundă adinc în conştiinţa enoriaşilor mei musulmani, ideea că popoarele vor obţine prin luptă perseverentă şi dirză tratative între guverne, asigurînd astfel pacea şi securitatea în lumea întreagă, deoarece năzuinţa popoarelor spre pace a devenit o forţă de nemîns.

În acelaşi sens a vorbit şi Hogeale Halil Cadri, care a încheiat cu cuvintele: «Conştiinţa omenirii s-a trezit completamente şi orice violenţă şi ameninţare aruncate de imperialismul aţîţător la război, împotriva celor ce luptă pentru pace, nu mai impresionează pe nimeni, căci masele de oameni de pretutindeni şi-au dat seama că politica războiului este o politică de aventură, sortită falimentului».

Preotul Emil Klendellbaker, reprezentantul cultului romano-catolic, spune: «Pentru înflorirea şi înflorirea păcii în patria noastră, voi lămurii credincioşii satelor să-şi îndeplinească muncile agricole prin recoltarea la timp şi în bune condiţiuni voi anima pe cei de la oraş să îndeplinească planul pacific de muncă şi de stat. Nu voi da ascultare şi crezămînt aceluia care aţîţă la război, ştiînd că prin război se opreşte orice fel de progres al culturii şi în acelaşi timp se distruge fericirea poporului muncitor».

Invocînd pe Domnul, voi munci pentru pace, pentru menţinerea şi apărarea ei», încheie preotul E. Klendellbaker.

Dl. Leon Friedman, reprezentantul cultului mozaic, spune că în trecut cultul său a suferit foarte mult şi ar fi suferit şi astăzi, dacă Uniunea Sovietică nu ar fi luptat pentru eliberarea popoarelor, pentru libertate şi dreptate. Datorită Uniunii Sovietice, cultul nostru se bucură astăzi de drepturi egale cu toate celelalte culte.

D-se spune în continuare: «Ca să ne păstrăm aceste drepturi, trebuie să întărim frontul partizanilor păcii. Îmi dau angajamentul să mămuresc pe credincioși, să nu ascultăm la zvonurile răspândite de dușmanii păcii, de dușmanii poporului pașnic și muncitor».

dl. D. Cureteu, din partea cultului adventist de ziua 7-a, declară textual: «Sînt convins că pacea este un dar de la Dumnezeu, dar oamenilor, și că ei sînt datorți s-o păstreze și s-o apere».

Credincioșii de ziua 7-a din regiunea Constanța și de pretinzendeni iau parte la acțiunea de apărare a păcii și-și dau întreaga lor contribuție, pentru că această acțiune, în fruntea căreia se află Uniunea Sovietică, nu urmărește uciderea omului, ci apărarea vieții lui.

De aceea vor contribui la victoria păcii din convingere, lucrînd pe ogoare, în uzine și fabrici».

dl. Pop, șeful secției Învățămînt Regional, ca delegat al Comitetului Executiv al Sfatului Popular Regional, în cuvîntul său remarcă importanța și necesitatea acestei consfătuiri interconfesionale, care se ține într-un moment istoric, cînd omeniirea, de la un capăt la altul al pămîntului se frămîntă să afle răspuns pozitiv în rezolvarea pașnică a problemelor litigioase, pentru a înăbuși încercările criminale ale imperialismului războinic ce urmărește prăbușirea culturii și civilizației contemporane, prin noi vărsări de sînge, prin noi d'strugerii, lacrimi și mizerie.

D-se subliniază, în continuare, sarcinile pe care poporul muncitor le pune în fața intelectualității satelor, din care fac parte și reprezentanții cultelor religioase. D-se își exprimă convingerea că ele vor fi traduse în fapte, cu toată puterea de muncă și dragoste față de poporul muncitor, hotărît a-și construi o viață nouă, proemă și pașnică, hotărît de a-și apăra cuceririle sale istorice, și de a porni la noi și uriașe succese în consolidarea patriei, a vieții celei noi și a păcii.

dl. Pop recunoaște aportul clerului în opera de construcție și reconstrucție a vieții celei noi, întreprinsă cu eforturi fără precedent în istoria de poporul muncitor și declară că din felul cum au decurs dezbaterile acestei consfătuiri și-a consolidat convingerea că slujitorii cultelor religioase din orașul și regiunea Constanța formează o armată de elită în munca și lupta poporului nostru de a șterge, pentru totdeauna, reminiscențele trecutului, din cauza cărora — împreună a avut de suferit.

«Clerul are datoria, zice dl. Pop, să se străduiască a face pe credincioși să înțeleagă că puterea credinței lor religioase devine operantă în viața lor spirituală, numai în raport direct cu împlinirea îndatoririlor patriotice față de stat, cu împlinirea și depășirea sarcinilor de plan care sintetizează cea mai puternică expresie a luptei pentru progres, democrație și pace».

Țin să vă asigur — adaugă dl. Pop — că voi împărtăși Comitetului executiv al Sfatului Popular Regional, impresiile, convingerea, munca și lupta Dvs. în slujba cauzei păcii și promovarea eforturilor poporului nostru muncitor în construcția vieții celei noi».

Din partea cultului ortodox au luat cuvîntul: P.C. Pr. I. Dragomir, Protoiereul raionului Hirșova, P.C. Pr. Horațiu Ionescu, Protoiereul raionului Istria, P.C. Pr. D. Văcărescu, Protoiereul raionului Adam-Kliss, P.C. Pr. M. Țițel, Protoiereul raionului Fetești, P.C. Pr. P. Cobălăș, Protoiereul raionului Medgidia, P.C. Pr. M. Popoiu, de la parohia Castmcea, P.C. Pr. P. Ionescu, de la parohia Sîmbăta Nouă, P.C. Pr. M. Verban și P.C. Pr. M. Buric din orașul Constanța, care printre altele au spus: «Noi sîntem pentru pace, și apărăm cauza păcii, căci nimic nu este mai demn pentru slujitorii cultelor religioase, decît să se găsească în slujba celei mai nobile cauze a vremurilor noastre: pacea».

«Din conferința expusă în mod academic — spune Pr. M. Buric — se poate socoti că, pe plan internațional, conferința de la Geneva a constituit cea mai puternică demascare a politicii agresive a imperialismului americano-englez, arătîndu-i opiniei mondiale ca pe inamicul cel mai periculos al păcii și deci al binelui colectiv și al progresului general». Totodată a remarcat politica fermă și constantă a

Uniunii Sovietice în apărarea păcii și securității popoarelor, prin cuvântul autorizat al Ministrului său de externe, Molotov.

«Lupta pentru apărarea păcii, zice Pr. I. Dragomir, este o luptă nobilă, a cărei armă este cuvântul, a cărei forță este convingerea, a cărei avânt este dorința după mai bine și al cărei obiectiv este înlăturarea pîntru totdeauna a războiului din mijlocul societății omenești și înfăptuirea unei vieți demne și fericite pentru toți oamenii și pentru toate popoarele».

«Vrem pace și liniște, zice preotul P. Ionescu, ca să ne putem bucura de munca noastră, atât noi cît și familiile noastre. Să muncim pentru înflorirea patriei noastre dragi, Republica Populară Română. Urim războiul și nu mai vrem să vedem printre noi mutilați, văduve și copii orfani. Să înceteze șantajul și amenințările dușmanilor păcii».

«Să adîncim și să popularizăm legăturile de prietenie cu U.R.S.S., — spune Pr. M. Verban —, cu al cărei sprijin dezîntăresat și multilateral, nu numai că ne-am refăcut viața politică, economică și socială, dar vom asigura și apărarea cuceririlor și succesele poporului nostru muncitor, liniștea căminelor, viitorul însoțit al copiilor, consolidarea statului nostru democratic popular, pacea și prietenia între popoare».

În încheiere, P.C. Protolereu V. Peculescu mulțumește tuturor pentru aportul adus în dezbaterile purtate asupra subiectului tratat cu atîta competență de Dl. Iacob Mehm. t. Asigură pe reprezentanții organelor de stat prezente la conferință, că deservinții cultelor religioase din regiunea Constanța își vor face și mai departe datoria de cetățeni cinștiți ai patriei, cu toată conștiința, dovedind prin aceasta că sînt luptători activi pentru cauza păcii și a progresului în lumea întreagă.

Pr. M. BLANARU

SFINȚIREA CAPELEI CIMITIRULUI DIN PECHEA RAIONUL GALAȚI

În cimitirul parohiei Pechea există o capelă, care a luat ființă în anul 1914. După o refacere complectă din anul 1928, această capelă ajunsese într-o stare care nu mai corespundea cerințelor. De aceea, enoriașii, în frunte cu Comiteul Parohial, cu membrii Adunării Parohiale și cu cei doi preoți deservenți, s-au concentrat asupra lucrărilor de restaurare a capelei și în anul acesta au reușit să le termine, renovînd-o radical în interior și exterior și înzestrînd-o cu obiectele necesare.

Prilejul sfințirii acestei capele, care s-a înfăptuit la 23 mai a.c., a fost o sărbătoare de mare însemnătate pentru credincioșii parohiei și pentru cei din satele învecinate, care au participat în număr mare.

Verdeața de primăvară din cimitir și crucile frumos văruiute, care străjuiau mormintele cu flori, dădeau un decor care se armoniza minunat cu actul sfințirii și cu evlavia credincioșilor.

Slujba sfințirii a fost săvîrșită de P.S. Episcop Chesarie înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu P.C. Protopiereu al raionului Galați, P.C. Preot Teofan Stănescu.

La sfârșitul slujbei, C. Paroh Nicolae Vicol a făcut o dare de seamă asupra vieții religioase din parohie, care este într-un vădit progres, a spus C. Sa. Credincioșii se interesează în deaproape de biserică și în același timp sînt fruntași în muncă și în îndeplinirea sarcinilor obștești.

C. Sa a adus mulțumiri P.S. Episcop Chesarie pentru bucuria și cinstitirea ce s-a făcut parohiei prin actul sfințirii și cercetarea părintească a P.S. Sa'le și asigură că enoriașii își vor face pe viitor datoria către biserică și patrie cu și mai multă râvnă, știind că lucrează pentru fericirea lor.

După raportul C. Paroh, P.S. Episcop Chesarie adresîndu-se preoților și credincioșilor acelei parohii, își arată bucuria de a fi în mijlocul lor și de a constata la fața locului lucruri și fapte așa de frumoase.

După reparația bisericii parohiale în anul trecut, enoriașii au purces la reparația capelei din cimitir, avînd sprijinul organelor locale, și al Sf. Episcopii; și în același timp prin dragostea lor de muncă și prin devotamentul lor față de conducerea de Stat ei au fost evidențiați pentru împlinirea cu prisosință a celorlalte sarcini care le-au revenit. P.S. Episcop le-a vorbit apoi despre datoriile față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, învățîndu-i și îndemnîndu-i părintește de a se feri de rău și a face totdeauna numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu și folositor pentru aproapele nostru; de a se feri de vrajbă și de a iubi pacea și dreptatea, porunci sfinte pe care le propovăduiește Biserica noastră. A amintit apoi despre rostul Bisericii în viața noastră, care ne sfințește, ne învață și ne călăuzește în viață, ne apropie pe unii de alții, generații după generații, aducîndu-ne bucurii și mîngîeri de la naștere pînă la moarte și chiar mai departe de acest hotar, hrănindu-ne cu nădejdea învierii celei de obște. Crucile din jurul acestei capele, a zis P.S. Sa, ne amintesc despre cei care au plecat din această viață: părinți, moși și strămoși de ai noștri. Ele ne amintesc iarăși că asemenea aceluia și noi vom pleca din această viață și ne vom înfățișa împreună în fața Judecării de obște, unde vom da socoteală pentru cele ce am săvîrșit pe pămînt.

Toate faptele noastre bune sau rele, știute și neștiute, vor ieși atunci la iveală și după ele fiecare își va primi răsplata meritată. Deci crucile acestea dimprejur sînt pentru noi o amintire a strămoșilor, a morții și a învierii și a Judecării celei de apoi, un îndemn spre faptele cele bune ale dragostei creștine, spre pace și bună învoire între oameni.

În același timp Biserica e pace, pentru că și Intemeietorul ei este «Domn al Păcii». De aceea noi sîntem datori a căuta pacea și a o urma, cum ne învață Sf. Scriptură. Săvîrșind fapte bune, împlinindu-ne datoriile creștinești și cetățenești, ascultînd pe conducătorii noștri și dîndu-le sprijin în munca lor, noi luptăm pentru pace și ajutăm în același timp la construirea unei vieți fericite pentru toți cetățenii patriei noastre, răsturnînd totodată uneltirile ațîțătorilor la război.

P.S. Sa a împărtășit apoi tuturor mulțumiri și arhieriești binecuvîntări.

Cîntările stranei au fost executate alternativ de cîntăreții bisericești și de corurile bisericești din parohiile Slobozia Conachi, Cîza Vodă și Pechea, conduse de cîntăreții bisericești dirijori.

Pentru aceste coruri, actul sfințirii a constituit și un minunat concurs întrucât ele au avut prilejul să-și arate arta și talentul coriștilor. Tot timpul cât s-a făcut sărutarea Sf. Mese, cele trei coruri au executat mai multe concerte religioase, frumos armonizate, fapt pentru care acești cîntăreți bisericești, cât și coriștii au primit din partea P.S. Episcop mulțumiri și frumoase aprecieri pentru munca, dragostea și talentul lor.

Astfel a luat sfîrșit un act însemnat din viața parohiei Pechea.

SFINȚIREA BISERICII PAROHIEI ISLAM-GIAFERCA RAIONUL TULCEA

La 20 Iunie a.c. a avut loc sfințirea bisericii parohiei Islam Giaferca din raionul Tulcea. Această biserică suferise foarte mult din cauza cutremurului din 1940 și a intemperilor, și amenința cu prăbușirea.

Credincioșii acestei parohii, în frunte cu parohul lor, C. Pr. I. Suslov, au purces din vreme la procurarea materialelor necesare și prin muncă benevolă au făcut însemnate reparațiuni. Astfel s-au consolidat temelile și pereții, s-au refăcut tencuielile și s-a zugrăvit, iar acoperișul a fost complet renovat, Sf. Episcopie dînd tabla necesară, din cota obișnuită, prin planificare de la Ministerul Cultelor.

Slujba sfințirii s-a oficiat de P.S. Episcop Chesarie, înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Protoiereu al raionului Tulcea, Pr. Ioan Grădinaru, în asistența unui mare număr de credincioși.

La sfîrșitul slujbei, C. Paroh a făcut o dare de seamă asupra vieții religioase din parohie și asupra lucrărilor de restaurare a bisericii.

P. S. Episcop Chesarie, răspunzînd, a lăudat inițiativa enoriașilor și a adus mulțumiri tuturor celor care au contribuit într-un fel sau altul la restaurarea bisericii. Le-a dat apoi îndemnuri și sfaturi părintești de a-și face datoria către Biserică și către Patrie, lucrînd pentru întărirea păcii și a bunei voiri între oameni.

Cu acest prilej P.S. Sa a acordat C. Paroh distincția de «Sachelar».

SFINȚIREA CAPELEI LEPROZERIEI DIN TICHILEȘTI

Din șoseaua ce merge de la Măcin spre Isaccea, mai înainte de a intra în comuna Ștefan Gheorghiu, pe mîna dreaptă, se deschide o vale și un drum care înaintează între dealurile podișului dobrogean, printre lanuri de grîu și porumb, străjuite pe margine de păduri de stejar și tei.

Pe măsură ce înalțezi pe acest drum, frumusețile împrejurimilor te cuceresc tot mai mult. Dealuri potolite, văi umbroase, păduri, pomi fructiferi, lanuri, dau un peisagiu aproape biblic care ne amintește de Țara Sfântă.

După 2 km. de la șoseaua amintită, în față, în jos în vale, se ridică clădirile leprozeriei de la Tichilești, pavilioane albe, moderne, cu atenansele necesare, în care sînt adăpostiți circa 150 bolnavi de lepră. Aceștia se bucură aici de o atenție deosebită din partea conducerii de Stat. Ei au întreținerea toată în mod absolut gratuit, procurîndu-li-se alimente, îmbrăcăminte, etc., iar administrația sanatoriului, în frunte cu d-rul Filipanu și personalul ajutător, slujesc bolnavilor cu abnegație și devotament.

În pavilionul din față se află instalată o capelă ortodoxă, care a fost amenajată cu cîțiva ani în urmă, sub conducerea sanatoriului și de preotul parohiei Ștefan Gheorghiu, pentru trebuințele religioase ale bolnavilor. La înzestrarea acestei capele cu cele necesare, pe lângă administrația sanatoriului și cei bolnavi a contribuit de asemenea și Sf. Episcopie a Dunării de Jos prîn donații în bani, obiecte de cult și cărți de ritual.

În ziua de 24 iunie, P.S. Episcop Chesarie a purces la sfințirea acestei capele.

Încă de la sosire, P.S. Sa a fost întîmpinat de un sobor de preoți din împrejurimi în frunte cu Protoiereul raionului Tulcea, P.C. Pr. I. Grădinaru.

Slujba sfințirii a decurs după toată rînduiala bisericească.

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTIOR

NOUL COMPLET DE JUDECATĂ AL CONSISTORIIUI EPARHIAL AL SF. ARHIEPISCOPII

Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor, în ședința sa de la 2 mai 1954, a ales noi membri în Consistoriul Eparhial pe o perioadă de patru ani (1954-1958), pe care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian i-a aprobat prin Decizia nr. 26 din 3 mai 1954.

Ministerul Cultelor cu adresa nr. 9117/954 a recunoscut noii membri aleși și pe data de 10 mai a. c. au intrat în funcțiune.

Completul este astfel alcătuit:

1. Preot Dr. Grigore Cernăianu, de la biserica Crețulescu, raionul Gh. Gheorghiu-Dej, președinte al Consistoriului.
2. Preot Petre Alexandru, de la biserica Izvorul Nou, raionul Tudor Vladimirescu, membru.
3. Preot Gheorghe Didicescu, de la biserica Sf. Gheorghe Nou, raionul Tudor Vladimirescu, membru.
4. Preot Gheorghe Negraru, de la parohia Mogoșoaia, raionul Grivița Roșie, supleant.
5. Preot Gheorghe Țițeica, de la biserica Sf. Treime-Ghencea, raionul Lenin, supleant.

PAROHII VACANTE

Se publică, spre a fi ocupat de un nou titular, postul de preot paroh de la parohia Socariciu, raionul Fetești, regiunea Constanța, cu termen pentru depunerea cererilor și actelor, de 30 zile de la data apariției numărului prezent din «Glasul Bisericii».

MIȘCAREA PERSONALULUI**I. TRANSFERARI****a) Preoți**

1. *Temei nr. 5826/954.* Preotul Marin Petre, de la parohia Cringurile, raionul Mihăilești, se transferă cu post cu tot, ca preot II la parohia Dadilov, raionul Vidra, pe data de 15 aprilie 1954.

2. *Temei nr. 7510/954.* Preoții T. Bugeanu, de la parohia Mehedința, raionul Cricov și Nicolae Nicola, de la parohia Valea Boului din același raion, se transferă reciproc pe data de 1 iunie 1954.

3. *Temei nr. 8443/954.* Preotul Gheorghe Erhan, de la parohia Baldovinești, raionul Virtoapele, se transferă cu postul său, la parohia Lehliv Gară, raionul Lehliv, pe data de 1 iulie 1954.

b) Cîntăreți

1. *Temei nr. 4552/954.* Cîntărețul Ioan C. Neacșu, de la parohia Văcărești de Răstoaca, raionul Răcari, se transferă la parohia Stănești din același raion, pe data de 15 aprilie 1954.

2. *Temei nr. 5313/954.* Cîntărețul Gh. Anton, de la parohia Sfinții Voevozi-Urlați, raionul Cricov, se transferă în postul II de cîntăreț la parohia Valea Crîngului-Urlați, pe data de 1 mai 1954.

3. *Temei nr. 5609/954.* Cîntărețul Vișan Stellan, de la parohia Sf. Impărați din Roșiori de Vede, se transferă cu bugetul său în post de cîntăreț la parohia Adormirea-Roșiori de Vede, pe data de 1 mai 1954.

4. *Temei nr. 5807/954.* Cîntărețul Emilian Gorgoi, de la parohia Drăghicștii, raionul Topoloveni, se transferă în post de cîntăreț la parohia Ciocănești din același raion, pe data de 1 mai 1954.

II. ANGAJARI ȘI INCADRARI**a) Preoți**

1. *Temei nr. 7504/954.* Preotul Atanasie Stoicescu, slujitor onorific la parohia Scorțeni se angajează prin promovare, în postul de preot paroh al parohiei Scorțeni, pe data de 1 iunie 1954.

2. *Temei nr. 7143/954.* Preotul Dumitru Ungureanu se angajează în postul de preot paroh al parohiei Tigveni I Vale, raionul Topoloveni, pe data de 1 iunie 1954.

b) Cîntăreți

1. *Temei nr. 4874/954.* Cîntărețul Grigore Oțel se angajează la parohia Sf. Maria-Ghencea, raionul Lenin, pe data de 1 martie 1954.

2. *Temei nr. 6105/954.* Dl. Spirea Gh. Gheorghe se angajează în post de cîntăreț la parohia Bucșani, raionul Tîrgoviște, pe data de 1 mai 1954.

3. *Temei nr. 6922/954.* Dl. Rotaru Gheorghe se angajează în post cîntăreț la parohia Dușești Cloplea II, raionul T. Vladimirescu, pe data de 1 iunie 1954.

4. *Temei nr. 7129/954.* Dl. Drăgoș C. Alexandru se angajează în post de cîntăreț la parohia Florești, raionul Cîmpina, pe data de 1 mai 1954.

5. *Temei nr. 8079/954.* Dl. Mareș Constantin se angajează în post de cîntăreț la parohia Rădulești, raionul Snagov, pe data de 15 iunie 1954.

6. *Temei nr. 8444/954.* Dl. Grigore Ganea se angajează în post de cîntăreț la parohia Bucu, raionul Slobozia, pe data de 15 iunie 1954.

7. *Temei nr. 8493/954.* Dl. Ion T. Popescu se angajează în post II de cîntăreț la parohia Runcu II, raionul Pucioasa, pe data de 15 iunie 1954.

c) *Personal administrativ**La Centrul Eparhial.*

1. *Temei nr. 1607/954.* Preotul Zaharia Mintulescu, de la biserica Dichiu, ralu-nul 1 Mai, se angajează în postul de inspector eparhial la Sf. Arhiepiscopie a Bucu-reștilor, pe data de 1 februarie 1954.
2. *Temei nr. 3976/954.* Ieromonahul Ioan Popa se angajează în postul de Exarh al minăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor, pe data de 15 martie 1954.
3. *Temei nr. 2191/954.* Sora Maria Mustață se angajează în post de îngriji-toare la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 14 februarie 1954.
4. *Temei nr. 5605/954.* D-na Zamfira Nicolescu se angajează în post de îngri-jitoare la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 15 aprilie 1954.
5. *Temei nr. 5608/954.* Dl. Valerian Alexandru se angajează în post de referent șef la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 15 aprilie 1954.
6. *Temei nr. 6911/954.* D-na Maria Cojonei se angajează în post de tâmplar la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 aprilie 1954.

La Institutul Teologic de grad Universitar din București.

1. *Temei nr. 6666/954.* Monahia Zenovia Nicolae se angajează în post de îngri-jitoare, pe data de 10 aprilie 1954.
2. *Temei nr. 7850/954.* Pr. Antonescu Ioan se angajează în post de șef de sec-ție, pe data de 1 iunie 1954.
3. *Temei nr. 7850/954.* Dl. Dralca Pantellimon se angajează în post de admi-nistrador, pe data de 1 iunie 1954.
4. *Temei nr. 7850/954.* Dl. Cîmpeanu Florea se angajează în post de maga-zioner pe data de 1 iunie 1954.
5. *Temei nr. 7850/954.* Monahia Hațeganu Teodosia se angajează în post de îngrijitoare, pe data de 1 iunie 1954.

La Școala de Antăreți bisericesti Curtea de Argeș.

1. *Temei nr. 5699/954.* D-nele Maria Neagoc și Ana Pavel se angajează în pos-turi de îngrijitoare, pe data de 1 aprilie 1954.
2. *Temei nr. 5607/954.* Dl. Borovină Ioan se angajează în post de bucătar, pe data de 1 aprilie 1954.
3. *Temei nr. 5607/954.* D-na Teodorescu Elena se angajează în post de bucătar, pe data de 1 aprilie 1954.
4. *Temei nr. 5607/954.* D-na Dobre Eufrosina se angajează în postul de spălă-toreasă, pe data de 1 aprilie 1954.
5. *Temei nr. 6340/954.* Ierod. Paiale Fuică se angajează în post de maga-zioner — în locul d-lui Wagner Mihail, trecut în postul de administrator —, pe data de 15 mai 1954.
6. *Temei nr. 7248/954.* Dl. Apostol Ioan se angajează în post de îngrijitor, pe data de 1 iunie 1954.

La minăstiri.

1. *Temei nr. 4736/954.* Dl. Gheorghe I. Nicolae se angajează în post de îngri-jitor la minăstirea Țigănești, pe data de 1 aprilie 1954.
1. *Temei nr. 5616/954.* Sora Sarica Judele se angajează în post de îngrijitoare la minăstirea Țigănești, pe data de 15 aprilie 1954.
3. *Temei nr. 7512/954.* Ierod. Atanasie Romanciuc se angajează în post de diacon la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 1 iunie 1954.

III. SCHIMBARI IN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL

1. *Temei nr. 2330/954.* Oficiul parohial al parohiei Videle, raionul Vida, se încredințează preotului I. Flerbinteanu, pe data de 15 martie 1954.
2. *Temei nr. 3075/954.* Oficiul parohial al parohiei Comisani, raionul Tîrgoviște, se încredințează preotului Ioan Pirlitșeanu, pe data de 1 aprilie 1954.
3. *Temei nr. 3109/954.* Oficiul parohial al parohiei Pucioasa, raionul Pucioasa, se încredințează preotului Nicolae Marinescu, pe data de 1 martie 1954.
4. *Temei nr. 3877/954.* Oficiul parohial al parohiei Buna Vestire-Plocești se încredințează preotului Marin Cîlă, pe data de 15 aprilie 1954.
5. *Temei nr. 5105/954.* Oficiul parohial al parohiei Sf. Nifon-Tîrgoviște se încredințează preotului Marin Stăncescu, pe data de 15 mai 1954.
6. *Temei nr. 6479/954.* Oficiul parohial al parohiei Crînguri, raionul Mîhăilești, se încredințează preotului Trandafir Drăghici, pe data de 15 aprilie 1954.
7. *Temei nr. 7005/954, 8139/954.* Oficiul parohial al parohiei Sf. Nicolae-Oltenița se încredințează preotului Const. Popescu pe data de 1 iunie 1954.
8. *Temei nr. 7863/954, 8106/954.* Oficiul parohial al parohiei Mozăceni, raionul Roșiori de Vede, se încredințează preotului I. Pădurotu pe data de 15 iunie 1954.

IV. DECESE

1. Preotul pensionar Marin Petculescu de la parohia Gruiu, comuna Siliștea, raionul Topoloveni, a încetat din viață la 1 martie 1954.
2. Fratele Grigore Preda, care ocupa post de timpiar la Arhiepiscopia Bucureștilor, a încetat din viață la 11 martie 1954.
3. Preotul Constantinescu Mîncu, de la parohia Gheboeni, raionul Tîrgoviște a încetat din viață la 21 mai 1954.
4. Cîntărețul Const. Gheorghiu, de la parohia Sf. Vineri-Colentina, raionul 1 Mai, a încetat din viață la 22 mai 1954.

V. PAROHII

Schimbări de categorii.

1. *Temei nr. 2730/954.* Parohia Uliești, raionul Urziceni, a fost trecută de la categoria III-a la categoria II-a.
2. *Temei nr. 4615/954.* Parohia Țigănești, raionul Snagov, a fost trecută de la categoria II-a la categoria III-a.
3. *Temei nr. 3426/954.* Filiala Brăteștii de Jos, raionul Tîrgoviște, a fost trecută de la parohia Cazaci, la parohia Brăteștii de Sus.

EPISCOPIA BUZĂULUI

TRANSFERARI

a) Preoți

1. *Teamei nr. 1441/1954.* Preoții Gh. Diaconu de la parohia Diochești, raionul Panciu, și Nicolae Dobre de la parohia Vizantea, același raion, se transferă reciproc pe data de 1 aprilie 1954.

2. *Teamei nr. 5271/1954.* Pr. Andrei Hanu de la parohia Speriești, raionul Panciu, se transferă pe data de 1 iunie 1954 la parohia Spulber, raionul Vrancea.

3. *Teamei nr. 6618/1954.* Preoții Const. Mustață de la parohia Mircești, raionul Focșani, și Boris Munteanu de la parohia Golești, același raion, se transferă reciproc pe data de 1 iulie a.c.

4. *Teamei nr. 5623/1954.* Pr. Rusu Petru se transferă pe data de 1 iulie 1954, din postul II de preot extrabugetar de la parohia Brăhățești I, raionul Tecuci, în postul II de preot extrabugetar de la parohia Nărești, același raion.

5. *Teamei nr. 5269/1954.* Pr. V. Chiorpec de la parohia Valea Fintinii, raionul Cislău, se transferă pe data de 1 iulie 1954 cu postul său bugetar la parohia Budișteni, raionul Buzău.

b) Cîntăreți

1. *Teamei nr. 2752/1954.* Cîntărețul extrabugetar Constantin Benescu de la parohia Sf. Nicolae-Buzău, se transferă pe data de 15 aprilie 1954 la parohia Scîrtești, raionul Buzău.

2. *Teamei nr. 1684/1954.* Cîntărețul extrabugetar Rusen Gh. Traian de la parohia Sibiciu de Jos, raionul Cislău, se transferă pe data de 1 ianuarie 1954 la parohia Pănătău, același raion.

3. *Teamei nr. 4056/1954.* Cîntărețul Gh. Goidescu de la parohia Mihaie Viteazul-Buzău, se transferă pe data de 1 iunie 1954 în postul II de cîntăreț extrabugetar de la parohia Sf. Nicolae-Buzău.

4. *Teamei nr. 4600/1954.* Cîntărețul Mihai Stoian de la parohia Tisăul de Jos raionul Buzău, se transferă pe data de 1 iunie 1954 în post de cîntăreț extrabugetar la parohia Uriători, același raion.

5. *Teamei nr. 3303/1954.* Cîntărețul Ion Oriță de la parohia Tepu, raionul Tecuci, se transferă pe data de 1 iunie 1954 în postul de cîntăreț extrabugetar la parohia Bucurmeni, același raion.

6. *Teamei nr. 2783/1954.* Cîntărețul Cristian Iordache de la parohia Rădulești, raionul Focșani, se transferă pe data de 1 iulie 1954 din postul I în postul II de la aceeași parohie.

ANGAJARI ȘI INCADRĂRI

a) Preoți

1. *Teamei nr. 4605/1954.* Preotul pensionar Vasile Botez se angajează pe data de 1 iunie 1953 în postul de preot extrabugetar la parohia Doaga, raionul Focșani.

2. *Teamei nr. 4776/1954.* Pr. Andrei Tanasiev se angajează pe data de 1 iunie 1954 în postul I de preot extrabugetar la parohia Vlcele, raionul R. Sărat.

b) Cîntăreți

1. *Teamei nr. 3514/1954.* Dl. Vicol Pantelimon absolvent al școlii de cîntăreți bisericesti, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul I de cîntăreț de la parohia Sf. Apostoli din orașul R. Sărat, salarizat din fonduri proprii.

2. *Teamei nr. 3699/1954.* Dl. Pătrașcu Nicolae, absolvent al școlii de cîntăreți, se angajează pe data de 1 aprilie 1954 în postul I de cîntăreț de la parohia Speriești, raionul Panciu, salarizat din fonduri proprii.

3. *Teamei nr. 1640/1954.* Dl. Vasile Mirode, absolvent al școlii de cîntăreți, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul de cîntăreț de la parohia Clorani, raionul Adjud, salarizat din fonduri proprii.

4. *Teamei nr. 3218/1954.* Cîntărețul pensionar Raicu Stan se angajează pe data de 1 mai 1954, în postul de cîntăreț de la parohia Vadu Roșca, raionul Lיעști, salarizat din fonduri proprii.

5. *Teamei nr. 3894/1954.* Dl. Leonida Bodeanu, absolvent al școlii de cîntăreți, se angajează pe data de 1 aprilie 1954 în postul de cîntăreț de la parohia Fetelel-Mizil, salarizat din fonduri proprii.

PERSONAL ADMINISTRATIV ȘI DE SERVICIU

1. *Teamei nr. 3704/1954.* Cîntărețul Popa Gh. Petre de la parohia Pogoanele I, raionul Pogoanele, se angajează pe data de 1 martie 1954 în postul de îngrijitor la Prototopiatul raionului, salarizat din fonduri proprii.

2. *Teamei nr. 3887/1954.* Dl. Pascu Constantin se angajează pe data de 1 aprilie 1954 în postul de portar la Școala de Cîntăreți Bisericești Buzău, salarizat din fonduri proprii.

3. *Teamei nr. 4518/1954.* Pr. V. Văcăreanu se angajează pe data de 1 mai 1954 în postul de secretar al Prototopiatului Adjud, salarizat din fonduri proprii.

4. *Teamei nr. 5487/1954.* Cîntărețul Nicolae Sturzu de la parohia Sf. Gheorghe-Buzău, se angajează pe data de 9 mai 1954 în postul de secretar ajutor de la Prototopiatul Buzău, salarizat din fonduri proprii.

PAROHII ȘI POSTURI DE PREOȚI, VACANTE

1. Parohia Pietroasa, raionul Panciu, nebugetară.

2. Parohia Cătiășu, raionul Cislău, nebugetară.

3. Parohia Beceni, raionul Beceni, nebugetară.

4. Parohia Murguești, raionul Beceni, nebugetară.

5. Parohia Valea Fintănil, raionul Cislău, nebugetară.

6. Postul II de preot de la parohia Brăhășești I, raionul Tecuci, nebugetar.

7. Postul II de preot de la parohia Gura Aninoasei, raionul Buzău, nebugetar.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

ANGAJARI

1. *Teamei nr. 3949/1954.* Dl. I. Iordănescu, fost cîntăreț la parohia Medgidia, actualmente pensionar, se angajează pe data de 15 mai a.c. în postul de îngrijitor la Protoieria raionului Medgidia, cu salariu din fonduri proprii.

2. *Teamei nr. 3950/1954.* Dl. Petre Plelelungă, cîntăreț la parohia Băneasa, raionul Adam-Klisi, se angajează pe data de 1 mai a.c. în postul de îngrijitor la Protoieria raionului Adam-Klisi, regiunea Constanța, cu salariu din fonduri proprii.

3. *Teamei nr. 4295/1954.* Pr. Mitu Constantin de la parohia Ciobanu, raionul Hirșova, se angajează în postul de secretar al Protoieriei Hirșova, salarizat din fonduri proprii.

4. *Teamei nr. 4375/1954.* Dl. Ștanciu Ioan se angajează în mod provizoriu în postul de parohialer la biserica Sf. Împărați, orașul Constanța, pe data de 1 mai a.c., cu salariu din fonduri proprii.

5. *Teamei nr. 990/1954.* Pr. Văcărescu Dumitru se angajează în funcția de Protolereu la Protoieria provizoriu raionul Adam-Klisi, pe data de 1 februarie 1954.

6. *Teamei nr. 990/1954.* Pr. V. Nicolae se angajează în postul de preot al parohiei Negureni, raionul Adam-Klisi, pe data de 1 februarie 1954.

7. *Teamei nr. 3068/1954.* Dl. Chir. T. Averche se angajează ca suplinitor în postul de cîntăreț bisericesc la parohia Sf. Voevozi-Isaccea, raionul Tulcea.

INCADEARI

Temei nr. 3574/1954. Pe data de 1 aprilie 1954 se incadrează la Centrul Eparhial următorii:

1. Pr. Postelnicu Hristache, în postul de șef de secție la serviciul Bunuri.
2. D-na Lang Matilda, în postul de arhivară.

SUPLINIRI

1. *Temei nr. 3462/1954.* Pr. Gh. Virgolic, de la parohia Cîrjelari, raionul Măcin, i s-a dat delegație de suplinitoare la parohia Dorobanțu, același raion.

1. *Temei nr. 3463/1954.* Preotul M. Nicșulescu i s-a dat delegație de suplinitoare la biserica filială Camena, pendinte de parohia Ceamurlia de Sus, raionul Istria.

3. *Temei nr. 4296/1954.* Preotul C. Andrei i s-a dat delegație de suplinitoare în mod provizoriu, la parohia vacantă 6 Martie, raionul Istria.

DECESE

1. *Temei nr. 1567/1954.* Pr. Leonida Moisescu, de la parohia Carvân, raionul Adam-Klisi, a încetat din viață la 6 februarie 1954.

2. *Tem. nr. 4277/1954.* Pr. Eremia Luchiar de la parohia Dorobanțu, raionul Măcin, a încetat din viață la 19 iunie 1954

3. *Temei nr. 4672/1954.* Cîntărețul Chițescu Cristea de la parohia Cerna, raionul Măcin, a încetat din viață la 29 mai 1954.

DESFINȚĂRI DE PAROHII

1. *Temei nr. 3602/1954.* Pe data de 1 iunie 1954 se desființează parohia Esna, raionul Brăila, regiunea Galați, iar satele componente se afiliază astfel: Vlad Țepeș la parohia Urleasca, Esna la parohia Movila Miresii, și M. Kogălniceanu la parohia Sutești.

SUPLINIRI

1. *Temei nr. 4297/1954.* Pr. Leonida Chiriță de la parohia Capela Cîmîtir, orașul Constanța, i s-a dat delegație de a deservi biserica Comunității Elene din orașul Constanța.

CUPRINSUL

Pagina

D. V. Sădeanu, Un glorios luptător pentru independența patriei	283
Pr. Stan Dimancea, Al șaselea an de patriarhat (6 iunie 1948—6 iunie 1954)	294

INDRUMARI PASTORALE

Pr. Gr. Burlușanu, La Duminică III-a după Rusalii	303
Pr. Gh. Iordăchescu, La Schimbarea la Față	309
Pr. Stan Dimancea, Schițe de plan pentru predici	312

PENTRU APARAREA PACII

Pr. Alexandru Ionescu, Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii de la Berlin	320
Pr. Ovidiu Constantinescu, Poziția creștinismului față de doctrinele și sistemele generatoare de războaie	330

STUDII ȘI CERCETARI

Pr. Nicodim Belea, Preotul și viața de obște	339
--	-----

VIATA BISERICESCA IN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Pr. Pompiliu Ispas, Slujitorii cultelor din Capitală subliniază importanța istorică a Conferinței de la Geneva	344
Asistent, Consfățuirea reprezentanților cultelor religioase din regiunea Plocești, în cadrul luptei pentru pace	352
— Redeschiderea bisericii din satul Costești de Jos, raionul Răcari, regiunea București	355
— Sfințirea bisericii din Bălehi-Strbi	357
— Sfințirea bisericii noi din parohia Popu, raionul Răcari	358
— † Pr. Ioan Comănescu	357
— † Pr. Teodor Costache	359

EPISCOPIA BUZAULUI

Asistent, vizite canonice	360
-------------------------------------	-----

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Pr. M. Blănaru, Conferința interconfesională din orașul Galați	362
Pr. M. Blănaru, Conferința interconfesională din orașul Constanța	363
— Sfințirea capelei cimitirului din Pechea, raionul Galați	366
— Sfințirea bisericii parohiei Islam-Giaferca, raionul Tulcea	368
— Sfințirea capelei Leprozeriei din Tichilești	368

OFICIALE, ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

— Noul complet de judecată al Consistoriului Eparhial al Sf. Arhiepiscopii	360
— Parohii vacante	360
— Mișcarea Personalului	371

EPISCOPIA BUZAULUI

— Mișcarea Personalului	374
-----------------------------------	-----

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

— Mișcarea personalului	375
-----------------------------------	-----

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI**